

SORA MEA,
UCIGAŞA ÎN SERIE

OYINKAN BRAITHWAITE

OYINKAN BRAITHWAITE

**SORA MEA, UCIGAȘA ÎN
SERIE**

Original: *My Sister, the Serial Killer* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
IULIA GORZO

virtual-project.eu

2020

Cuvinte

Ayoola mă cheamă cu următoarele cuvinte:
Korede, l-am omorât.

Cuvinte pe care sperasem să nu le mai aud
niciodată.

Dezinfectant

Dezinfectantul maschează mirosul de sânge, pariez că nu ştiaţi asta. Majoritatea oamenilor folosesc dezinfectant la nimereală, în ideea că e un produs bun la toate, fără să se sinchisească să parcurgă lista cu ingrediente de pe spate, nici să revină la o suprafaţă curăţată recent, pentru o privire mai atentă. Da, dezinfectantul igienizează, dar nu e foarte eficient la îndepărtat reziduuri; aşa că eu îl folosesc abia după ce curăţ toate urmele de viaţă şi de moarte din baie.

E evident că ne aflăm într-o cameră recent renovată. Are aspectul acela nefolosit, mai ales acum, după ce am stat aproape trei ore să curăţ viaţa împrăştiată pe pardoseala de vinil. Cel mai greu a fost să curăţ sângele care se scursese între duş şi siliconul din jur. E o parte de care poţi uita cu uşurinţă.

Pe nicio suprafaţă nu sunt obiecte – gelul de duş, periuţa lui de dinţi şi pasta sunt toate în dulăpiorul de baie de deasupra chiuvetei. Mai e doar preşul de la duş – un dreptunghi galben cu o faţă zâmbăreaţă neagră într-o cameră altfel complet albă.

Ayoola stă pe toaletă, cuprinzându-şi cu braţele genunchii ridicaţi. Sângele de pe rochie i s-a uscat şi nu riscă să picure pe podeaua albă, care a căpătat luciu. Şi-a strâns codiţele în vârful capului, ca să nu măture podeaua cu ele. Mă fixează cu ochii ei mari, căprui, temându-se că m-am înfuriat, că în curând o să mă ridic din genunchi şi o să-i fac morală.

Nu sunt furioasă. Poate doar obosită. Sudoarea de pe frunte mi se prelinge pe podea şi o şterg cu buretele albastru.

Mă aşezasem la masă când m-a sunat ea. Pusesem totul pe tavă – furculiţa în stânga, cuţitul în dreapta farfuriei. Împăturisem şervetul în formă

de coroană și-l pusesem în centrul farfuriei. Oprisem filmul la genericul de început și tocmai sunase cronometrul de bucătărie când telefonul a pornit să vibreze violent pe masă.

O să se răcească mâncarea până ajung acasă.

Mă ridic și clătesc mânușile în chiuvetă, dar nu mi le scot. Ayoola se uită la reflecția mea în oglindă.

— Trebuie să luăm cadavrul de-aici, îi spun.

— Ești supărată pe mine?

Poate că o persoană normală ar fi supărată, dar eu nu simt decât nevoia urgentă de a scăpa de cadavru. Imediat cum am ajuns, l-am înfășurat într-un prosop vechi și l-am cărat până în portbagajul meu. După care mi-am petrecut cincisprezece minute vomitând într-o rigolă – nu de la sânge și nici măcar de la felul în care mă fixau ochii lui. Ci de la senzația lăsată de pielea cadavrului, care se menținuse foarte vie și elastică; de la senzația că ceva care fusese însuflețit devenise un obiect inert.

Ne întoarcem la portbagaj și el e tot acolo, așteptându-ne.

Al treilea pod continental e aproape necirculat la ora asta târzie. Și, cum nu sunt felinare stradale, e aproape întuneric beznă. Dar dacă te uiți dincolo de pod, vezi luminile orașului. Îl ducem unde i-am dus și pe ceilalți – pe pod și în apă. Măcar n-o să se simtă singur.

A curs ceva sânge și în portbagaj. Ayoola, pentru că se simte vinovată, se oferă să curețe. Dar eu îi iau lichidul din mână și-l torn peste pată. Nu știu dacă în Lagos există tehnologie pentru o anchetă serioasă la locul unei crime, dar Ayoola n-ar fi în stare să curețe la fel de bine ca mine.

Carnețelul (3)

— Cine era tipul?

— Femi.

Notez numele. Suntem în camera mea. Ayoola stă pe canapea, picior peste picior, cu capul sprijinit de spătarul scaunului. I-am ars rochia cu care fusese îmbrăcată și a făcut o baie. Acum poartă un tricou roz și miroase a pudră de talc pentru bebeluși.

— Și numele de familie?

Ea se încruntă, își strânge buzele pline, apoi clatină din cap ca pentru a readuce numele în prim-planul minții. Mai bine-i luam portofelul.

Închid carnețelul. E mic, mai mic decât palma mea. Am văzut odată o filmare de la TEDx¹¹, cu un tip care zicea că de când are la el un carnețel în care notează zilnic un moment de bucurie, viața i s-a schimbat. De-aia cumpărasem carnețelul. Pe prima pagină, scrisesem: „Am văzut o bufniță albă de la fereastra dormitorului.” De atunci, carnețelul rămăsese aproape gol.

— Știi și tu că nu e vina mea.

Doar că nu știu. Nu știu la ce se referă. Vorbește despre neputința de a-și aminti de numele lui de familie? Ori despre moartea lui?

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îmi spune.

Poezia (4)

Femi îi scrisese o poezie.
(Ține minte poezia, dar nu și numele lui de familie.)

*Vă provoc să găsiți un cusur
Frumuseții ei;
Sau să aduceți altă femeie
care să-i stea alături
fără să pălească.*

Și i-o dăduse scrisă de mână, pe o hârtie împăturită în două – ca în liceu, când ne trimiteam între noi bilețele de dragoste. Toate astea o impresionaseră (trebuie spus însă că Ayoola e mereu impresionată când i se ridică-n slăvi meritele) și fusese de acord să fie femeia lui.

Când au împlinit o lună, ea l-a înjunghiat în baia apartamentului lui. Fără să vrea, bineînțeles. El încercase s-o posede cu forța. Considerase că o așteptase destul o lună.

(Dar ce căuta cuțitul la ea?)

Cuțitul era ca să se apere. Cu bărbații nu știi niciodată, își iau ce vor, când vor. N-avusese de gând să-l omoare, doar să-l intimideze s-o lase în pace, dar arma ei nu-i speriase. El avea peste 1,80 m și probabil că o considera un fel de păpușă mai mare, cu statura ei mărunță, genele lungi și buzele pline, trandafirii.

(Descrierea e a ei, nu a mea.)

Îl omorâse dintr-o lovitură, străpungându-l direct în inimă. Dar îl mai înjunghiasse de două ori, ca să fie sigură. El se prăbușise la podea. După care liniște totală, întreruptă doar de propria ei răsuflare.

Respirație

Două fete intră într-o cameră. Camera e într-un apartament. Apartamentul e la etajul al treilea. În cameră e cadavrul unui bărbat adult. Cum au dus ele cadavrul la parter fără să fie văzute?

Primul pas, se aprovizionează.

— Câte cearșafuri ne trebuie?

— Câte are în casă?

Ayoola a ieșit fuga din baie și s-a întors înarmată cu informația că erau cinci cearșafuri în dulapul cu lenjerie. Mi-am mușcat buza. Ne trebuiau multe, dar mă temeam ca nu cumva familia lui să observe dacă rămânea doar cearșaful întins pe pat. Ceea ce n-ar fi fost chiar atât de ciudat pentru un bărbat obișnuit. Dar el era un tip pedant.

— Adu trei.

Al doilea pas, curăță sângele.

Am înmuiat un prosop în sânge și l-am stors în chiuvetă. Am repetat mișcarea până când podeaua s-a uscat. Ayoola îmi dădea târcoale, legănându-se de pe un picior pe altul. I-am ignorat nerăbdarea. Durează mult mai mult să scapi de un corp decât de un suflet; mai ales dacă nu vrei să rămână urme de violență.

Al treilea pas, îl transformă în mumie.

Am întins cearșafurile pe podeaua care se uscaseră între timp, iar ea a rostogolit cadavrul. Eu nu voiam să-l ating. Îi ghiceam trupul sculptural sub tricoul alb. Arăta ca un bărbat care ar fi putut supraviețui câtorva lovituri de cuțit – un Ahile sau un Cezar. Moartea nu apucase încă să-i înmoaie umerii lați și abdominalii concavi. Imediat ce intrasem în cameră, îi verificasem pulsul de trei ori, apoi de încă trei ori. Poate că dormea – cu capul plecat, cu spatele arcuit, lipit de perete, cu picioarele depărtate. Poate că medita.

Ayoola a tras cadavrul pe cearșafuri, icnind și răsuflând din greu. Și-a șters fruntea de sudoare, mânjindu-se de sânge. L-a acoperit cu un colț de cearșaf, ascunzându-i fața și corpul. Apoi am ajutat-o să-l rostogolească și l-am înfășurat strâns în cearșafuri. Ne-am ridicat și l-am privit. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Și acum? a întrebat ea.

Al patrulea pas, transportă cadavrul.

Am fi putut s-o luăm pe scări, dar m-am gândit cum ar fi să ne întâlnim cu cineva în timp ce căram ceea ce nu putea fi decât un cadavru înfășurat strâns. Am pregătit câteva minciuni:

„Îi facem o farsă fratelui meu. Doarme adânc și-l mutăm în altă parte în timp ce doarme”.

„Nu, nu, de fapt, nu e un om, ce idee creață! E un manechin”.

„Nu, ma, e doar un sac de cartofi”.

Mi-am imaginat ochii martorei mele inventate, în timp ce-și sălta copilul în brațe și o lua la sănătoasa. Nu, n-aveam ce căuta pe scări.

— Trebuie să luăm liftul.

Ayoola a deschis gura să întrebe ceva, după care a clătinat din cap și a închis-o la loc. Ea își făcuse treaba, lăsa restul în seama mea. L-am ridicat amândouă. Dacă veți ajunge vreodată în situația de a ridica un cadavru, țineți minte să vă folosiți genunchii și nu spatele. Am simțit că trosnește ceva și am tresărit. Ea l-a luat de umeri, eu de picioare, dar chiar și așa a trebuit să ne încordăm la maximum ca să nu-l scăpăm iar.

Ayoola s-a îndreptat spre lift, a apăsat pe buton, apoi a alergat înapoi și a ridicat iar cadavrul de umeri. Eu am aruncat o privire din prag și m-am asigurat că palierul era în continuare pustiu. Îmi venea să mă rog, să cer să nu se deschidă nicio ușă în drumul nostru de la ușă la lift. Dar sunt foarte sigură că fix la genul ăsta de rugăciuni face El pe surdul. Așa că am preferat să mă bazez pe noroc și pe viteză. În liniște, am țâșnit înainte pe podeaua

de piatră. Liftul a piuit la timp, căscând gura să ne primească. Ne-am dat într-o parte, ca să verific dacă liftul e gol, apoi am târât cadavrul înăuntru, înghesuindu-l într-un colț.

— Vă rog, țineți liftul! a strigat o voce.

Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Ayoola dând să apese pe buton; butonul care ține ușile deschise. I-am dat peste mână și am apăsă de mai multe ori pe Parter. Ușile liftului s-au închis în nasul tinerei mame, care a făcut o mutră dezamăgită. M-am simțit puțin vinovată, femeia ținea copilul cu o mână și niște pungi în cealaltă mână; dar nu suficient de vinovată ca să risc închisoarea.

— Care-i problema ta? am întrebat-o pe Ayoola, chiar dacă știam că gestul ei fusese instinctiv; poate că era același comportament instinctiv care o făcuse să străpungă pielea cu cuțitul.

— Pardon, a răspuns ea.

Mi-am înghițit cuvintele care stăteau să-mi tâșnească din gură. Nu era momentul.

La parter, am lăsat-o pe Ayoola să aibă grijă de cadavru și să țină liftul. Dacă se apropia cineva, trebuia să închidă ușile și să urce. Dacă cineva ar fi vrut să coboare, ar fi chemat degeaba liftul, fiind nevoit s-o ia pe scări. Am alergat la mașină și, în timp ce ieșeam din parcare, paznicul a venit agale spre mine. Mi-am ținut respirația. Omul mi-a bătut în geam și i-am deschis. Avea un zâmbet larg și leneș.

— Da?

— Tușă, nu ne dai și nouă ceva?

Nu sunt mătușa tipului. Probabil că sunt cu douăzeci de ani mai tânără decât el, dar în acest colț de lume, banii aduc ani în plus. Am scotocit în poșetă și i-am dat 200 de naire, spunându-mi că dacă mă întorc în parcare după ce recuperez cadavrul, tipul o să mă țină minte.

M-am dus cu mașina până la intrarea în clădire. Am deschis portbagajul și am cărat amândouă

cadavrul de la lift la portbagaj. Când l-am închis,
inima mi-a stat în loc.

Al cincilea pas, respiră.

Uniformă (5)

Conducerea spitalului a hotărât să schimbe uniforme albe ale asistentelor cu unele roz-deschis, pentru că albul începea să bată spre crem. Dar eu am rămas la alb – uniforma mea pare în continuare nouă-nouă.

Lui Tade nu-i scapă amănuntul.

— Care-i secretul tău? mă întreabă el, atingându-mi tivul fustei.

Parcă m-ar fi atins pe piele – căldura îmi inundă corpul. Îi dau fișa următorului pacient și caut pretexte de a lungi conversația, dar adevărul e că n-ai cum să vorbești sexy despre spălat – dacă nu cumva speli o mașină în bikini.

— Google știe tot.

El râde și se uită pe fișă. Oftează.

— Iarăși doamna Rotinu?

— Cred că pur și simplu îi place fața dumneavoastră, domnu' doctor.

El ridică ochii la mine și rânjește. Încerc să-i zâmbesc și eu, fără să arăt că inima îmi face tumble și că mi s-a uscat gura. Ies din cameră legănându-mi șoldurile, așa cum îi place Ayoolei să meargă.

— Te simți bine? mă întreabă el când pun mâna pe clanță.

Mă întorc spre el.

— Hmmm?

— Mergi caraghios.

— Oh.

Rușine, ne știm pe nume. Deschid ușa și ies repede din cameră.

Doamna Rotinu stă pe una dintre numeroasele canapele de piele pe care le avem în sala de așteptare. Sunt atât de multe, încât lângă ea nu stă nimeni, așa că a profitat de spațiul în exces ca să-și așeze poșeta și trusa de machiaj. Pacienții ridică ochii când mă îndrept spre ei, sperând că le-a venit

rândul. Doamna Rotinu își pudrează fața, dar se oprește când mă apropii.

— Doctorul mă poate primi acum?

Încuviințez din cap, iar ea se ridică. Mă întorc, însă ea mă oprește cu o mână pe umăr.

— Știi drumul.

Doamna Rotinu are diabet – de tip 2. Cu alte cuvinte, dacă mănâncă așa cum trebuie, slăbește puțin și-și ia corect insulina, n-are niciun rost să ne frecventeze atât de des. Dar iat-o pe jumătate ținând spre cabinetul lui Tade. Totuși, o înțeleg. El știe cum să se uite la tine și să te facă să te simți buricul pământului câtă vreme te bucuri de atenția lui. Nu se uită în altă parte, nu-i fug ochii și zâmbește cu generozitate.

Mă îndrept spre biroul asistenților și trântesc mapa pe masă, suficient de tare ca s-o trezesc pe Yinka – a găsit ea o metodă să doarmă cu ochii deschiși. Temi se încruntă la mine pentru că vorbește la telefon, programează un pacient.

— Ce naiba, Korede? Nu mă trezi decât dacă arde.

— Aici e spital, nu pensiune de vacanță.

Mormăie în urma mea „nesimțito”, dar n-o bag în seamă. Altceva mi-a atras atenția. Răsuflu printre dinți și mă duc să-l caut pe Mohammed. E la etajul al treilea, stă sprijinit în mop și flirtează cu Assibi, căreia îi cade fața când mă vede. Se răsucesce pe călcâie și o ia la picior.

Mohammed se întoarce spre mine.

— *Ma*, stăteam și eu...

— Să n-aud. Ai spălat geamurile cu apă fierbinte și o pătrime oțet distilat, cum te-am rugat?

— Da, *ma*.

— Bun... ia arată-mi oțetul.

El se leagănă de pe un picior pe altul, cu ochii în pământ, încercând să se fofileze cumva după ce l-am prins cu minciuna. Nu mă surprinde că habar n-are să spele geamuri, îi simt de la trei metri

mirosul stătut, acru. Din păcate, mirosul nu e un temei pentru a concedia pe cineva.

— Nu văd de unde cumpăr pe el.

Îi dau indicații, iar el lasă găleata în mijlocul holului ca să le urmeze, așa că sunt nevoită să-l chem înapoi ca să ia găleata.

Când mă întorc la parter, Yinka a adormit la loc – cu ochii privind în gol, cam că ai lui Femi. Clipesc ca să-mi alung imaginea din minte și mă întorc spre Temi.

— A terminat doamna Rotinu?

— Nu, răspunde Temi.

Oftez. Mai e lume în sala de așteptare. Și toți medicii par ocupați cu persoane vorbărețe. Dacă ar fi după mine, fiecare pacient ar avea oră fixă pentru consult.

Pacientul (6)

Pacientul din camera 313 se numește Muhtar Yautai.

E întins pe pat, cu picioarele atârându-i pe jos. Are picioare lungi ca de păianjen, dar și un corp destul de lung. Era slab și când ni l-au adus, însă între timp a slăbit și mai mult. Dacă nu se trezește mai repede, o să se împutineze până nu mai rămâne nimic din el.

Iau scaunul de lângă masa din colțul camerei, unde stă de obicei, și-l așez la câțiva centimetri de patul lui. Mă așez și-mi sprijin capul în mâini. Simt că mă paște o durere de cap. Am venit să-i povestesc despre Ayoola, dar se pare că cel care mă obsedează e Tade.

— Aș... aș vrea...

O dată la câteva secunde, aparatul care-i monitorizează inima scoate câte un bip reconfortant. Muhtar nu schițează niciun gest. Se află în această stare comatoasă de cinci luni, iar de patru luni e unicul meu confident.

La un moment dat am întâlnit-o pe fosta lui soție; mi-a amintit de Ayoola. Nu pentru că ar fi arătat memorabil, ci pentru că mi s-a părut total indiferentă la orice altceva în afară de propriile ei nevoi.

— Nu e scump să-l ținem așa în comă? m-a întrebat ea.

— Vreți să oprim aparatele? i-am răspuns.

Ea a ridicat bărbia, ofensată de întrebare.

— E normal să știu în ce mă bag.

— Din câte am înțeles, sunt banii lui...

— Ei, da... dar... eu doar...

— Să sperăm că va ieși din comă în curând.

— Da... să sperăm.

Dar trecuse mult timp de la acea conversație și se apropie ziua când până și copiii lui vor ajunge la

concluzia că ar fi mai bine pentru toată lumea să fie deconectat de la aparatele care-l țin în viață.

Până atunci, joacă rolul unui ascultător excelent și al unui prieten căruia îi pasă.

— Aș vrea ca Tade să mă vadă, Muhtar. Să mă vadă cu adevărat.

Instagram (11)

#FemiDurandadisparut devenise viral. O postare atrăsese atenția în mod special – cea a Ayoolei.

Postase o fotografie cu ei doi împreună, anunțând că ea fusese ultima persoană care-l văzuse în viață, cu un mesaj în care-i implora pe toți, absolut toți cei care puteau oferi informații utile să iasă public.

Postase asta din dormitorul meu, dar fără să sufle o vorbă. Ea zice că ar părea lipsită de inimă dacă n-ar spune nimic; la urma urmei, fusese iubitul ei. Îi sună telefonul și răspunde.

— Alo?

După câteva momente, îmi trage un picior.

— Ce dracu’?

— E mama lui Femi, îmi spune pe șoptite.

Simt cum mă înmoi. Ea pune telefonul pe speaker.

— ... dragă, ți-a spus cumva dacă avea de gând să plece undeva?

Scutur violent din cap.

— Nu, *ma*. Era destul de târziu când am plecat de la el, răspunde Ayoola.

— A doua zi n-a ajuns la serviciu.

— Hmm... uneori ieșea noaptea la jogging, *ma*.

— Știu, eu i-am spus, i-am tot spus că e periculos. Femeia de la telefon începe să plângă. Emoția ei e atât de puternică, încât încep și eu să plâng – nu scot niciun sunet, dar lacrimile îmi șiroiesc ca ploaia în timpul unei vijelii. Ayoola se pune și ea pe plâns pentru că plânsul meu o stârnește. Asta dintotdeauna. Plânge tare și haotic. Până la urmă, suspinele se transformă în sughițuri și ne liniștim.

— Să te rogi în continuare pentru băiatul meu.

Conversația se încheie și mă înfig în soră-mea.

— Ce naiba e cu tine?

— Ce e?

— Nu-ți dai seama cât e de grav ce-ai făcut? Ție-ți face plăcere?

Ochii i se întunecă și începe să se joace cu coditele.

— În ultima vreme te uiți la mine de parc-aș fi un monstru.

Vorbește atât de încet că abia o aud.

— Nu cred că ești...

— Femi e al treilea, să știi. La trei ți se pune eticheta de ucigaș în serie. Așa mă vezi tu?

Ce-o fi vrând de la mine? Ce-o fi vrând să spun? Număr secunde; dacă amân prea mult răspunsul, va fi un răspuns în sine.

Ușa se crapă și apare mama, cu o mână pe turbanul *gele* pe jumătate legat.

— Ia ține-mi-l și mie puțin.

Mă ridic și apuc de capătul turbanului care plutește liber. Ea se așază astfel încât să se vadă în oglinda mea verticală. Semăn mult cu ea. Frumusețea Ayoolei e un fenomen care a luat-o pe mama prin surprindere. A fost atât de recunoscătoare, încât a uitat să mai încerce să facă un băiat.

— Mă duc la nunta fetei lui Sope. Ar trebui să veniți și voi două. Poate cunoașteți pe cineva acolo.

— Nu, mulțumesc.

Ayoola zâmbește și clatină din cap. Mama se încruntă în oglindă.

— Korede, știi că soră-ta o să meargă dacă mergi tu. Nu vrei s-o vezi măritată?

De parcă Ayoola ar trăi altfel decât după propriile ei reguli. Prefer să nu răspund la afirmația illogică a mamei și să nu iau în seamă faptul că e mult mai interesată de viitorul marital al Ayoolei decât de al meu. De parcă dragostea ar fi doar pentru cei frumoși.

La urma urmei, *ea* n-a avut parte de dragoste. A avut însă un tată politician, așa că a reușit să pună

mâna pe un bărbat pentru care căsătoria cu ea fusese un mijloc de a atinge un scop.

Turbanul e gata, o capodoperă pe căpșorul mamei. Ea înclină capul când într-o parte, când în cealaltă, apoi se încruntă, nemulțumită de cum arată în ciuda turbanului, a bijuteriilor scumpe și a machiajului executat cu pricepere.

Ayoola se ridică și o sărută pe obraz.

— Vai, ce elegantă ești!

Își îndreaptă ținuta – dacă mama și-ar înălța bărbia și umerii, ar putea trece pe puțin drept o văduvă de rang înalt.

— Mă lași să-ți fac o poză?

Mama pozează într-o sută de feluri sau așa ceva, îndrumată de Ayoola. După care iau amândouă rezultatele la rând și aleg o poză pe gustul lor, una cu mama din profil, cu mâna în șold și capul pe spate, râzând. E o poză drăguță. Ayoola se apleacă asupra telefonului și-și morfoleşte buza.

— Ce faci?

— O postez pe Instagram.

— Te-ai ținut? Sau ai uitat de ultima postare?

— Care ultima postare?

Simt cum mă străbate un fior. Ceea ce mi se întâmplă des în ultima vreme. Ayoola îi răspunde.

— Am... A dispărut Femi.

— Femi? Băiatul cu care te vedeai?

— Da, mami.

— *Jesu shanu fu wa!* De ce nu mi-ai spus?

— Am... am... eram în șoc.

Mama se repede la Ayoola și o îmbrățișează strâns.

— Sunt maică-ta, mie trebuie să-mi spui tot. M-ai înțeles?

— Da, *ma*.

Dar sigur că nu poate. Nu poate să-i spună tot.

Recepție

Un bărbat intră în spital și se duce glonț la recepție. E scund, dar compensează prin corpolență. Vine spre noi de parc-ar fi pornit la război și mă pregătesc pentru impact.

— Am o programare!

Yinka scrâșnește din dinți și-i oferă zâmbetul ei de milioane:

— Bună dimineața, domnule, îmi spuneți cum vă numiți?

El îi aruncă numele, iar ea verifică fișele, luându-le la rând pe îndelete. Nimeni n-o poate grăbi pe Yinka, dar dac-o calci pe nervi, o să se miște intenționat și mai încet. În curând, bărbatul începe să bată cu degetele în masă, apoi să tropăie. Ea ridică ochii și-l cercetează printre gene, apoi își coboară iar privirea și-și continuă căutarea. Obrajii bărbatului încep să se umfle – e pe punctul de a exploda. Stau în cumpănă dacă să intervin și să dezamorsez situația, dar poate că Yinkăi nu i-ar strica să țipe cineva la ea, așa că mă instalez comod și mă uit la ei.

Telefonul meu se aprinde și-i arunc o privire. E Ayoola. E a treia oară când sună, dar n-am chef să vorbesc cu ea. Poate că sună pentru că a mai băgat un bărbat în mormânt înainte de vreme sau poate că vrea să mă întrebe dacă pot să cumpăr ouă în drum spre casă. Oricum, nu răspund.

— Aha, uite-o, exclamă Yinka, deși am văzut-o examinând aceeași fișă de două ori și continuând căutarea. Bărbatul dă aerul afară pe nări.

— Domnule, ați întârziat 30 de minute la programare.

— Ha?

E rândul ei să dea aerul afară.

E o dimineață neobișnuit de liniștită. De unde stăm noi se vede toată lumea de la recepție. E un spațiu de formă arcuită, cu biroul de recepție și

canapelele îndreptate spre intrare și spre televizorul mare. Dacă am stinge din lumini, am avea o sală de cinema numai pentru noi. Canapelele sunt într-o nuanță intensă de grenă, dar tot ce e în jur e lipsit de culoare (decoratorul nu s-a străduit să exploreze noi orizonturi). Dacă spitalele ar avea steag, ar fi un steag alb – simbolul universal al capitulării.

O fetiță dă fuga din camera de joacă să-și întâmpine mama, apoi fuge iar înăuntru. În sală nu mai așteaptă nimeni să fie luat în primire decât bărbatul care tocmai o calcă pe nervi pe Yinka. Ea își îndepărtează o buclă de păr monrovia^[2], care-i intra în ochi și-l pironește cu privirea.

— Ați mâncat azi, domnule?

— Nu.

— Așa, bun. În fișa dumneavoastră scrie că n-ați mai făcut de mult un test de glicemie. Vreți să facem?

— Da. Treceți-l acolo. Cât costă?

Ea îi spune prețul, iar el scoate un șuierat.

— Sunteți total nebuni. Și pentru ce, mă rog, îmi trebuie așa ceva? Vă aruncați la prețuri de zici că voi achitați factura omului!

Yinka se uită spre mine; știu că vrea să se asigure că sunt încă acolo, cu ochii pe ea. Probabil își aduce aminte că, dacă forțează nota, va fi nevoită să-mi asculte discursul îndelung exersat despre regulamentul și cultura de la St Peter. Oftează și zâmbește.

— Îmi pare rău, domnule. Vă rog să luați loc și vă anunț când vă poate primi doctorul.

— Adică nu e liber în momentul ăsta?

Ea scutură scurt din cap, în timp ce bărbatul se așază pe scaun și ne roagă să schimbăm canalul. Yinka trage câteva înjurături în barbă, întreruptă doar de strigătele de încântare ale copilei din camera de joacă însorită și de comentariul meciului de fotbal de la televizor.

Muzică

Din camera Ayoolei bubuie muzica și nu-mi vine să intru. Ascultă „I Wanna Dance with Somebody” a lui Whitney Houston. Ar fi mai adecvat să-și pună Enya sau Lourde, ceva solemn sau de dor în loc de echivalentul muzical al unui pachet de M&M.

Aș vrea să fac un duș, să-mi spăl mirosul de dezinfectant din piele, dar în loc de asta deschid ușa și mă strecor în cameră. Ea nu-mi simte prezența. Sora mea își bătaie șoldurile dintr-o parte într-alta, iar picioarele ei desculțe mângâie covorul alb de blană în timp ce pășește de colo până colo. Mișcările ei nu sunt în niciun caz ritmice; sunt mișcările cuiva care nu are public și nu se supune niciunei reguli. E un dans de om tânăr și plin de viață.

Cu câteva zile în urmă, am aruncat amândouă un om în mare; și uite că ea dansează. Mă sprijin de un perete și o privesc, încercând să înțeleg; numai că privirea mi-e atrasă de picturile sofisticate din fața mea. La un moment dat, era prietenă cu un artist care i-a pictat tușele negre, îndrăznețe, pe zidul altfel complet alb. Nu se potrivesc cu restul camerei eterice, cu mobila ei albă și jucăriile de pluș. Mai bine picta un înger sau o zână. Intuiesc că el sperase ca gestul lui generos să-i asigure un loc în inima ei; sau măcar în patul ei. Dar strădaniile lui nu i-au adus decât o mângâiere pe cap (era scund și avea dinții înghesuiți) și o cutie de Cola.

Ea începe să cânte – fals. Îmi dreg glasul.

— Ayoola.

Se întoarce spre mine, fără să se oprească din dans; zâmbetul i se lățește.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost bine.

— Mișto.

Bâțâie din șolduri și îndoaie genunchii.

— Te-am sunat.

— Am fost ocupată.

— Voiam să vin să te scot la prânz.

— Mersi, dar nu-i nevoie. De obicei mănânc de prânz la serviciu.

— OK.

— Ayoola.

— Hmmm?

— Poate c-ar trebui să iau eu cuțitul.

Se mișcă tot mai încet, până când nu mai face decât să se legene dintr-o parte într-alta, rotind din când în când brațul.

— Cum?

— Am zis că poate ar trebui să iau eu cuțitul.

— De ce?

— Păi... ție nu-ți trebuie.

Se gândește la ce i-am spus. Cam cât ar dura ca focul să mistuie o hârtie.

— Nu, mersi. Cred că mai bine stă la mine.

Ritmul mișcărilor ei devine mai alert. Hotărâsc să schimb abordarea. Îi iau iPod-ul și reduc volumul. Ea se întoarce din nou spre mine și se încruntă.

— Acum ce mai e?

— Știi, nu e o idee bună să stea la tine, în caz că vine poliția să facă percheziție în casă. Poți să-l arunci în lagună, ca să riști mai puțin să te prindă.

Ea încrucișează brațele și-și mijește ochii. Ne privim o clipă una pe alta, apoi ea oftează și lasă brațele să cadă.

— Cuțitul e important pentru mine, Korede. E tot ce mi-a rămas de la el.

Poate că vorbele ei ar avea ceva greutate dacă și-ar ține discursul în fața altui public. Dar pe mine nu mă poate păcăli. E un mister dacă Ayoola e sau nu capabilă să simtă mare lucru.

Mă întreb unde tine cuțitul. Nu l-am zărit niciodată, cu excepția momentelor când în fața mea zăcea un trup însângerat, și uneori nici măcar

atunci. Nu știu de ce nu mi-o pot închipui înjunghiind pe cineva decât dacă ține exact acel cuțit în mână. Aproape ca și cum cuțitul ar ucide, și nu ea. Dar până la urmă, e chiar atât de greu de crezut? Cine poate ști dacă un obiect nu are propriile lui scopuri? Cine poate ști dacă nu cumva e supus în continuare scopurilor colective ale foștilor stăpâni?

Tata

Ayoola a moștenit cuțitul de la el (și când spun „a moștenit”, asta înseamnă că și l-a însușit singură înainte ca rămășițele lui să se răcească în groapă). Era firesc să-l ia ea, când tata fusese atât de mândru de el.

Îl ținea în teacă, încuiat într-un sertar; dar când aveam musafiri, îl scotea și se fudulea cu el. De obicei, prezentarea era însoțită de o poveste.

Uneori, cuțitul era un dar de la un coleg de la universitate, Tom; care i-l oferise pentru că tata i-ar fi salvat viața în timpul unui accident de navigație. Alteori, smulsese cuțitul din mâna unui soldat care încercase să-l omoare cu el. În sfârșit (asta era preferata lui), făcuse o afacere atât de profitabilă cu un șeic, încât fusese lăsat să aleagă între fiica șeicului și ultimul cuțit făcut de un meșter care era de mult oale și ulcele. Cum fata era sașie, luase cuțitul.

Au fost singurele povești de noapte bună de care am avut parte. Iar nouă ne plăcea momentul când tata scotea cuțitul, iar musafirul dădea înapoi instinctiv. Râzând de el, tata îl încuraja să cerceteze arma. Musafirul scotea câte un „oau” și câte un „uu”, iar tata dădea din cap, acceptând laudele. Apoi cineva puneă întrebarea pe care o așteptase – de unde-l ai –, iar tata privea cuțitul de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, îl întorcea pe toate fețele (timp în care poate că hotăra ce poveste să spună) și într-un sfârșit se puneă pe povestit. Dacă tușa Taiwo știa adevărata poveste, atunci o ținea pentru ea. Când venea în vizită, îl urmărea la fel de vrăjită ca musafirii.

După ce plecau, el lustruia cuțitul, ștergând orice amintire a mâinilor care-l atinseseră. Era meticulos. Scotea toate lucrurile de care avea nevoie, le aranja pe masă și-și vedea de treabă pe

îndelete. Îmi plăcea să mă uit la el, dar niciodată n-aveam răbdare până termina.

La un moment dat, Ayoola a intrat în biroul lui și a găsit sertarul descuiat. A luat cuțitul și l-a mozolit de ciocolata pe care o ținea în mână. Când s-a întors tata, a găsit-o în cameră și a scos-o afară de păr. Ea urla. Am apărut și eu exact când o azvârlea prin cameră.

Nu mă mir că ea a luat cuțitul. Dac-aș fi avut prezență de spirit, aș fi ajuns eu prima la el și l-aș fi făcut praf cu un ciocan.

Cuțit

L-o fi ținând sub patul ei *queen size* sau în sertare? L-o fi ascuns în mormanul de haine pe care l-a îndesat în garderobă? Ochii ei îi urmăresc pe ai mei.

— Sper că n-ai de gând să vii aici hoțeste și să-l iei, nu?

— Nu înțeleg la ce-ți trebuie. Dă-mi-l mie, că am eu grijă de el.

Ea oftează și clatină din cap.

— Nu.

Efo

Când mă uit la mama, parcă mă văd pe mine în viitor. Ca înfățișare, n-am moștenit aproape nimic de la tata. Dar nici dacă m-aș strădui, n-aș semăna mai puțin cu ea.

Ea zăbovește pe canapea, în livingul de la parter, citind un roman Mills & Boon^[3] – o poveste de dragoste așa cum ea nu trăise niciodată. Ayoola stă lângă ea pe un fotoliu, aplecată asupra telefonului. Trec pe lângă ele și mă îndrept spre ușa bucătăriei învecinate.

— Te apuci să gătești? întreabă mama.

— Da.

— Hai învaț-o și pe soră-ta, Korede. Cum o să aibă grijă de soțul ei dacă nu știe să gătească?

Ayoola se îmbufnează, dar nu spune nimic. N-o deranjează să stea în bucătărie, îi place să-și bage degetele în tot ce-i face cu ochiul.

La noi în casă, gătim eu și menajera. Gătește și mama, dar mai rar ca înainte, mai degrabă când îi vine cheful. Cu Ayoola însă e un mister dacă e în stare de ceva mai complicat decât pusul pâinii în prăjitor.

La bucătărie, menajera a adus, a tocat și a pus deoparte tot ce-mi trebuie. Îmi place de ea. E curată și ordonată, are o fire calmă, dar în primul rând nu știe nimic despre el. După moartea lui, am pus pe liber tot personalul, din motive „practice”. Am stat un an de zile fără ajutoare, ceea ce pentru o casă de dimensiunile astea e mai greu decât sună.

Puiul fierbe deja. Ayoola dă capacul la o parte, eliberând mirosul greu de grăsime și Maggi.

— Mmm. Își linge buzele cireșii, iar menajera roșește. Gustă tu!

— Mulțumesc, *ma*.

— Poate vrei să te ajut să guști, să vezi dacă e gata.

— Poate ajuți și tu tocând spanacul.

Ayoola se uită la grămada de ingrediente pregătite.

— Dar e deja tocat, *na*.

— Mai trebuie.

Menajera se repede să mai aducă o legătură de spanac.

— Nu, las-o pe Ayoola.

Ayoola se bosumflă, dar nu se opune. Ia un cuțit. Mă uit la ea, să văd cum îl ține – îi joacă în mână, cu tăișul în jos ca să nu riște să rănească pe nimeni în jur.

Toacă spanacul repede, cu mișcări de copil, fără să-i pese cum arată rezultatul. Mă simt tentată s-o opresc. Menajera se abține să nu râdă. Bănuiesc că Ayoola face tot posibilul să mă scoată din sărite.

Prefer s-o ignor, așa că torn ulei de palmier într-o tigaie și, când se încinge, pun ceapă și ardei.

— Ayoola, ești atentă?

— Mmm, îhâmm, răspunde ea, sprijinindu-se de blat și scriind frenetic pe telefon.

Ține în continuare în mână cuțitul de bucătărie. Mă duc la ea, îi desprind degetele și-i iau instrumentul. Ea clipește.

— Concentrează-te, te rog. După asta punem *tatase* – gogoșarii.

— S-a făcut.

Imediat ce mă întorc cu spatele, aud cum bate iar în taste. Îmi vine să reacționez, dar am lăsat uleiul de palmier prea mult pe foc și deja sfârâie la mine și mă scuipă. Fac focul mai mic și hotărâsc ca deocamdată s-o las în plata Domnului pe sora mea. Dacă vrea să învețe, o să învețe.

— Ce ziceai că pregătim?

Serios???

— Efo, răspunde menajera.

Ayoola dă din cap solemn și potrivește telefonul deasupra oalei cu efo care dă în clocot, în timp ce eu adaug spanacul.

— Hei, lume, ți se pregătește niște efo!

Îi iau telefonul, mânjindu-l de ulei, și șterg poza.

— Hei!

— Prea devreme, Ayoola. Mult prea devreme.

Cântec

Tade are cel mai mic birou dintre toți doctorii, dar nu l-am auzit niciodată să se plângă. Dacă a considerat vreodată că e nedrept, are grijă să n-o arate. În acest moment, în încăpere suntem patru persoane, iar dacă am încerca să ne înghesuim mai mulți, mișcările ne-ar fi grav îngreunate.

Astăzi însă, dimensiunile camerei ne avantajează. La vederea acului, fetița o ia la fugă spre ușă. Camera e mică, iar ea are picioare scurte, încă nedeprinse să alerge. Nu ajunge prea departe. Mama ei o prinde.

— Nu, țipă ea, zgâriind și dând din picioare.

E ca o găinușă sălbatică. Maică-sa strânge din dinți și îndură durerea. Mă întreb dacă asta-și imagina în timp ce-și făcea ședințe foto gravidă și se distra la petreceri de maternitate.

Tade bagă mâna în bolul cu bomboane pregătite special pentru pacienții copii, dar ea îi dă peste mână. Zâmbetul lui nu pălește; începe să cânte. Vocea lui umple camera, învăluindu-mi creierul. Totul încremenește. Fetița se oprește, nedumerită. Se uită la mama ei, care ascultă transfigurată. Nu contează ce cântă – „Mary avea un mieluşel”. Ar fi putut cânta la fel de bine imnul național sau tra-la-la, pentru noi toți ar fi totuna. N-ar conta. Există ceva mai frumos decât un bărbat cu vocea ca oceanul?

Stau lângă fereastră și văd că dedesubt s-a strâns un grup de oameni care se uită în sus și arată cu degetul. Tade folosește rareori aerul condiționat și stă de obicei cu fereastră deschisă. Mi-a spus că-i place să audă Lagosul în timp ce lucrează – claxonatul continuu, strigătele vânzătorilor ambulanți și mașinile scrâșnind pe șosea. Acum, Lagosul îl ascultă pe el.

Fetița își trage nasul și-și șterge mucusii cu dosul mâinii. Se împleticește spre el. Când va mai crește,

își va aminti de el ca de prima ei iubire. Se va gândi la nasul lui acvilin perfect, la ochii lui adânci. Iar dacă-i uită chipul, vocea lui o va urmări în vis.

El o ia în brațe și-i șterge lacrimile cu un șervețel. Se uită la mine, iar eu mă scutur din reverie. Fetița nu mă observă când mă apropii cu acul. Nu observă că îi tamponez coapsa cu o bucată de vată îmbibată cu spirt. Încearcă să cânte și ea alături de el, dar vocea i se frânge din când în când de suspine și sughițuri. Maică-sa învârtește de verighetă cu un deget, ca și cum ar avea de gând s-o scoată. Mă gândesc să-i întind un șervețel pentru saliva care stă să-i curgă din gură.

Fetița tresare când îi injectez medicamentul, dar Tade o ține bine. Momentul a trecut.

— Ce fetiță curajoasă, îi spune el.

Radioasă, ea își primește premiul, o acadea cu aromă de cireșe.

— Vă pricepeți așa de bine la copii, gângurește mama. Aveți și dumneavoastră?

— Nu, n-am. Deocamdată.

Îi zâmbește. Ea nu înțelege că e zâmbetul lui pentru toată lumea. Și mie îmi zâmbește așa. Roșește.

— Și sunteți însurat? (Vrei doi soți, cucoană?)

— Nu, nu sunt.

— Am o soră. E foarte...

— Doctore Otumu, aveți aici rețetele.

El ridică ochii la mine, derutat de bruschetea mea. Mai târziu îmi va spune cu blândețe, cu aceeași blândețe dintotdeauna, să nu mai întrerup pacienții. Pentru că vin la spital să se vindece și uneori nu doar la trup.

Roșu

Yinka își face unghiile – la biroul de la recepție. Temi mă vede venind și o înghiontește. E un gest inutil, n-o să renunțe la făcutul unghiilor pentru că vin eu.

Yinka îmi semnalează cu un zâmbet că m-a văzut.

— Korede, ai niște pantofi drăguți foc!

— Mersi.

— Cred că originalii sunt foarte scumpi.

Temi se îneacă cu apa pe care o bea, dar n-am cum să mușc momeala. Vocea lui Tade îmi răsună încă în corp, liniștindu-mă așa cum o liniștise pe fetiță. O ignor și mă întorc spre Temi.

— O să-mi iau pauza de prânz.

— Bine.

Urc la etajul al doilea cu mâncarea în mână și bat la ușa cabinetului lui Tade, așteptând să-mi dea voie să intru cu glasul lui profund. Gimpe îmi aruncă o privire și un zâmbet insinuant. Refuz să mă uit în ochii ei – nu știe nimic. Încerc să-mi stăpânesc emoția și mai bat o dată ușor în ușă.

— Intră.

Nu intru în cabinetul lui ca asistentă medicală. Țin în mână o casoletă cu orez și efo. Îmi dau seama că mirosul îi atrage atenția de cum intru.

— Cu ce prilej îmi faci onoarea?

— Nu prea ieșiți în pauza de prânz... așa că m-am gândit să vă aduc eu prânzul.

Acceptă casoleta pe care i-o ofer și se uită înăuntru.

— Tu ai făcut asta? Miroase fantastic!

— Poftim.

Îi dau o furculiță și atacă mâncarea. Închide ochii și oftează, apoi îi deschide ca să-mi zâmbească.

— E... Korede... măiculiță... o să fii o soție nemaipomenită.

Sunt sigură că rânjetul de pe fața mea n-ar încăpea într-o fotografie. Îl simt până-n vârful degetelor de la picioare.

— Va trebui să las restul pentru mai târziu, îmi spune el. Am raportul ăsta de terminat.

Mă ridic de la biroul unde mă așezasem temporar și-i promit că trec mai târziu pe la el.

— Korede, fără glumă, îți mulțumesc. Ești cea mai tare.

Recepția e un spațiu mare, încadrat de scări în spirală, cu un coridor care duce spre sălile de la parter și la lifturi. Biroul asistentelor e lângă coridor, iar în fața noastră sunt răsfirate câteva canapele, cu un televizor mare în față. În colț e o cameră de joacă.

În sala de așteptare e o femeie cu un copil care plânge și pe care încearcă să-l potolească legănându-l înainte și înapoi, dar copilul nu tace. E iritant pentru alte persoane care așteaptă în sală. Și pentru mine e iritant. Mă îndrept spre ea cu celebra noastră jucărie zornăitoare, moment în care se deschide ușa de la intrare – Ayoola intră pe ușa spitalului și toate capetele se întorc spre ea, rămânând întoarse. Eu mă opresc locului, cu jucăria în mână, încercând să pricep ce se întâmplă. Ayoola arată ca și cum ar fi adus soarele cu ea. Poartă o rochie-cămașă de un galben-aprins, care nu-i ascunde nici pe departe sânii generoși. E încălțată cu niște pantofi verzi cu barete, care o înalță atât cât are nevoie, și ține în mână o poșetă mare, albă.

Îmi zâmbește și se apropie de mine pe jumătate ținându-și mâna la gură. Aud o voce de bărbat mormăind un „Fir-aș al naibii”.

— Ayoola, ce cauți aici?

— E ora prânzului!

— Și?

Fără să-mi răspundă la întrebare, ea se îndreaptă plutind spre biroul asistentelor. Ele o privesc fix, iar ea le adresează zâmbetul ei de zile mari.

— Sunteți prietenele soră-mii?

Ele deschid gurile, apoi le închid la loc.

— Ești sora lui Korede? chițăie Yinka.

O văd cum caută legătura, comparând fizicul Ayoolei cu al meu. Asemănări există – avem aceeași gură, aceiași ochi –, dar Ayoola seamănă cu o păpușă Bratz, iar eu, cu un personaj de desene animate cu fața neagră. Yinka, probabil cea mai atrăgătoare angajată de la St Peter, cu nasul ei de îngerăș și gura mare, devine aproape insignifiantă pe lângă Ayoola. Și-și dă seama de asta – își răsucesce pe degete coafura costisitoare și se îndreaptă de spate.

— Ce parfum e ăsta? întreabă Temi. E ca... e foarte...

Ayoola se apleacă în față, șoptește ceva la urechea lui Temi, apoi se îndreaptă.

— Rămâne între noi, da? îi face cu ochiul lui Temi, al cărei chip de obicei inexpresiv se luminează.

Mi-a ajuns. Mă apropii de birou.

Chiar în acel moment aud vocea lui Tade și inima mi-o ia la goană. O înșfac pe Ayoola și o trag spre ieșire.

— Hei!

— Trebuie să pleci!

— De ce? De ce ești așa de rea?

— Ce se întâmplă...?

Vocea lui Tade se stinge, iar sângele mi se răcește în corp. Ayoola se eliberează din strânsoarea mea, dar nu contează; oricum, e prea târziu. Privirea lui se fixează asupra Ayoolei, iar ochii ei se măresc. Își potrivește halatul.

— Ce se întâmplă?

— Sunt sora lui Korede, anunță ea.

El se uită la ea, apoi la mine, apoi din nou la ea.

— Nu știam că ai o soră.

Mi se adresează mie, dar a rămas cu ochii la ea.

— Cred că-i e rușine cu mine, se îmbufnează Ayoola.

El îi zâmbește cu un zâmbet mărinimos.

— Sunt sigur că nu. Ar fi imposibil, nu? Scuză-mă, n-am reținut cum te cheamă.

— Ayoola.

Ea întinde o mână, ca o regină către supuși. El o ia și o strânge delicat.

— Eu sunt Tade.

Școală (8)

N-aș putea pune degetul pe momentul exact când mi-am dat seama că Ayoola e frumoasă, iar eu... nu. Știu însă că mai întâi am devenit conștientă de propriile mele neajunsuri.

Liceul poate fi crud. Băieții făceau liste cu fetele care aveau silueta în forma cifrei opt – ca o sticlă de Coca Cola – și cu cele care aveau silueta în forma cifrei unu – ca un băț. Făceau desene cu fetele, exagerându-le calitățile sau defectele, și le afișau la avizierul școlii, în văzul lumii. Cel puțin până când profesorii le dădeau jos, desprinzându-le din piuneze, dar lăsând mereu câte un petic lipit acolo, spre ciuda mea.

Pe mine mă desenau cu niște buze de gorilă și ochi pe lângă care toate celelalte trăsături nici nu se mai vedeau. Îmi spuneam că băieții sunt proști și imaturi, așa că nu contează că nu mă doresc. Nu contează dacă unii-și închipuie că se pot folosi de vulnerabilitatea mea ca să mă manipuleze. Nu-mi păsa dacă li se părea că o să cedez mai ușor, pentru că nu prea aveam de unde alege.

După doi ani, mă călisem și eram gata să-mi protejez sora, convinsă fiind că va avea și ea parte de același tratament ca mine. Poate chiar mai rău. Avea să vină acasă plângând în fiecare zi, iar eu aveam s-o iau în brațe și s-o consolez.

Se zvonește că ea fusese invitată în oraș încă din prima zi de către un băiat din clasele mari. Lucru fără precedent. Băieții din clasa a douăsprezecea nu le băgau în seamă pe boboace, iar dacă se mai întâmpla, rareori încercau să oficializeze relația. Ea refuzase. Dar pentru mine, mesajul fusese răspicat.

Pată (9)

— M-am gândit și eu să mâncăm împreună de prânz.

— Nu, ai vrut să știi unde lucrez.

— Și care-i problema, Korede? Lucrezi acolo de șase luni și soră-ta n-a văzut niciodată cum arată locul!

Maică-mea e oripilată de chestia asta, așa cum e de fiecare dată când i se pare că Ayoolei i se face o nedreptate.

Menajera aduce tocana de la bucătărie și o pune pe masă. Ayoola se apleacă și începe să-și pună în farfurie. Până să ne servim și noi, mama și cu mine, ea deja a desfăcut amala^[4] și a înmuiat-o în supă.

Stăm la locurile noastre obișnuite de la masa noastră dreptunghiulară – mama și cu mine în stânga, Ayoola în dreapta. Existase și un scaun în capul mesei, dar l-am ars până n-a mai rămas nimic din el. Nu vorbim despre asta. Nu vorbim despre el.

— Îmi dai niște *okro*^[5], te rog?

Mama îi dă *okro*.

— Ayoola zicea că ai un doctor drăguț la serviciu.

Scap castronul cu *okro*, care se varsă pe masă – un lichid verde, vâscos, care pătrunde numaidecât în fața de masă cu motive florale.

— Korede!

Șterg cu o cârpă, dar abia dac-o aud la viteza cu care mi se-nvârtesc gândurile în cap.

Simt privirea Ayoolei asupra mea și încerc să mă calmez. Menajera vine fuga din bucătărie, încercând să curețe pata cu apă. Apa se întinde, făcând ca pata să pară mai mare decât e.

Casă

Deasupra pianului la care nu cântă nimeni e atârnat un tablou.

Un tablou pe care îl comandase el – cu casa construită de el. (Ce rost are să ai un tablou cu casa în care locuiești, atârnat chiar în casă?)

Când eram mică, mă duceam la tablou și-mi doream să fiu în el. Îmi imaginam că în interiorul zidurilor pictate în acuarelă trăiesc versiunile noastre alternative. Visam că dincolo de gazonul verde, de coloanele albe și de ușa masivă din stejar găseai veselie și dragoste.

Pictorul adăugase chiar și un câine care lătra la un copac; de parc-ar fi știut că avuseserăm și noi câine. Cățelușa comisese greșeala de a face pipi pe pantoful *lui*. De atunci n-am mai văzut-o niciodată. Și totuși, în tablou e un câine și uneori îl aud cum latră.

Casa noastră nu va putea întrece niciodată în frumusețe tabloul cu un etern răsărit trandafiriu și frunze care nu se veștejesc niciodată. Tufișuri în nuanțe nepământene de galben și violet ascund mare parte din parter. În tablou, pereții exteriori au rămas albi, dar în realitate n-am reușit să zugrăvim, și pereții ni s-au îngălbenit.

După moartea lui, am vândut din motive „practice” toate tablourile cumpărate de el – unul dintre motive fiind că aveam nevoie de bani gheață. N-a fost cine știe ce pierdere. Dac-aș fi putut să scap și de casă, aș fi făcut-o. Dar el construisese din temelii casa noastră în stil sudist, deci nu plăteam chirie și nici ipotecă. Așa că în loc să ne mutăm într-un apartament mai mic, ne-am descurcat cum am putut cu cheltuielile de întreținere ale locuinței noastre somptuoase, încărcate de istorie.

În drumul meu din dormitor spre bucătărie, mai arunc o privire tabloului. Nu apar oameni în el,

ceea ce nu-i rău. Dar dacă te uiți mai cu atenție, zărești o umbră la una dintre ferestre.

— Soră-ta nu vrea decât să stea pe lângă tine, să știi. Ești prietena ei cea mai bună, o aud pe mama, care vine lângă mine.

Vorbește în continuare despre Ayoola de parc-ar fi un copil și nu o femeie căreia nu prea îi e dat s-audă cuvântul „nu”.

— Ce strică dacă vine și ea la tine la serviciu din când în când?

— Mamă, e un spital, nu un parc.

— Eh, am mai auzit noi. Prea te zgâiești la tabloul ăla.

Mă uit în altă parte, preferând să privesc pianul.

Chiar ar fi trebuit să vindem și pianul. Îmi plimb degetul pe el, lăsând o dâră în praf. Ea oftează și se îndepărtează, pentru că știe că nu voi avea odihnă până când pe pian nu va mai rămâne nici fir de praf. Mă duc la dulapul cu produse de curățenie și iau de-acolo niște lavete. Bine-ar fi să pot șterge și amintirile noastre odată cu praful.

Pauză (10)

— Nu mi-ai spus că ai o soră.

— Mm.

— Adică știi la ce școală ai fost și cum îl chema pe primul tău prieten. Știu până și că-ți place să mănânci floricele de porumb cu sirop pe ele...

— Ar trebui să gustați la un moment dat, pe bune.

— ... dar nu știam că ai o soră.

— Ei, ați aflat acum...

Mă întorc și reumplu flacoanele de pe tava metalică. El scrie grăbit pe pagina din fața lui. Oricât s-ar grăbi, Tade are același scris mare, cu bucle care leagă literele între ele. E ordonat și citeț. Scrijelitul pixului încetează, iar el își drege glasul.

— Are pe cineva?

Mă gândesc la Femi care doarme pe fundul oceanului, ciugulit de pești.

— E într-o pauză.

— O pauză?

— Da. O vreme n-o să mai iasă cu nimeni.

— De ce?

— Relațiile ei tind să se termine și încă prost.

— Oh... bărbații pot fi nesimțiți.

Asta sună ciudat din gura unui bărbat, dar Tade a fost întotdeauna sensibil.

— Crezi că s-ar supăra dacă mi-ai da numărul ei de telefon?

Așez cu grijă seringă înapoi pe tavă, ca să nu mă înțep din greșeală cu ea.

— Va trebui s-o întreb, îi răspund, deși n-am de gând s-o întreb nimic pe Ayoola.

Dacă n-o mai vede, ea va aluneca în cotloanele îndepărtate ale minții lui ca un curent rece într-o zi altfel călduroasă.

Defect (12)

— Deci voi două aveți același tată și aceeași mamă?

— Ți-a zis că e soră-mea.

— Dar e soră bună? Pare să aibă sânge amestecat.

Yinka începe să mă calce rău pe nervi. Partea tristă e că întrebările ei nu sunt cele mai enervante pe care le-am auzit la viața mea. La urma urmei, Ayoola e scundă – singurul ei defect, dacă ăsta poate fi considerat defect –, în timp ce eu am aproape un metru optzeci. Ayoola are o piele într-o nuanță plăcută, undeva între crem și caramel, iar eu sunt de culoarea nucilor braziliene necurățate de coajă. Ea e făcută numai din rotunjimi, iar eu, din unghiuri ascuțite.

— L-ai anunțat pe doctorul Imo că e gata radiografia?

— Nu, am...

— Atunci eu zic să-l anunți.

Plec de lângă ea înainte să-mi servească o scuză completă. Assibi schimbă așternuturile paturilor de la etajul doi, iar Mohammed flirtează cu Gimpe la trei. Stă aplecat spre ea, sprijinindu-se cu o mână de perete. Va trebui să șteargă locul respectiv. Niciunul nu mă vede – el stă cu spatele la mine, iar ea cu ochii în jos, acceptând laudele cu care probabil că el nu se zgârcește. Ea nu i-o simți mirosul? Poate că nu – și Gimpe împrăștie un miros acru.

— Soră Korede!

Clipesc. Cei doi nu mai sunt în fața mea. Se pare că stau de ceva timp în umbră. Temi mă privește, cu ochii lipsiți de orice expresie. Mă întreb de câte ori m-o fi strigat. E greu să-ți dai seama ce gândește, în lobul ei frontal nu prea pare să se întâmple mare lucru.

— Ce e?

— Soră-ta e jos.

— Poftim?

Nu aștept să repete afirmația și nu aștept liftul, ci mă reped în jos pe scări, sărind câte două trepte deodată. Dar când ajung la recepție, nici urmă de Ayoola, iar eu răsuflu greu. Colegele mele au simțit, probabil, că prezența soră-mii aici mă întoarce pe dos; poate se țin de glume cu mine.

— Yinka, unde e soră-mea?

— Ayoola?

— Da. Altă soră n-am.

— De unde să știu eu? Până de curând nici n-am știut că ai o soră, din partea mea ați putea fi și zece.

— Bine atunci, unde e?

— E în biroul doctorului Otumu.

Biroul lui Tade e chiar în fața liftului, așa că de fiecare dată când ajung la etajul al doilea, îmi vine să-i bat la ușă. Râsul Ayoolei vibrează pe coridor – are un râs zdravăn, profund și nestăpânit; râsul cuiva care n-are nicio grijă pe lume. Nu mai stau să bat la ușă.

— Oh! Bună, Korede. Scuză-mă că am furat-o pe sora ta. Înțeleg că aveți întâlnire la prânz.

Cuvintele lui se pierd; sunt prea preocupată să asimilez ce văd. El a hotărât să nu stea la birou, ci pe unul dintre cele două scaune din fața biroului. Ayoola stă cocoțată pe celălalt scaun. Tade și-a tras scaunul în fața ei, dar ca și cum nu i-ar fi fost de ajuns, mai stă și aplecat în față, cu coatele în poală.

Ayoola poartă azi un maiou alb, fără spate. Are niște colanți roz-aprins și codițele strânse în vârful capului. Par grele, prea grele pentru ea, dar ține spatele drept. Are în mână telefonul lui, în care fără îndoială că și-a trecut numărul de telefon.

Mă privesc amândoi cu expresii total nevinovate.

— Ayoola, ți-am spus că nu pot să ies la prânz.

Tonul meu îl surprinde pe Tade. Se încruntă, dar nu spune nimic. E prea politicos pentru a întrerupe

un tête-à-tête între surori.

— O, e în regulă, am vorbit cu Yinka și a zis că-ți ține ea locul.

— Nu trebuia să zică așa ceva, am o grămadă de treabă.

Ayoola se îmbufnează. Tade își drege glasul.

— Știi, *eu* unul încă nu mi-am luat pauza de prânz. Dacă te interesează, știu un loc simpatic aici, la colț.

Se referă la Saratobi. Au o friptură de te lingi pe degete. Eu l-am dus acolo a doua zi după ce descoperisem locul. S-a ținut și Yinka după noi, dar n-a reușit să-mi strice prânzul. Am aflat că el ține cu Arsenal și că cochetase pe vremuri cu fotbalul profesionist. Am aflat că e singur la părinți. Am aflat că nu prea se omoară cu legumele. Sperasem ca într-o bună zi să repetăm experiența și să aflăm mai multe despre el.

Ayoola îi zâmbește radios.

— Sună excelent. Nu suport să mănânc singură.

Flapper (13)

Când intru în camera Ayoolei, o găsesc așezată la masă, schițând un model nou pentru colecția ei de haine. Își prezintă propriile creații în rețelele sociale și abia face față comenzilor primite. Sigur că mintea îți joacă feste – te uiți la o persoană frumoasă, cu un corp atrăgător, și-ți închipui că poate vei arăta și tu la fel de bine. Dacă vei combina lucrurile așa cum trebuie și vei alege accesorii potrivite, poate-poate vei atrage la fel de multă atenție.

Codițele îi acoperă fața, dar nu trebuie s-o văd ca să-mi dau seama că-și morfoleşte buza și că încruntă din sprâncene. Masa e goală, în afară de instrumentele ei de desen și trei sticle cu apă, dintre care una e aproape goală. Dar în rest, e o mare harababură – hainele ei sunt pe podea, se revarsă din dulapuri și stau îngrămădite pe pat.

Culeg fusta de la picioarele mele și o împățuresc.

— Ayoola.

— Ce e?

Nu se uită în jur și nici nu înalță capul. Culeg alt articol de îmbrăcăminte.

— Aș vrea să nu mai vii la mine la serviciu.

De data asta, i-am atras atenția. Lasă jos creionul și se răsucesce spre mine, iar codițele se răsucesc odată cu ea.

— De ce?

— Pur și simplu aș vrea să separ munca de viața de acasă.

— Bine.

Ridică din umeri și se întoarce la model. De unde stau îmi dau seama că e o rochie gen *flapper*, în stilul anilor '40.

— Și aș vrea să nu mai vorbești cu Tade.

Se răsucesce iar spre mine, înclinând capul într-o parte și încruntându-se. E ciudat s-o văd încruntată

— e ceva foarte rar la ea.

— De ce?

— Pur și simplu nu cred că e rezonabil să încerci ceva cu el.

— Să nu-l rănesc?

— N-am zis asta.

Ea ezită, cântărindu-mi vorbele.

— Îți place de el?

— Chiar nu e relevant. Nu cred c-ar trebui să te vezi cu nimeni în momentul ăsta.

— Nu mă lua de parc-aș fi tipa aia, Cotton!

Numele mă surprinde; numele, ca și faptul că Ayoola poate concepe că eu aș compara-o vreodată cu o femeie celebră pentru că și-a omorât soții și copiii^[6].

— Nu făceam asta!

— Ți-am spus că n-am avut încotro. Ți-am spus.

— Eu zic că nu ți-ar strica o mică pauză.

— Dacă-l vrei pentru tine, spune și gata.

Tace, ca să-mi lase timp să-l revendic.

— Să știi că nu-i atât de diferit de ceilalți.

— La ce te referi?

— Nu e profund. Vrea doar o față drăguță.

Niciunul nu vrea altceva.

— Nu-l cunoști. E bun, sensibil și...

— Vrei să ți-o dovedesc?

— Vreau doar să nu mai vorbești cu el, bine?

— Ei, nu întotdeauna căpătăm ce vrem.

Se rotește cu scaunul și-și vede de treabă, deși sigur aude că scot aburi pe urechi. Rămân acolo, uitând de mine, cufundată într-un amestec ciudat de furie și autocompătimire.

Rimel (14)

Mâna mea nu e sigură. Trebuie să ai mâna sigură când te machiezi, dar eu nu sunt obișnuită. Niciodată nu mi s-a părut prea important să-mi ascund imperfecțiunile. E ca atunci când dai cu odorizant de cameră după ce-ai fost la toaletă – până la urmă, miroase a căcat parfumat. Tot mai bine e să aprinzi o lumânare sau să folosești un difuzor de aromă.

Pe masa de lângă mine merge un videoclip de pe YouTube și încerc să fac exact ce face fata din imagine; dar ce face ea și ce fac eu... parcă nu prea seamănă. Dar nu mă las. Iau rimelul și-mi dau cu el pe gene. Mi se lipesc într-o masă clisoasă. Încerc să le separ și reușesc să mă înnegresc pe degete. Când clipest, las urme negre, cleioase pe fondul de ten. A durat ceva să-mi dau cu fond de ten și nu vreau să mă mozelesc; mai întind puțin fond de ten, să nu se vadă.

După care îmi examinez opera în oglindă. Arăt altfel, dar dacă arăt mai bine... asta nu știu. Arăt altfel.

Pe măsuta de toaletă sunt așezate obiectele de pus în geantă: două pachete de șervețele, o sticlă cu apă de 30 cl, o trusă de prim ajutor, un pachet de șervețele umede, un portofel, un tub cu cremă de mâini, un balsam de buze, un telefon, un tampon, un fluier anti-viol. Practic, articolele de bază din geanta oricărei femei. Aranjez obiectele în geanta mea de umăr și ies din cameră, închizând cu grijă ușa în urma mea. Mama și sora mea dorm încă, dar din bucătărie aud mișcările sfioase ale menajerei. Cobor la ea și-mi oferă, ca de obicei, paharul meu cu suc de portocale, limetă, ananas și ghimbir. Nimic nu e mai înviorător pentru corp decât un suc de fructe.

Ies din casă la cinci fix. La 5.30 sunt la spital. E așa o liniște la ora asta, încât îți vine să vorbești în

șoaptă. Las geanta la recepție și iau de pe raft registrul incidentelor, să văd dacă s-a întâmplat ceva notabil. Una dintre ușile din spatele meu se deschide cu un scârțâit și în curând Chichi își face apariția lângă mine.

Chichi a ieșit din tură, dar își mai face de lucru.

— Aha, te-ai machiat?

— Da.

— Cu ce ocazie?

— Așa am avut chef...

— Miracolele se țin lanț, ți-ai dat chiar și cu fond de ten la greu!

Rezist impulsului de a scoate șervețelele umede din geantă și de a-mi șterge orice urmă de machiaj de pe față.

— Ți-ai găsit iubit, *abi*?

— Ce?

— Mie poți să-mi spui, sunt prietena ta.

Nu pot să-i spun, Chichi o să mă dea de gol încă înainte să termin ce-am de spus. Și nu suntem prietene. Zâmbește, în speranța că gestul mă va relaxa, dar e o expresie care nu se așază firesc pe chipul ei. Are fața plină de coșuri, chiar dacă a trecut de pubertate încă înainte ca eu să mă nasc, iar rujul roșu intens cu care s-a dat i-a pătruns în crăpăturile buzelor. Aș fi mai relaxată dacă mi-ar zâmbi Joker.

Tade sosește la nouă dimineața. Încă nu și-a pus halatul de medic și-i ghicesc mușchii sub cămașă, încerc să nu mă zgâiesc la ei. Prima lui întrebare e: „Ce face Ayoola?” înainte întreba ce fac *eu*. Îi spun că face bine. Îmi scrutează chipul cu o expresie curioasă.

— Nu știam că te machiezi.

— Nici nu prea mă machiez, am vrut doar să încerc altceva... Ce părere aveți?

Îmi cercetează încruntat chipul.

— Cred că-mi place mai mult fără. Ai o piele frumoasă, să știi. Foarte fină.

Mi-a observat pielea...

Mă duc la toaletă să-mi curăț machiajul, dar înlemnesc când o văd pe Yinka ȕuguindu-ȕi buzele la oglindă. Fără zgomot, fac câȕiva paȕi înapoi, însă ea întoarce capul spre mine ȕi ridică o sprânceană.

— Ce faci?

— Nimic. Plec.

— Dar abia ai intrat...

Îȕi mijeȕte ochii, mirosind imediat ceva suspect, ȕi se apropie de mine. Văd exact momentul în care îȕi dă seama că sunt machiată – buzele ei iau forma unui rânjet dispreȕuitor.

— Ei, ca să vezi, nu se mai poartă „naturelul”.

— A fost doar un experiment.

— Un experiment de cucerire a inimii doctorului Tade?

— Nu! Sigur că nu!

— Te tachinam. Știm amândouă că Ayoola ȕi Tade sunt făcuȕi unul pentru altul. Sunt superbi împreună.

— Da. Exact.

Yinka îmi zâmbeȕte, dar zâmbetul ei e batjocoritor. Trece pe lângă mine ȕi iese din baie, așa că dau drumul aerului pe care-l țineam în plămâni. Mă reped la chiuvetă, scot un șerveȕel umed din geantă ȕi-mi șterg machiajul. Apoi iau apă în căuȕul palmei, ca să-mi spăl ce a mai rămas din machiaj ȕi lacrimi.

Orhidee (15)

Primim acasă un buchet de orhidee viu colorate. Pentru Ayoola. Ea se apleacă și ia cartea de vizită așezată printre flori. Zâmbește.

— E de la Tade.

Așa o vede el? Ca pe o frumusețe exotică ce nu se va ofili niciodată?

Ea ia telefonul și începe să scrie un mesaj. Rostește textul cu voce tare. „Dar. Îmi plac. Mai mult. Trandafirii.”

Ar trebui s-o opresc, zău că ar trebui. Tade e genul de om foarte atent la tot ce face. Mi-l și închipui într-o florărie, examinând buchet după buchet, luând o decizie în cunoștință de cauză. Aleg o vază din colecția noastră și pun florile pe masa din mijloc. Livingul e într-o nuanță sobră de crem, iar florile înveselesc camera. „Trimite”.

Va fi șocat de textul ei, dezamăgit și jignit. Dar va înțelege că ea nu i se potrivește și va da înapoi.

Numai că la prânz primim acasă un buchet spectaculos de trandafiri. Nu sunt florile deja veștede pe care le văd de obicei – florile astea par o explozie de viață. Îmi taie răsuflarea.

Mama intră în cameră, iar florile îi atrag atenția.

— De la cine sunt astea?

— Tade, îmi aud propriul răspuns, chiar dacă Ayoola nu e de față și încă nu m-am uitat pe cartea de vizită.

— Doctorul?

— Da.

Mama zâmbește – deja alege *aso ebi*^[7] și întocmește lista invitațiilor. O las acolo cu florile și mă retrag în camera mea. Dormitorul meu n-a părut niciodată atât de lipsit de flori ca acum.

Când se întoarce Ayoola, pipăie trandafirii, le face o poză și dă s-o posteze, dar îi mai amintesc o dată că iubitul ei a dispărut și ar trebui să țină doliu. Ea se îmbufnează.

— Cât timp să mai postez chestii plicticoase și triste?

— Nu trebuie să postezi nimic.

— Și totuși, până când?

— Cam un an, aș zice.

— Cred că glumești.

— Dacă nici măcar atât nu poți, o să pari un om de nimic, asta-n cel mai bun caz.

Se uită la mine scrutător, să se lămurească dacă i-am spus că asta e – un om de nimic.

De la o vreme, nu mai știu ce să gândesc și nici măcar cum să gândesc.

*

Nu pot să dorm. Stau în pat și mă întorc de pe spate pe o parte, de pe o parte cu fața în sus. Apoi dau drumul aerului condiționat, dar iar îl opresc. Până la urmă, mă ridic și ies din cameră. Mă duc în living, unde florile par să sfideze întunericul. Mai întâi mă apropiu de trandafiri și ating petalele, apoi rup una. Apoi încă una și încă una. Timpul trece încet, iar eu stau acolo, în cămașă de noapte, și rup floare după floare, până când toate petalele zac împrăștiate la picioarele mele.

Calc peste ele și mă îndrept spre orhidee. Mă doare durerea lor, dar simt că n-am de ales.

De dimineață, aud țipătul mamei. Îmi pătrunde în vis, smulgându-mă din el. Ies din camera mea și mă îndrept spre zgomot. Ușa camerei Ayoolei se deschide și o aud venind în urma mea. Simt că-mi dă târcoale o durere de cap. Azi-noapte am făcut praf un buchet de flori splendid, iar mama stă acum în fața rămășițelor, convinsă că cineva ne-a spart casa.

— Tu ai fost, *abi*? o întreabă ea pe menajeră.

— Nu, *ma*. N-aș face așa ceva, *ma*.

— Atunci cum a fost posibil?

Dacă nu spun ceva mai repede, mama o să decidă că a fost menajera și o s-o concedieze. Până la urmă, cine altcineva să fie? Tot restul pare neatins.

— Eu am fost.

Cuvintele sunt ale Ayoolei, nu ale mele.

— Dar... de ce să...

— Ne-am certat azi-noapte. Tade și cu mine. M-a sfidat. Așa că le-am făcut praf. Ar fi trebuit să le arunc. Îmi pare rău.

Știe. Ayoola știe că eu am fost. Rămân cu capul în jos, privind petalele de pe podea. De ce le-oi fi lăsat acolo? Nu suport dezordinea. Mama clatină din cap, încercând să înțeleagă.

— Sper că... ți-ai cerut scuze de la el.

— Da, ne-am împăcat.

Menajera se duce să aducă o mătură, ca să înlăture rămășițele furiei mele.

Nu discut cu Ayoola despre cele întâmplare.

Tata

Într-o zi s-a aplecat asupra mea, scuipând ca toții dracii. S-a întins după baston și s-a prăvălit. Eu m-am ridicat ușurel, iar Ayoola s-a apropiat cu grijă. Pentru prima oară eram mai înalte ca el și l-am privit. Am privit cum se scurge viața din el. Într-un sfârșit, am trezit-o pe mama din somnul provocat de medicamente și i-am spus că totul s-a terminat.

De atunci au trecut zece ani și se presupune că ar trebui să marcăm momentul, să dăm o petrecere în onoarea lui. Altfel, ne-am atrage întrebări la care nu putem răspunde. Și suntem cât se poate de pedante când îi mințim pe ceilalți.

— Am putea face ceva acasă, propune mama.

Tușa Taiwo clatină din cap.

— Nu, e prea meschin. Fratele meu merită o festivitate fastuoasă.

Sunt sigură că are parte de fast în iad. Ayoola dă ochii peste cap și-și vede de guma ei de mestecat, fără să contribuie la conversație. Din când în când, tușa Taiwo îi aruncă o privire îngrijorată.

— Tu unde ai vrea să fie, tușă?

— E un loc foarte drăguț în Lekki.

Când spune numele locului, mi se taie respirația. Suma cu care s-a oferit ea să contribuie abia acoperă jumătate din costul de închiriere. Se așteaptă, bineînțeles, să ne servim din banii lăsați de el, pentru ca ea să se fudulească, să se dea mare la prietenii ei și să bea șampanie gărlă. Dar mama ține la aparențe, așa că e de acord. Mulțumită, tușa Taiwo se lasă pe spate pe canapea.

— Așa, și voi două aveți pe cineva?

— Ayoola iese cu un doctor! anunță mama.

— Ah, minunat. Vă cam trece vremea și e concurență serioasă. Fete care nu glumesc. Unele chiar le suflă altora soții!

Tușa Taiwo e una dintre femeile astea — e căsătorită cu un fost guvernator care era însurat când l-a cunoscut. E o femeie curioasă, ne vizitează de fiecare dată când vine în țară, aparent insensibilă la antipatia și dezgustul nostru față de ea. Ea n-a avut niciodată copii și ne-a spus de nenumărate ori că ne consideră ca pe niște fiice. O considerație pe care noi nici vorbă s-o împărtășim.

— Ajută-mă și mai zi-le și tu. Parc-ar vrea să stea în casa asta pentru totdeauna.

— Bărbatul e foarte nestatornic, să știți. Dați-i ce vrea și o să facă orice pentru voi. Aveți grijă de păr, să fie lung și lucios, sau investiți în niște bucle de calitate. Faceți-i de mâncare și trimiteți-i mâncarea acasă sau la birou. Gâdilați-l la ego de față cu prietenii lui și purtați-vă frumos cu ei de dragul lui. Îngenuncheați în fața părinților lui și sunați-i la ocaziile importante. Dacă faceți lucrurile astea, o să vă pună inelul pe deget repede, repejor.

— Foarte bune sfaturi.

Bineînțeles că n-o ascultăm niciuna. Ayoola n-a avut niciodată nevoie de ajutor la capitolul bărbați, iar eu am atâta minte încât să nu iau de bun ce-mi spune o persoană ca tușa Taiwo, care a demonstrat la vremea ei cât de prost stă cu busola morală.

Brătară (17)

Tade vine s-o ia vineri la ora șapte. El e punctual, dar bineînțeles că Ayoola nu e. De altfel, nici măcar n-a făcut duș, stă întinsă pe pat și râde la clipuri cu pisici cântărețe.

— A venit Tade.

— A ajuns prea devreme.

— E trecut de șapte.

— Oh!

Dar nici nu se clintește. Cobor iar, ca să-i spun lui Tade că se pregătește.

— Nicio problemă, nu ne grăbim.

Mama stă în fața lui, cu un zâmbet pe tot chipul, iar eu mă așez pe canapea, lângă ea.

— Ce ziceați?

— Da, sunt pasionat de imobiliare. Construiesc împreună cu vărul meu un bloc de apartamente în Ibeju Lekki. E greu, dar suntem foarte entuziasmați.

— Sigur, sigur, răspunde ea, calculându-i averea. Korede, servește-l cu ceva pe musafirul nostru.

— Ce-ați dori? Prăjitură? Biscuiți? Vin? Ceai?

— N-aș vrea să te deranjezi...

— Adu de toate și gata, Korede.

Așa că mă ridic și mă duc la bucătărie, unde menajera se uită la *Tinsel*^[8]. Când mă vede, sare în picioare și mă ajută să încropesc o tavă cu delicatese. Când mă întorc cu bunătățile, Ayoola tot nu și-a făcut apariția.

— E delicioasă, exclamă el după ce gustă din prăjitură. Cine a făcut-o?

— Ayoola, se grăbește să răspundă mama, aruncându-mi o privire amenințătoare.

E o minciună stupidă. E o prăjitură răsturnată cu ananas, dulce și moale, iar Ayoola n-ar fi în stare să prăjească un ou nici măcar ca să-și salveze

pielea. Nu prea vine la bucătărie decât ca să scotocească după ceva de ronțait.

— Oau, face el.

Răspunsul îl încântă, iar stomacul meu protestează. Îmi înăbuș impulsul de a-i spune că prăjitura e făcută de *mine*.

Eu o văd prima, pentru că sunt cu fața spre scări. El își răsucesce corpul și-l aud cum trage aer în piept. Ayoola se oprește unde e, lăsându-se admirată. Poartă rochia *flapper* pe care o schițase în urmă cu câteva săptămâni. E aurie și se asortează minunat cu pielea ei. Și-a împletit codițele într-o singură coadă lungă, pe care o poartă pe umărul drept, și și-a pus tocuri atât de înalte, încât mă mir că nu s-a dat încă de-a dura pe scări.

Tade se ridică încet și se apropie de scară. Scoate din buzunarul interior al hainei o cutie lungă, de catifea.

— Ești superbă... asta e pentru tine.

Ayoola ia cadoul și-l deschide, zâmbește și ni-l arată mamei și mie. E o brățară de aur.

Timp

#FemiDurandadispărut a fost detronat de #Jollofnigeriansaujollofkenyan și de #TomișiKofeppentru totdeauna. Nu e vina lor, jumătate dintre cei care postau despre el nu-l cunoșteau, de fapt, și nimeni n-avea informații – nu fusese văzut, nu-l răpise nicio bandă, nu se știa nimic despre vreo afacere dubioasă. Și avea aproape 30 de ani, nu era un copil. Am citit niște comentarii, unii spun că probabil se plictisise și plecase din Lagos. Alții își dau cu părerea că poate s-a sinucis.

În efortul de a păstra viu interesul pentru Femi, sora lui a început să-i publice poeziile. Nu mă pot abține și le citesc, era foarte talentat.

*Am găsit liniștea
În brațele tale;
Nimicul pe care-l caut
Zilnic
Tu ești goală
Și eu sunt plin cu totul.
Mă înec cu totul.*

Mă întreb dacă poezia asta e despre ea. Dacă ar fi știut el...

— La ce te uiți?

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat cu Femi.

— De ce?

— Haide, fă-mi favoarea asta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Îmi face rău să mă gândesc.

— Ai zis că a încercat să te violeze.

— Da.

— Adică te-a prins?

— Da.

— Și ai încercat să fugi?

— Da.

— Dar... avea o rană de cuțit în spate.

Ea tace.

— Ascultă, mi-a fost frică și după aia am văzut roșu în fața ochilor. Nu știu. Dac-aș putea, aș șterge ce-am făcut. Aș șterge tot.

Pacientul

— Vreau s-o cred. Vreau să cred c-a fost legitimă apărare... Adică, prima oară m-am înfuriat. Eram convinsă că Somto o meritase. Era atât de... slinos – tot timpul își linge buzele, tot timpul o atingea. O dată l-am prins scărpinându-se acolo jos, să știi.

Muhtar nu se clintește. Mi-l închipui răspunzând că nu e interzis prin lege să te scarpini la boașe.

— Nu, sigur că nu. Dar se potrivește cu personajul, adică el fiind în general soios și împutit, am crezut fără probleme acuzațiile ei. Până și Peter era... dubios. Zicea că face „afaceri” și întotdeauna îți răspundea la întrebări tot cu o întrebare.

Mă las pe spate și închid ochii.

— Nimeni nu suportă chestia asta. Dar Femi... era diferit.

Muhtar se întreabă cât de diferit putea fi. La urma urmei, părea să fi fost obsedat de fizicul Ayoolei.

— Toată lumea e obsedată de fizicul ei...

Îmi răspunde că el nu și râd.

— Tu nici măcar n-ai văzut-o vreodată.

Ușa se deschide și sar în picioare. Tade intră în cameră.

— Știam eu că te găesc aici. Chiar ții la pacientul ăsta.

— Familia lui nu-l mai vizitează atât de des ca la început.

— Da, e trist. Dar presupun că e firesc. Cică a fost profesor.

— Este.

— Cum?

— Este. Ați zis că a fost. La trecut. Nu e mort. Cel puțin nu încă.

— Ah! Da. Greșeala mea. Scuze.

— Ziceați că mă căutați?

— Nu... nu mai știu nimic de Ayoola.

Mă așez la loc pe scaun.

— Am sunat-o de câteva ori. Nu răspunde.

Recunosc că mă simt oarecum stânjenită. Nu i-am spus lui Muhtar despre Ayoola și Tade și simt acut mila lui. Chiar dacă el nu e, de fapt, capabil de milă sau să emită păreri pe acest subiect, simt cum mă înroșesc.

— Nu prea se omoară cu sunatul.

— Asta știu. Dar de data asta e altceva. N-am mai vorbit cu ea de două săptămâni... Poți să vorbești tu cu ea din partea mea? Întreab-o cu ce am greșit.

— Prefer să nu mă amestec...

— Te rog, fă asta pentru mine.

Se apleacă și-mi ia mâna, și-o apropie de inimă și o ține acolo.

— Te rog.

Încerc să-mi recapăt suflul, așa că dau din cap, iar el îmi dă drumul.

— Mulțumesc. Ți rămân dator.

Și cu asta, ne lasă pe mine și pe Muhtar cu treburile noastre. Nu mai întârzii nici eu prea mult în camera lui Muhtar.

Curățenie (20)

Familia lui Femi trimite la el acasă o persoană pentru curățenie, ca ordinea să fie restabilită, iar ei să-și poată vedea de viață, probabil. Dar persoana venită la curățenie găsește un șervet plin de sânge pe canapea. Totul ajunge pe Instagram, pentru ca lumea să vadă că orice s-ar fi întâmplat cu Femi nu i se întâmplase de bunăvoie. Familia cere iar răspunsuri.

Ayoola îmi spune că e posibil să se fi așezat acolo, să fi pus șervetul pe canapea ca să n-o păteze și să fi uitat de el...

— Nu-i nimic, dacă mă întreabă, o să le zic că i-a curs sânge din nas și gata.

Stă așezată în fața măsuței de toaletă, îngrijindu-și codițele, iar eu stau în picioare în spatele ei, în partea din stânga, încleștându-mi și descleștându-mi pumnii.

— Ayoola, dacă ajungi la închisoare...

— Doar vinovații ajung la închisoare.

— În primul rând că nu-i adevărat. În al doilea rând, ai omorât un om.

— Ca să-mi apăr onoarea. Judecătorul o să-nțeleagă, nu? mă întreabă ea în timp ce-și tamponează obrazii cu fard.

Dar o înțeleg. Ea trăiește într-o lume în care totul decurge întotdeauna după bunul ei plac. E o lege la fel de certă ca legea gravitației.

Ies din camera ei și mă așez pe scări, cu fruntea sprijinită de perete. Îmi simt capul de parcă în și pe lângă creierul meu s-ar produce mici fulgere. Peretele ar trebui să fie rece, dar e o zi călduroasă, așa că nu-mi aduce nicio alinare să-mi reazem capul de el.

Muhtar e la spital și n-am cui să împărtășesc fricile mele. Pentru a milioana oară îmi imaginez cum ar fi să-i spun mamei adevărul:

— *Ma...*

— *Hmmm.*
 — *Aș vrea să discutăm despre Ayoola.*
 — *Iar vă certați?*
 — *Nu, ma. Eu... a fost un incident cu, ăă, Femi.*
 — *Băiatul ăla care a dispărut?*
 — *Păi, n-a dispărut. E mort.*
 — *Hei! Shanu fu wa o!!!*
 — *Da... ăă... dar stai să vezi... Ayoola l-a omorât.*
 — *Ce te-a apucat? De ce dai vina pe sora ta?*
 — *Ea m-a sunat. L-am văzut... i-am văzut cadavrul, am văzut sângele.*
 — *Taci din gură! Ți se pare normal să glumești cu chestii din astea?*
 — *Mamă... eu doar...*
 — *Am zis să taci. Ayoola e un copil frumos, cu un temperament minunat... Asta e? De-aia spui mizeriile astea, din gelozie?*
 — *Da, da, probabil că da.*

Nu, n-are niciun sens s-o amestec pe mama. Ar muri sau ar nega. Ar nega chiar și dacă ea ar fi cea chemată să îngroape mortul. Cel mai groaznic ar fi dac-ar găsi ea o cale să arunce vina asupra mea, pe motiv că sunt sora mai mare și răspund de Ayoola.

Așa a fost întotdeauna. Ayoola spărga un geam, iar eu trăgeam ponoasele pentru că fusesem de față și n-o împiedicaseram. Ayoola rămânea corigentă la o materie și eu eram învinuită că n-o îndrumasem. Ayoola lua un măr și ieșea cu el din magazin fără să plătească, iar eu eram certată c-o lăsasem să rabde de foame.

M-am tot întrebat ce s-ar întâmpla dacă Ayoola ar fi prinsă, dacă o dată în viață ar răspunde pentru faptele ei. Mi-o închipui bâjbâind după o soluție salvatoare, dar fiind declarată vinovată. Gândul mă încălzește, iar fulgerele se domolesc. Însă alung acest gând. Nu vreau ca soră-mea să putrezească în închisoare și în afară de asta, cum Ayoola e Ayoola, probabil că ar convinge instanța că e nevinovată, că victimele poartă vina pentru faptele

ei și că acționase așa cum ar fi făcut orice persoană rațională și superbă în acele împrejurări.

— Doamnă?

Ridic ochii – în fața mea stă menajera. Are în mână un pahar cu apă. Îl iau și mi-l lipesc de frunte. Apa e rece ca gheața și închid ochii, oftând. Îi mulțumesc, iar ea pleacă la fel de neauzită cum venise.

În cap îmi răsună un bubuit, un bubuit intens, înnebunit. Gem și închid ochii. Stau întinsă în pat, îmbrăcată din cap până-n picioare, e întuneric, iar bubuitul vine de la ușă și nu din capul meu. Mă ridic, luptându-mă cu efectele încă puternice ale medicamentului pe care l-am luat. Mă duc la ușă și descui, iar Ayoola dă buzna pe lângă mine.

— Căcat, căcat, căcat. Ne-au văzut!

— Ce?

— Uite!

Ayoola îmi vâra telefonul în față și i-l iau din mână. E pe Snapchat și mă uit la o filmare cu fața și umerii surorii lui Femi în cadru. E machiată impecabil, dar are o expresie sumbră. Spune așa:

— Oameni buni, un vecin a luat legătura cu noi. N-a zis nimic până acum pentru că nu i s-a părut important, dar acum că a auzit de sânge, vrea să ne spună tot ce știe. Zice că în noaptea respectivă, a văzut două femei ieșind din apartamentul fratelui meu. Două! Nu le-a văzut prea bine, dar e destul de sigur că una era Ayoola – tipa cu care se vedea fratele meu. Ayoola nu ne-a spus de cealaltă femeie care era cu ea... de ce-ar minți?

Simt un fior străbătându-mă de sus până jos.

— Știi ceva? Am găsit!

— Ce-ai găsit?

— O să le spunem că te culcai cu el fără știrea mea.

— Ce?!

— Că eu am venit și v-am surprins, și am terminat-o cu el, iar tu ai plecat odată cu mine. Dar

n-am zis nimic pen' că n-am vrut să vorbesc de rău pe unul care...

— Ești incredibilă.

— Ascultă, știu că asta te pune pe tine într-o lumină proastă, dar tot e mai bine decât alternativa.

Clatin din cap, îi întind telefonul și-i deschid ușa să iasă.

— Bine. Bine... ce-ar fi să spunem c-ai venit și tu pen' că te-a chemat el să mijlocești între noi? Eu voiam s-o terminăm și el s-a gândit că tu mă poți convinge să nu fac asta...

— Sau... poate că el voia s-o termine cu *tine* și *tu* te-ai gândit c-aș putea mijloci între voi, numai că *ție* ți-a fost prea jenă să recunoști.

Ayoola își mușcă buzele.

— Ar crede lumea așa ceva?

Puțin îmi pasă mie ce crede lumea. Nu vreau decât să iasă din camera mea.

Întrebări (21)

Poliția e trimisă s-o ia la întrebări. S-ar zice că familia lui Femi s-a săturat să se poarte cu mânuși. Polițiștii vin la noi acasă, iar mama mă trimite să aduc prăjitură.

După câteva minute, stăm toate trei la masă, împreună cu cei doi polițiști. Ei mănâncă prăjitură și beau Cola, scuiștând firimituri din delicatessă în timp ce rostesc întrebările.

— Deci v-a invitat la el acasă?

— Da.

— Apoi a venit și sora dumneavoastră?

— Mmm... îhâmm.

— Da sau nu, *ma*.

— Da.

Am învățat-o să răspundă scurt și la obiect, să evite minciuna pe cât posibil și să-i privească în ochi. Se descurcă foarte bine la partea cu privitul în ochi. Mi s-a părut că unul dintre polițiști a roșit.

— De cât timp vă întâlneți, *ma*?

— De o lună.

— Nu e prea mult.

Ea nu răspunde și încerc un sentiment de mândrie.

— Dar voia să se despartă de dumneavoastră?

— Mmm îhâmm.

— El — voia — să — se despartă — de — dumneavoastră. *Abi*, nu cumva e invers?

Mă întreb dacă nu cumva Ayoola avusese dreptate, că uitasem, furioasă cum eram, cât de improbabil era ca un bărbat s-o părăsească pe ea de bunăvoie. Chiar și acum, pălim cu toții pe lângă ea, deși e îmbrăcată simplu — o bluză gri și pantaloni bleumarin. În afară de sprâncenele conturate, e nemachiată și nu poartă bijuterii, dar arată chiar și mai tânără și mai proaspătă. Din când în când le zâmbește polițiștilor, arătându-și gropițele adânci.

Îmi dreg glasul, sperând ca Ayoola să priceapă mesajul.

— Contează cine voia să-i pună punct?

— *Ma*, dacă dumneavoastră ați vrut să-i puneți punct, trebuie să știm.

Ea oftează și-și frământă mâinile.

— Țineam la el, dar chiar nu era genul meu...

— Care-i genul dumneavoastră, *ma*? întrebă unul dintre ei.

— Deci sora dumneavoastră a venit să medieze problema? se grăbește să adauge celălalt.

— Da. A venit să ajute.

— Și a reușit?

— Ce anume?

— Să ajute? V-ați împăcat?

— Nu... s-a terminat.

— Deci dumneavoastră și sora dumneavoastră ați plecat amândouă și l-ați lăsat acolo.

— Mmm.

— Da sau nu?

— V-a răspuns, *na*, se interpune mama.

Simt din nou o durere de cap planând asupra mea. Ayoola zâmbește iar cu blândețe.

— Lasă, mamă, își fac și ei datoria. Răspunsul e da.

— Mulțumim, *ma*. Ce făcea când v-ați despărțit de el?

Ayoola își mușcă buzele și-și ridică ochii spre dreapta:

— Ne-a dus până la ușă și a încuiat în urma noastră.

— Era furios?

— Nu. Resemnat.

— Resemnat, *ma*?

— Adică acceptase că n-are cum să iasă nimic între noi doi.

— Domnișoară Korede, sunteți de acord cu această opinie? Domnul Durând și-a acceptat într-adevăr soarta?

Îmi aduc aminte de cadavrul pe jumătate zăcând, pe jumătate șezând pe podeaua băii, și de sânge. Mă îndoiesc că avusese timp măcar să-și dea seama care-i va fi soarta, darămite s-o mai și accepte.

— Îmi închipui că era nemulțumit. Dar n-avea cum s-o convingă să se răzgândească.

— Apoi ați plecat amândouă acasă cu mașina?

— Da.

— Cu aceeași mașină?

— Da.

— Mașina domnișoarei Korede?

— Da.

— Cum ați ajuns acolo, domnișoară Ayoola?

— Nu-mi place să conduc, am luat un Uber.

Încuviințează amândoi din cap.

— Putem vedea mașina dumneavoastră, domnișoară Korede?

— De ce? întreabă mama.

— Vrem doar să ne asigurăm că am acoperit tot terenul.

— De ce să ne supuneți la așa ceva? Fetele mele n-au greșit cu nimic!

— *Ma*, aruncăm și noi o privire rapidă...

— Am fost suficient de cooperante. Vă rog să plecați.

— *Ma*, dacă n-avem încotro, ne întoarcem cu hârtiile necesare.

Aș spune ceva, dar nu-mi ies cuvintele pe gură. Mă gândesc la sângele din portbagaj.

— Am zis să plecați.

Cei doi se ridică, scârțâind cu scaunele pe podeaua de marmură, și se îndreaptă spre ușă. O salută pe Ayoola înclinând scurt din cap și ies din casă.

— Vă vine să credeți ce imbecili?

Nici eu, nici Ayoola nu răspundem. Amândouă ne gândim ce opțiuni avem.

Sânge

Se întorc a doua zi și iau mașina – un Ford Focus argintiu. Stăm toate trei în picioare în fața ușii, cu brațele încrucișate, și ne uităm la ei cum urcă în mașină și pleacă.

Mă întorc spre Ayoola.

— Iau mașina ta ca să mă duc la serviciu.

— Dar dacă am nevoie să ajung undeva în timpul zilei? se încruntă Ayoola.

— Poți să iei un Uber.

— Korede, începe mama cu prudență, deși fața mea a căpătat deja o expresie furioasă, de ce nu iei mașina mea?

— N-am chef de schimbat viteze. E foarte bună mașina Ayoolei.

Intru înapoi în casă, nelăsându-le timp să-mi răspundă. Am mâinile reci, așa că mi le frec de blugi.

Am curățat mașina aia, am curățat-o până i-am scos sufletul. N-au cum să găsească nicio picătură de sânge, dacă nu cumva sângerează ei în timpul căutărilor. Ayoola îmi bate la ușă, apoi intră.

— Ești supărată pe mine?

— Nu.

— Mie așa mi se pare.

— Nu-mi place să rămân fără mașină, asta-i chestia.

— Și e vina mea.

— Nu. E vina lui Femi că mi-a umplut portbagajul de sânge.

Ea oftează și se așază pe patul meu, fără să ia în seamă expresia mea care spune „cară-te”.

— Să știi că nu ești singura care suferă. Te porți de parcă toată chestia asta mare ar apăsa asupra ta, dar și eu îmi fac probleme.

— Zău? Că ieri cântai „I Believe I Can Fly”.

— E un cântec ca lumea, spune Ayoola, ridicând din umeri.

Îmi vine să urlu, dar mă abțin. Problema e că ea îmi amintește tot mai mult de el. El, care putea face un lucru rău, pentru ca imediat după să devină un cetățean model. Ca și cum lucrul rău nu s-ar fi întâmplat. Dar poate că și eu am asta în mine. Sângele lui e și al meu, și al ei, sângele ei e și al meu, iar sângele meu e și al ei.

Tata (23)

Ayoola și cu mine suntem îmbrăcate în *aso ebi*, la astfel de evenimente se poartă tradițional ținute Ankara de același fel. Ea le-a ales – compleuri într-un violet intens. El nu suporta culoarea violet, așa că alegerea ei e perfectă. În plus, ambele ținute sunt creațiile ei – a mea e o rochie în stil sirenă, care-mi avantajează statura înaltă, iar a ei i se mulează perfect pe toate rotunjimile. Purtăm și ochelari de soare, ca să nu se vadă că avem ochii uscați.

Mama plânge în biserică, adusă de spate. Hohotește atât de tare și de zgomotos, încât se scutură din tot corpul. Mă întreb la ce se gândește de și-a provocat acele lacrimi – la propria ei fragilitate? La moartea Ayoolei? Sau poate că-și amintește ce ne-a făcut el, ei și nouă.

Arunc o privire prin biserică și-l văd pe Tade care-și caută un loc unde să se așeze.

— Tu l-ai invitat? șuier printre dinți.

— Ți-am zis deja. S-a invitat singur.

— Căcat.

— Care-i problema? Ai zis să mă port frumos cu el.

— Am zis să lămurești situația. N-am zis să-l bagi și mai mult în chestia asta.

Mama mă ciupește și-mi țin gura, dar corpul îmi tremură. Cineva îmi pune mâna pe umăr, crezând că sunt copleșită de durere. Poate că sunt, dar nu e durerea la care se gândesc ei.

— Să închidem ochii și să ne amintim de acest om, pentru că anii pe care i-a petrecut printre noi au fost un dar de la Dumnezeu.

Vocea preotului e joasă și solemnă, se ridică și coboară cu efect. Lui îi e ușor să spună lucrurile astea pentru că nu l-a cunoscut. Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat. Ca să-l înțelegi, trebuia să

pătrunzi în cele mai întunecoase cotloane ale sufletului omenesc.

Închid ochii și mormăi cuvinte de mulțumire. Ayoola îmi caută mâna și i-o iau. O strâng delicat, ajutând-o să-și înăbușe emoțiile care amenință s-o dărâme.

Slujba s-a încheiat. Lumea vine și ne îmbrățișează, urându-ne de bine. O fată se apropie de mine și mă strânge în brațe, fără să-mi mai dea drumul, îmi spune în șoaptă:

— Tatăl tău a fost un om extraordinar. Mereu mă suna să vadă ce mai fac și m-a ajutat cu banii de școală...

Mă simt tentată s-o informez că tata avea mai multe amante în tot felul de universități din Lagos. Le-am pierdut șirul de mult. La un moment dat mi-a spus că trebuie să hrănești vaca înainte s-o tai — asta-i cursul vieții. Fata e cam de vârsta mea.

Îi răspund doar:

— Da, a plătit multe taxe școlare.

Ea îmi zâmbește, îmi mulțumește și-și vede de drum.

Recepția e așa cum era de așteptat — câțiva cunoscuți, o mare de oameni pe care nu-i ținem minte, dar cărora totuși le zâmbim.

Tușa Taiwo e pe ringul de dans, demonstrând că stăpânește cele mai noi figuri. Ayoola e înconjurată de trei tipi care se luptă pentru atenția ei. Tade a plecat deja, iar tipii speră să-i ia locul definitiv. Îmi desprind privirea de ea și-mi sorb Chapman-ul.

Maga (24)

— Mătușică, te caută un bărbat.

Ayoola se uită la un film pe laptopul ei – la mine-n cameră. Ar putea să vadă filmul în camera ei, dar face ce face și tot în camera mea ajunge. Își înalță capul și se întoarce ca să se uite la menajeră.

— Cine e?

— Nu-l cunosc, *ma*.

Ayoola oftează, iar eu mă ridic, curioasă. O urmez afară din cameră. Domnul stă pe canapea și-mi dau seama de unde sunt că nu e Tade. Ține în mână un buchet de trandafiri.

— Gboyega!

Ea se repede pe scări în jos, iar el o prinde în brațe și o învârtește. Se sărută.

Gboyega e un bărbat înalt, cu o burtă proeminentă. Are fața rotundă, pe jumătate acoperită de barbă, și ochii mici și ageri. Și cu cel puțin cincisprezece ani mai multă experiență de viață. Presupun că, dacă mijești ochii, îl poți considera atrăgător. Dar mai întâi vei observa ceasul Bvlgari de la încheietură și pantofii Ferragamo din picioare. Bărbatul mă privește.

— Bună.

— Gboyega, ea e Korede, sora mea mai mare.

— Mă bucur să te cunosc, Korede. Ayoola mi-a povestit câtă grijă ai de ea.

— Aici sunt în dezavantaj. Eu nu știu nimic despre tine.

Ayoola râde, ca și cum comentariul meu ar fi fost o glumă, apoi îl expediază cu o fluturare a încheieturii.

— Gboye, ar fi trebuit să suni.

— Știi cât de mult îți plac surprizele și de-abia am ajuns în oraș.

El se apleacă și o sărută iar. Mă abțin să nu vomit, îi dă florile, pe care ea le primește cu

sunetele cuvenite, chiar dacă nici nu se compară cu cele pe care i le trimisese Tade.

— Hai să te scot în oraș.

— Bine, trebuie să mă schimb. Korede, îi ții tu companie lui Gboye?

Dispare înainte să pot refuza. Și totuși, mă întorc și mă iau după ea.

— Deci, ești asistentă medicală? îl aud în spatele meu.

Mă întorc încet.

— Iar tu ești însurat, răspund.

— Ce?

— Ai pe inelar o zonă mai deschisă la culoare, acolo unde stă de obicei verigheta.

El clatină din cap și zâmbește.

— Ayoola știe.

— Da. Sunt convinsă că știe.

— Țin la ea, vreau să aibă parte de tot ce-i mai bun.

Mie-mi spune.

— Eu i-am finanțat afacerea, să știi, și i-am plătit cursurile.

Pe măsură ce vorbește, îmi dau seama că poate eu sunt *maga* – fraiera de care se profită.

— Ce-ai prefera? Avem tort.

— Sigur, îmi place tortul. Ceai aveți?

Dau afirmativ din cap și mă întorc iar să plec.

— Korede!

Mă opresc.

— *E jo o*, să nu-mi scuipi în ceai.

Îi las instrucțiunile necesare menajerei și mă duc s-o iau la întrebări pe Ayoola. Tocmai își conturează pleoapele inferioare.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— De-aia nu ți-am povestit... prea sari să judeci.

— Tu vorbești serios? Mi-a zis că el ți-a plătit cursul de modă. Ziceai că ai strâns tu banii.

— Am găsit un sponsor, tot aia e.

— Dar cu iubi... dar cu Tade ce faci?

— Dacă nu află, nici nu suferă. De altfel, cum să mi-o iei în nume de rău că vreau și eu un pic de distracție în viață? El poate fi teribil de plicticos uneori. Și mereu cere atenție. Pardon, dar am nevoie de o pauză.

— Care-i problema ta? Când o să termini?

— Ce să termin?

— Ayoola, trimite-l la plimbare pe individul ăsta sau jur că...

— Că ce?

Ridică bărbia și mă privește direct în față, provocându-mă să fac orice cred de cuviință.

Ies din cameră. După treizeci de minute, ea iese din casă cu Gboyega. Se întoarce abia la unu noaptea.

Cercetare

Mă uit lung la poza lui Gboyega de pe Facebook. Bărbatul care-mi întoarce privirea e o versiune mai tânără și mai suplă a lui. Îi caut prin poze până când pot spune că-l cunosc. Iată tabloul:

O soție bine îmbrăcată și trei băieți înalți – cei doi mai mari sunt plecați la studii în Anglia, iar mezinul e încă la liceu aici. Locuiesc într-o vilă în Banana Island – una dintre cele mai scumpe zone din Lagos. Iar el muncește în domeniul petrolier. Majoritatea fotografiilor lui sunt din vacanțe în Franța, SUA, Dubai etc. E tipica familie nigeriană din pătura de sus a clasei mijlocii.

Dacă așa arată viața lui, înțeleg de ce-l inspiră inaccesibilitatea și excentricitatea Ayoolei. Chiar dacă sub poze repetă la nesfârșit că are o soție minunată și ce noroc are cu ea.

Mă întreb dacă soția lui știe că bărbatul ei aleargă după altă femeie. Și ea e o femeie arătoasă. Chiar dacă a născut trei băieți și e trecută de prima tinerețe, și-a păstrat o siluetă armonioasă. E machiată cu pricepere și poartă ținute care-i pun în valoare silueta și justifică banii pe care probabil că-i investește el ca s-o întrețină.

*

O sun pe Ayoola întruna de jumătate de zi, dar ea lasă pur și simplu telefonul să sune fără să răspundă. Tade mă bombardează pe mine cu telefoane, dar nu i-am răspuns. Ce să-i spun?

Soția lui Gboyega nu e activă pe Facebook, însă o găsesc pe Instagram. Și are nenumărate postări despre soțul și copiii ei, întrerupte doar de o grămadă de poze cu mâncare și de câte un comentariu politic. Azi a pus o poză cu ea și soțul ei în ziua nunții. Ea se uită zâmbind în obiectiv, iar el se uită la ea. Comentariul sună cam așa:

#Okó mi, inima mea scumpă și tatăl copiilor mei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ziua în

*care ai dat cu ochii de mine. N-am știut atunci că
te sfiai să intri-n vorbă cu mine, dar mă bucur că
ți-ai învins sfiala. Nu-mi pot imagina cum ar fi fost
viața mea fără tine. Îți mulțumesc că ești bărbatul
visurilor mele. La mulți ani, iubi. #iubi
#fiecarezicutine #nostalgie #iubireaexistă
#binecuvântată #recunoscătoare*

Inimă (25)

Tade arată oribil. Are cămașa șifonată, ar fi cazul să se radă, iar cravata îi e strâmbă. Asta e puterea ei și nu-mi rămâne decât s-o respect.

— Are pe altul, îmi spune el.

Eu fac ochii mari.

— Ești sigur?

— Nu ți-a spus?

— Nu discutăm lucruri din astea.

— Credeam că e fericită cu mine.

— Mai bine c-ai scăpat de ea.

Cuvintele îmi țâșnesc pe gură pentru că sunt adevărate; dar îmi dau seama după expresia lui că ar trebui să păstrez adevărul pentru mine.

— Cum poți să vorbești așa despre sora ta?

— Tade, eu...

— Ea mi-a zis că o tratezi ca pe un monstru, dar n-am crezut-o.

— Tade, ascultă...

— Normal că e așa traumatizată.

Încep să râd. Nu mă pot abține. Ayoola a câștigat pe toate fronturile. A plecat în Dubai cu Gboyega, i-a frânt inima lui Tade, dar dintr-un motiv sau altul, *eu* sunt aia rea.

— Are nevoie de susținerea și dragostea ta. Și de-abia atunci o să-și găsească liniștea.

Ies în grabă din biroul lui și urc pe scări până la etajul al treilea. Mă doare capul, dar nu-mi curg lacrimi. Muhtar doarme liniștit, mă așteaptă.

— Vezi tu, totul pentru că e frumoasă. Nu de alta. Nimănui nu-i pasă de altceva. Trece prin viață fluierând.

Muhtar mă lasă să-mi vărs durerea.

— Închipuie-ți, să-mi spună el că n-o susțin, că n-o iubesc... Ea i-a dat de înțeles asta, de la ea știe. După tot ce-am...

Mă înec în propriile mele cuvinte și nu reușesc să le rostesc până la capăt. Tăcerea noastră e

întreruptă doar de bip bip-ul monitorului. E un sunet reconfortant, care ne amintește că există viață. Mă duc la el și-i verific fișa. Muhtar e programat curând la o nouă ședință de fizioterapie, dar îmi spun că dacă tot sunt acolo, aș putea să-l ajut să îndoie brațele și să-și rotească gleznelor.

Îmi chiorăie stomacul; oi avea eu inima frântă, dar carnea cere de mâncare. Ies din camera lui Muhtar și dau peste Mohammed, care spală podeaua. Apa cu care spală pare galbenă. El îngână un cântec pentru sine. Cum poate fi un om de serviciu ca el atât de fericit, iar pe mine mă dărmă haosul ăsta care e viața mea?

— Mohammed, schimbă apa.

Când îmi aude vocea, își îndreaptă ținuta.

— Da, *ma*.

Îngerul morții

— Cum a fost călătoria?

— Toate bune... numai că... el a murit.

Paharul îmi scapă din mână și se face țandări pe podeaua bucătăriei. Nu glumește. Când Ayoola glumește, îi sclipesc ochii, chiar dacă gura îi e severă. Pe când acum, ochii îi sunt întunecați, opaci.

— A... a murit?

— Da. Intoxicație alimentară.

Otrava nu e genul ei și o parte din mine vrea să creadă că e o coincidență.

— Am chemat poliția. Ei i-au anunțat familia. M-au considerat nevinovată.

Dar nu reușesc să mă scutur. Nu reușesc să mă scutur de bănuiala că ea l-a omorât pe Gboyega.

Ies din cameră, iar ea vine după mine. Nu vreau să vorbesc cu ea, dar pare hotărâtă să-mi împărtășească detaliile.

— Eram împreună în cameră când brusc l-au apucat transpirațiile și a dus mâna la gât. Apoi a început să facă spume la gură. A fost înfricoșător.

Dar are flăcări în ochi, îmi spune o poveste fascinantă pentru ea.

— Ai încercat să chemi ajutoare?

Îmi amintesc de noi două cum stăteam deasupra lui și ne uitam cum moare și-mi dau seama că n-a încercat. S-a uitat la el. Poate că nu l-a otrăvit ea, dar probabil că a stat deoparte și a lăsat natura să-și urmeze cursul.

— Normal că am sunat la numărul de urgență, însă au ajuns prea târziu.

Privirea mi-e atrasă de pieptănul cu diamante din părul ei. Călătoria i-a priit, aerul de Dubai pare să-i fi deschis pielea și e îmbrăcată în haine de firmă din cap până-n picioare. E limpede că Gboyega nu se zgârcea cu banii.

— Păcat.

— Da. O să-mi fie dor de el.

Se aude soneria, iar Ayoola aleargă la ușă. Încerc să mă conving că nu e cine cred eu că e. Dar asta-i viața, ce să-i faci. Tade intră pe ușă, iar ea se aruncă în brațele lui. O îmbrățișează strâns, îngropându-și capul în părul ei.

— Fetița rea ce ești, îi spune el și se sărută.

Mă simt ca un voyeur, așa că-i las cu ale lor. Mă încui în camera mea, mă așez pe pat cu picioarele încrucișate și mă uit în gol.

Tade nu e în siguranță cu ea. Dacă nu fac ceva, o să moară. Dar ce pot face? Ea una a făcut tot ce-a putut, ar fi trebuit să distrugă relația, și totuși el i-a rămas credincios. Eu n-am cum să-l seduc și să i-l fur, e ca și cum o hienă ar încerca să ia locul unei leoaice. Și nu pot să-i spun adevărul...

Dar ce să fac, să stau cu mâinile-n sân și s-o las să-i curme viața?

Trec în carnetel numele lui Gboyega.

Naștere (27)

Din câte povestește mama, prima oară când am dat cu ochii de Ayoola, am confundat-o cu o păpușă. Mama o legăna pe brațe în fața mea, iar eu m-am ridicat pe vârfurile picioarelor, trăgând-o de mână ca să văd mai bine.

— E a mea?

Mama a râs, tremurând din tot corpul, ceea ce a trezit-o pe Ayoola. Ea a gângurit. Am dat înapoi, împleticindu-mă, și am căzut în fund.

— Mami, a vorbit! Păpușa a vorbit!

— Nu e păpușă, Korede. E un bebe, surioara ta. De-acum ești sora mai mare, Korede. Și surorile mai mari au grijă de surioarele mai mici.

Aniversare (28)

E ziua ei. Îi dau voie să posteze pe paginile ei din rețelele sociale. Postările despre Femi s-au rărit. Internetul i-a uitat numele.

— Deschide mai întâi cadoul de la mine! insistă mama.

Ayoola îi face pe plac. La noi în casă, tradiția la aniversări e să deschidem cadourile de la familie dimineța, imediat cum ne trezim. M-am gândit mult ce să-i iau. N-aș putea spune că am avut cine știe ce chef de cadouri. Cadoul mamei e un set de veselă pentru nunta Ayoolei.

— Sunt sigură că Tade o s-o ceară curând, anunță ea.

— Ce să ceară? întreabă Ayoola, distrasă de cadoul meu.

I-am luat o mașină de cusut nouă. Îmi zâmbește radios, dar nu-i pot zâmbi și eu. Cuvintele mamei îmi răscolesc stomacul. Mi-e greață și mă ia cu amețală.

— Să te ceară de nevastă!

Sugestia o face pe Ayoola să strâmbe din nas.

— E cazul să începeți să vă gândiți amândouă să vă așezați la casele voastre.

— Că ție ți-a priit căsătoria de n-ai mai putut...

— Ce-ai zis?

— Nimic, mormăi eu.

Mama mă țintuiește cu privirea, dar nu m-a auzit, așa că n-are cum să insiste. Ayoola se duce sus să se schimbe pentru petrecere, iar eu umflu restul de baloane. Am ales baloane gri și albe, din respect pentru Femi.

Mai devreme, i-am citit una dintre poeziile de pe blog:

*Soarele african strălucește viu,
Ne arde spinările,
Scalpurile,*

Mințile.
Suntem mânioși fără motiv, dacă nu
cumva
Motivul e soarele.
Frustrările noastre n-au temei, dacă
nu cumva
Temeiul e soarele.

Las pe blog un mesaj anonim, sugerând ca poeziile să fie culese și antologate. Sper ca sora lui sau vreun prieten să găsească mesajul.

Ayoola și cu mine nu prea avem prieteni, în sensul tradițional al cuvântului. Cred că, pentru a spune că cineva ți-e prieten, trebuie să ai încredere în el. Ea are trepăduși, iar eu îl am pe Muhtar. Trepădușii încep să dea năvală începând de la patru după-amiaza. Cineva pune muzică, iar lumea ciugulește din gustări. Dar singurul meu gând este dacă Tade se va folosi sau nu de ocazie ca să încerce să pună mâna pe Ayoola pentru totdeauna. Dacă aș considera că ea îl iubește, cred că m-aș putea bucura pentru ei. Cred c-aș putea. Dar nu contează, pentru că ea nu-l iubește, ceea ce lui pare să-i scape, dintr-un motiv sau altul; sau poate că nu-i pasă.

E cinci după-amiaza, iar Ayoola încă n-a coborât. Eu port rochia neagră regulamentară. E scurtă și are o fustă amplă. Ayoola a spus că o să se îmbrace și ea în negru, dar sunt destul de sigură că între timp s-a răzgândit. Rezist imboldului de a mă duce să văd ce face, chiar dacă sunt întrebată a suta oară unde e.

Detest petrecerile acasă. Oamenii uită regulile de bună purtare de care ar ține seama dacă ar veni în vizită într-o zi obișnuită. Lasă farfuriile de carton pe te miri ce suprafață. Varsă băutura și o lasă așa. Bagă mâinile în bolurile cu snacksuri, își iau câteva și pun restul înapoi. Caută locuri ca să se sărute și să se pipăie. Culeg câteva pahare de

carton lăsate de cineva pe un scăunel și le pun într-un sac negru. Se aude soneria – e Tade.

Arată... e îmbrăcat în blugi și un tricou alb care pare turnat pe corpul lui foarte athletic. Pe deasupra poartă un blazer gri. Stau și mă holbez la el.

— Ce drăguță ești, îmi spune el.

Dar mie mi-a pierit vocea.

— Hei.

Hei-ul vine din spatele meu, iar când mă întorc, o văd pe Ayoola. Poartă o rochie maxi mulată, într-o nuanță atât de asemănătoare cu pielea ei, încât la lumina potrivită, ar putea să pară goală. Și-a pus cercei de aur, pantofi aurii cu toc și brățara primită de la el. Observ o ușoară urmă de pudră bronzantă aurie pe pielea ei.

Tade trece pe lângă mine, se duce la femeia din spatele meu și o sărută delicat pe buze. Iubire sau nu, sunt o pereche foarte atrăgătoare. El îi întinde un cadou și mă trag mai aproape, să văd ce e. E o cutiuță, dar e prea lungă și îngustă ca să fie o cutie de inel. Pare să fie ori tot o brățară, ori un colier. Tade se uită spre mine, iar eu îmi intru-n rolul de albinuță ocupată. Revin în centrul petrecerii și mă reapuc de strâns farfurii de carton.

Mă gândesc să plec de la petrecere și în scurt timp chiar asta fac. Tade și Ayoola nu mai sunt aproape de ușa de la intrare. Iau un șal din sertarul cu șaluri și ies din casă. Deși e cald încă, îmi acopăr umerii cu șalul și mă cuprind singură în brațe. Aș vrea să vorbesc cu cineva, oricine – cineva care să nu fie Muhtar. La un moment dat m-am gândit la terapie, dar Hollywoodul ne-a arătat că profesioniștii din domeniu sunt obligați să încalce confidențialitatea dacă pacientul sau altcineva e în pericol, și am senzația că dac-aș vorbi despre Ayoola, secretele mele n-ar fi în siguranță.

Dar poate c-aș putea să nu pomenesc de ceilalți. Să vorbesc doar despre Tade și Ayoola, despre cum mă întoarce pe dos să-i văd împreună.

— Îți place de el? mă întrebase ea.
Nu, Ayoola, îl iubesc.

Comă (29)

- N-ai auzit?
- Ce să aud?
- S-a trezit prietenul tău cel mai bun.
- S-a trezit? Cine? Yinka?
- Nu. Domnul Yautai! E treaz!

Cuvintele ei mă fac să tremur. O las pe Chichi acolo și mă reped la etajul al treilea.

Familia lui e adunată în jurul patului, așa că nu-l văd imediat. Sunt cinci persoane, două cu spatele la mine – fosta soție, a cărei siluetă mi s-a întipărit în memorie, și un bărbat înalt despre care presupun că e fratele lui. Nu se ating, dar corpurile lor stau aplecate unul spre altul, ca sub efectul unei forțe de atracție. Poate că s-au consolatat reciproc.

Copiii lui sunt cu fața spre ușă, acum și spre mine. Cei doi fii stau drepți, drepți ca niște pari, iar unul dintre ei plânge fără zgomot, în timp ce fiica lui își ține nou-născutul în brațe în așa fel încât tatăl ei să-l poată vedea. Gestul ei e cel care mă silește să accept că într-adevăr și-a venit în simțiri.

Mă îndepărtez de reuniunea de familie, dar îi aud vocea.

- E frumoasă.

Nu i-am mai auzit vocea până acum. Era deja în comă când l-am văzut pentru prima oară. Nu e vocea la care mă așteptam, e mai pițigăiată decât o voce de bărbat obișnuit și slabă, aproape șoptită. Dar n-a mai vorbit de luni întregi, deci poate că e firesc.

Mă întorc și dau nas în nas cu Tade. Cât pe ce să cadă pe spate, dar se redresează.

- Hei.
- Hei.
- Deci, s-a trezit domnul Muhtar?
- Da, e minunat.
- Sunt sigur că asta ți se datorează.
- Mie *ke*?

— Datorită ție a rezistat. N-a fost niciodată uitat, niciodată neglijat.

— El nu știe asta.

— Poate că nu, dar nu poți anticipa la ce fel de stimuli va răspunde creierul.

— Da, domnule doctor.

Îl ocolesc și o iau înainte pe coridor. Simt cum mă petrece cu privirea.

*

Imediat ce mă întorc la recepție, se aude un țipăt și o iau la fugă împreună cu Yinka spre sunet. Vine din camera 105. Ea deschide ușa și dăm peste Assibi și Gimpe încleștate. Gimpe i-a prins capul lui Assibi ca într-o menghină, iar Assibi o trage pe Gimpe de sâni. Când ne văd, înlemnesc. Yinka începe să râdă.

— Măi! exclamă ea când râsul îi seacă, apoi mă lasă pe mine să mă ocup.

Îmi dreg glasul.

— Tu vino și stai aici, tu vino aici.

Când între ele e o distanță suficientă, le amintesc că e un spital și nu un bar de la marginea drumului.

— Ar trebui să vă dăm afară pe amândouă.

— Nu, *ma*.

— Te rugăm, *ma*.

— Explicați-mi ce e atât de grav de a trebuit să vă bateți fizic.

Nu-mi răspund.

— Aștept.

— Gimpe e de vină. A tot încercat să-mi fure iubitul.

— Ei?

— Mohammed nu e iubitul tău!

Mohammed? Serios? Îmi doresc să fi fost mai iute decât Yinka și să fi ieșit din cameră. Dacă stau să mă gândesc acum, probabil că ea a bănuț ce se întâmplă.

Mohammed e un om de serviciu de toată jena și a mai și reușit să le cucerească pe femeile astea

două, el știe cum, ca să se țină de drame la noi aici. Chiar că ar trebui concediat. Mohammed concediat = pace pe pământ.

— Nu-mi pasă al cui iubit e Mohammed. N-aveți decât să vă uitați urât una la alta de la distanță sau să vă dați foc la casă reciproc. Dar când intrați în spitalul ăsta, vă purtați profesionist sau vă riscați slujbele. M-ați înțeles?

Bolborosesc ceva de genul mmmîhî aha dreacudă câhurvă.

— Ați înțeles?

— Da, *ma*.

— Excelent. Vă rog să vă întoarceți la treabă.

Jocul (30)

Plouă, dacă asta se poate numi ploaie. Parc-ar turna cu găleata din ceruri. E genul de ploaie care strică umbrele și de care impermeabilul nu te poate feri. Așa că, practic, suntem blocați în casă – Ayoola, Tade și cu mine.

El se tot uită la mine, zâmbind în treacăt, apoi privind-o pe Ayoola cu înțeleș.

— Hai să jucăm un joc! exclamă Ayoola.

Tade și cu mine oftăm.

— Eu nu mă bag.

— Putem juca împreună, propune Tade.

Încerc să ignor junghiul din inimă.

— Nu. E un joc pentru trei sau mai multe persoane. Ori jucăm toți, ori nu mai jucăm.

— Putem juca dame sau șah.

— Nu. Vreau să joc „Jocul misterelor”.

Dac-aș fi Tade, i-aș spune că-i o misecuvinistă și n-are decât să-și bage „Jocul misterelor” fix în...

— Mă duc s-aduc jocul.

Sare în picioare și mă lasă singură în cameră cu Tade. Eu mă uit în continuare pe fereastră, la peisajul deformat de afară. Străzile din cartier sunt pustii, toată lumea s-a refugiat în casă. În lumea occidentală, poți să mergi sau să dansezi prin ploaie, dar aici, ploaia te îneacă.

— Poate că ți-am vorbit puțin cam aspru data trecută, spune el.

Așteaptă răspunsul meu, dar nu-mi vine nimic de spus.

— Am auzit că surorile pot fi foarte... rele una cu alta.

— Cine ți-a spus asta?

— Ayoola.

Vreau să râd, dar îmi iese un fel de chițait.

— Ea te admiră mult, să știi.

În cele din urmă mă uit la el, mă uit în ochii lui nevinovați, căprui-deschis, de căprioară, și mă

întreb dacă eu am fost vreodată așa, inocentă în felul ăsta. Deschid gura să spun ceva, dar Ayoola se întoarce topăind. Ține la piept cutia jocului. El își desprinde privirea de mine și se concentrează asupra ei.

— Tade, tu ai mai jucat?

— Nu.

— Bun, ideea e să afli cine e ucigașul, în ce cameră a avut loc crima și care-i arma crimei. Cine se prinde primul câștigă!

Îi dă instrucțiunile și-mi face cu ochiul.

Şaptesprezece (31)

Prima oară, Ayoola avea şaptesprezece ani şi s-a speriat de moarte. Când m-a sunat, cu greu am reuşit să desluşesc ce-mi spunea.

— Ce-ai făcut?

— Eu... cuţitul... e... e sânge peste tot...

Îi clănţăneau dinţii ca şi cum i-ar fi fost frig. Am încercat să-mi controlez teama crescândă.

— Ayoola, mai încet. Trage aer adânc în piept. De unde-ţi curge sânge?

— Nu... nu mie. Somto. Lui Somto.

— Aţi fost atacaţi?

— Am...

— Unde eşti? Sun la...

— Nu! Vino singură.

— Unde eşti, Ayoola?

— Da' vii singură?

— Nu sunt doctor.

— Nu-ţi spun decât dacă-mi promiţi că vii singură.

Aşa că i-am promis.

Când am ajuns în camera de cămin, Somto era deja mort. Avea pantalonii în vine şi o expresie la fel de şocată ca a mea.

— Tu... tu ai făcut asta?

Ea mi-a povestit ce se întâmplase, am luat cadavrul, apoi am dat foc camerei.

Criminal: Ayoola. Loc: camera de cămin. Armă: cuţit.

Devoratoare de bărbați (31 b)

Ayoola câștigă jocul, dar asta doar pentru că sunt nevoită să-i tot explic regulile lui Tade, ca să nu cadă în capcanele pe care i le întinde ea atât de abil. Dar el n-are spirit competitiv – i se pare drăguț felul în care ea se implică în joc. Mie nu.

M-am autoconvins că, dacă Tade ar putea câștiga aici... poate că...

— Ești as la chestia asta, îi spune el.

Îmi încordez abdomenul, ca să nu-mi iasă fierea pe gură. Ea n-ar fi câștigat dacă m-aș fi concentrat mai mult la joc și mai puțin la Tade.

— Ayoola, parc-aș mânca o prăjitură. Mai aveți?

— Întreab-o pe Korede, *na*.

— Oh. Și Korede face prăjituri?

Ea înalță din sprâncene și-mi aruncă o privire, îi susțin privirea și aștept.

— Crezi că eu fac prăjituri?

— Da... Am mâncat din prăjitura ta răsturnată, cu ananas.

— Ți-a spus Korede că am făcut-o eu?

El se încruntă.

— Da... stai, nu... mama ta mi-a spus.

Ea îi zâmbește, ca și cum i-ar părea rău că fusese păcălit.

— Eu n-aș putea face o prăjitură nici dac-ar fi în joc viața mea, spune ea cu sinceritate. Korede a făcut crumble cu mere de dimineață, vrei?

— Oh. Da, sigur.

Ayoola o strigă pe menajeră și-i spune să aducă prăjitura cu mere, cu cremă și farfurioare de servit. Tade ia o bucată zdravănă de crumble și și-o bagă în gură, apoi închide ochii și zâmbește.

— Korede, e divină.

Treaz (32)

N-am mai intrat în camera lui Muhtar de când s-a trezit. Epoca aceea a apus și nu sunt eu asistenta care i-a fost repartizată. Dar în scurt timp aflu că a început să se plimbe pe etaj, ca parte din fizioterapie, și știu că e doar o chestiune de timp până când o să-l văd.

— Korede.

— Hmmm.

— Pacientul de la 313 vrea să te vadă.

— Muhtar? De ce?

Chichi ridică din umeri.

— Mai bine-l întrebi pe el.

Mă gândesc să ignor chemarea, după care hotărâsc că nu mă costă nimic dacă mă duc să-l văd. Îi bat la ușă.

— Intră.

Stă în pat, în capul oaselor. Are în mână o carte, pe care o lasă deoparte. Se uită la mine în expectativă. Barba lungă i-a fost rasă, iar schimbarea e atât de mare, încât caut ceva familiar la el. Ochii îi sunt somnoroși, par obosiți, dar pupilele sunt limpezi, concentrate. Pare și mai îmbătrânit de când s-a trezit.

— Sunt asistenta Korede.

Face ochii mari.

— Dumneata ești deci.

— Eu sunt?

— Cea care m-a vizitat.

— Ah, v-au spus?

— Cine?

— Asistentele.

— Asistentele? Nu, nu. Țin eu minte.

— Ce țineți minte?

— Țin minte vocea dumitale. Că vorbeai cu mine.

Am pielea neagră, dar sunt sigură că tot sângele mi-a năvălit în picioare și am pălit ca o stafie. Ce

s-a întâmplat cu toate studiile care spun că e improbabil ca pacienții în comă să fie conștienți de ce se întâmplă în jur? Da, Tade era convins că vizitele mele sunt cumva benefice, dar eu chiar n-am crezut că au vreun efect.

— Țineți minte când vorbeam cu dumneavoastră?

— Da.

— Țineți minte ce-am spus?

Piață (33)

Când aveam zece ani, mama m-a pierdut la piață.

Plecaserăm la piață după roșii, vernonia, languste, ceapă, ata rodo, ata se⁹², banane verzi, orez, carne de pui și de vită. Lista era la mine, dar deja memorasem tot și le recitam în șoaptă.

Mama o ținea de mână pe Ayoola, iar eu mergeam în urma lor. Priveam țintă spatele mamei, ca să nu le pierd în marea de oameni care se îmbulzeau și-și făceau loc cu coatele încotro aveau treabă. S-a întâmplat ca Ayoola să vadă ceva, poate o șopârlă, și a hotărât s-o prindă. S-a smuls din mâna mamei și a luat-o la fugă. Din instinct, mama a fugit după ea. Mi-a luat o secundă să reacționez. Nu mi-am dat seama pe moment că Ayoola fugise. De unde mama mergea în fața mea cu pas iute, dar în aceeași cadență, în secunda următoare și-a luat picioarele la spinare.

Am pierdut-o și m-am oprit din alergat. Eram înconjurată de străini care începuseră brusc să mi se pară amenințători și mă afluam într-un mediu nefamiliar. Și acum mă simt cam la fel ca atunci, nesigură, speriată și convinsă că mi se va întâmpla ceva rău.

Memorie (34)

Muhtar se încruntă, apropiindu-și ochii, apoi ridică din umeri.

— E o mare peticeală. Și nu e coerent. Îmi vin numai bucăți și bucățele.

— Ce vă amintiți?

— Nu vrei să iei loc?

Îmi arată un scaun și-i fac pe plac. Trebuie să-l trag mai mult de limbă. I-am spus acestui om aproape toate secretele mele, fiind convinsă că o să le ia cu el în mormânt și uite că acum îmi zâmbește timid și-mi caută privirea.

— De ce-ai făcut asta?

— Ce să fac? întreb, dar nu-mi recunosc vocea.

— Ai venit să mă vezi. Nu mă cunoști și am impresia că familia mea nu mai venea aproape deloc în vizită.

— Le-a fost greu să vă vadă așa.

— Nu e cazul să le cauți scuze.

După asta, tăcem amândoi.

— De-acum am o nepoată.

— Felicitări.

— Tatăl zice că nu-i a lui.

— Au!

— Ești măritată?

— Nu.

— Bine. Nu e cum ni se tot spune.

— Ziceați că țineți minte câte ceva din tête-à-tête-urile noastre unilaterale.

— Da. Incredibil, nu-i așa? Crezi că tot corpul e în hibernare, dar creierul îi dă înainte, adună în continuare informații. E realmente fascinant.

Muhtar e mult mai vorbăreț decât în amintirile mele și face gesturi ample când vorbește. Mi-l închipui în fața unei săli pline de tineri, perorându-le despre lucruri care pe ei îi lasă indiferenți, ceea ce însă nu-i știrbește pasiunea și elanul.

— Deci vă amintiți multe?

— Nu. Nu multe. Știu că-ți plac floricelele de porumb cu sirop. Mi-ai zis că ar trebui să gust și eu la un moment dat.

Inima îmi bate atât de repede, încât mă ia cu leșin. Singurul de-aici care știe chestia asta ar fi Tade, dar el nu e genul care să facă farse.

— Asta-i tot? întreb cu voce slabă.

— Pari agitată. Te simți bine?

— N-am nimic.

— Am niște apă aici dacă...

— N-am nimic, zău. Îmi povestești ce altceva Țineți minte că v-aș fi spus.

— A, da. Țin minte că ai spus... că sora dumitale e ucigașă în serie.

Nebunie (35)

Stau în fața lui Muhtar, incapabilă să respir normal și întrebându-mă ce m-o fi apucat să fac confesiuni unui corp care încă nu-și dăduse ultima suflare. După care un gând nedorit îmi încolțește în minte – un mijloc ca să ating un scop. Înăbuș gândul și înghit. Îmi simt gura uscată. Râd.

— Pe cine-am zis c-a omorât?

— Asta nu prea mai țin minte.

— Ei, e de înțeles. De multe ori, pacienților comatoși le vine greu să facă diferența între lumea lor de vise și lumea reală.

— Așa mă gândeam și eu, răspunde el, aprobând din cap.

Deși nu pare convins; sau poate că frica îmi denaturează felul în care-i percep expresia facială și tonul. El mă privește fix, încercând să limpezească lucrurile. Trebuie să-mi păstrez atitudinea profesională.

— Ați avut cumva dureri de cap?

— Nu... n-am avut.

— Bun. Aveți probleme cu somnul?

— Câteodată...

— Hmmm... bine, dacă apar halucinațiile...

— Halucinații?

— Nu vă speriați, doar să anunțați medicul.

Pare foarte speriat și mă simt oarecum vinovată pentru felul în care mă comport cu el. Dar parcă am de ales?

— Odihniți-vă și, dacă aveți nevoie de ceva, apăsați pe butonul de lângă dumneavoastră.

Mă ridic.

— Poți să mai rămâi puțin? Ai o voce plăcută. Are fața îngustă și țeapănă. Ochii sunt cei mai activi. Mă urmăresc și încercă să mă citească. Sunt un pachet de nervi.

— Îmi pare rău, domnule, trebuie să mă întorc la muncă.

— Dar dacă stai aici, nu se cheamă că muncești?

— Nu sunt eu asistenta care v-a fost repartizată.

Zâmbesc în silă și ies din cameră. După trei ore, Temi mă informează că Muhtar m-a cerut pe mine ca asistentă. Yinka, *actuala* lui asistentă, ridică din umeri, total indiferentă.

— Oricum, are niște ochi de te trec fiorii.

— Unde a făcut cererea?

— La doctorul „Pacientul are întâietate”.

Doctorul Kayode Akigbe. E foarte, foarte probabil ca doctorul Akigbe să aprobe cererea lui Muhtar.

Mă prăbușesc în fotoliul de la recepție și mă gândesc ce posibilități am, dar niciuna nu mă mulțumește. Mă văd scriind numele lui în carnețel. Mă întreb dacă așa i se întâmplă și Ayoolei – acum e beată de fericire și de veselie, pentru ca-n următoarea clipă mintea să-i fie invadată de intenții criminale.

Adormită (35)

Îl visez pe Femi. Nu pe Femi mortul. Pe Femi cel care a umplut Instagramul cu zâmbetul lui și a cărui poezie mi s-a întipărit în minte. Am tot încercat să înțeleg cum a ajuns el victimă.

Era arogant, asta cu siguranță. Dar așa sunt mai toți bărbații frumoși și talentați. Avea trecere la doamne și vorbea mereu pe Snapchat despre fetele care-i trimiteau mesaje personale. Dar avea și o latură sensibilă și era amuzant. Aprecia o glumă bună.

În visul meu, se lasă pe spate în scaun și mă întreabă ce-o să fac.

— În ce sens?

— Știi foarte bine că ea n-o să se oprească.

— Doar s-a apărat.

— Nici tu nu crezi ce spui.

Se ridică de pe scaun și se îndepărtează de mine. Îl urmez, ce altceva să fac? Vreau să mă trezesc, dar vreau să văd și unde mă duce Femi. Se dovedește că vrea să viziteze locul unde murise. Privim amândoi lung la trupul lui neînsuflețit, totul e atât de zadarnic. Lângă el, pe podea, e cuțitul cu care umblă ea; și cu care varsă sânge. Deși ea îl recuperase înainte să ajung eu, îl văd acum limpede ca lumina zilei.

El mă întreabă ce altceva ar fi putut să facă.

— Ai fi putut s-o vezi așa cum e.

Înghețată

O cheamă Funmi.

Dă târcoale curții noastre. N-o recunosc din prima, dar expresia i se schimbă când dă cu ochii de mine. Încetinesc mașina și scot capul pe geam văzând că se apropie.

— Ce i-ați făcut?

— Poftim?

— Lui Femi. Ce i-ați făcut lui Femi?

Atunci îmi dau seama cine e. Am văzut-o de nenumărate ori pe Instagram. Ea e cea care a tot postat despre Femi. Cea care i-a cerut socoteală Ayoolei pe Snapchat. Doar că a slăbit mult și ochii ei frumoși sunt roșii. Îmi controlez expresia, să nu par vinovată.

— Nu te pot ajuta.

— Nu poți? Sau nu vrei? Vreau doar să știu ce s-a întâmplat cu el.

Încerc să-mi continui drumul, dar ea îmi deschide ușa.

— Cel mai oribil e să nu știi.

Opresc motorul și ies din mașină.

— Îmi pare rău, dar...

— Unii spun că ar fi plecat pur și simplu din țară, dar el n-ar face așa ceva și nu ne-ar lăsa să ne frământăm așa... Dac-am ști...

Simt o pornire puternică de a-i mărturisi; de a-i spune ce s-a întâmplat cu fratele ei, ca să nu trăiască toată viața în incertitudine. Ticluiesc cuvintele în cap: „Îmi pare rău, soră-mea l-a înjunghiat în spate și l-a aruncat în apă”. Mă gândesc cum ar suna cuvintele. Mă gândesc ce ar urma...

— Ascultă, chiar îmi pare...

— Funmi?

Funmi răsuțește brusc capul spre soră-mea și pleacă de lângă mine fără să se mai uite în urmă.

— Ce cauți aici?

— Tu ești ultima care l-a văzut. Știu că n-ai spus tot. Spune-mi ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Ayoola poartă o salopetă de stambă – e singura persoană pe care o cunosc care ar arăta bine în așa ceva la ora actuală – și linge înghețată, pe care probabil că și-a cumpărat-o de la gelateria din colț. Se oprește din lins nu pentru că ar fi mișcat-o cuvintele lui Funmi, ci pentru că e conștientă că e politicos să te oprești din ce faci în fața unei manifestări de suferință din partea altei persoane. Am stat trei ore și i-am explicat chestia asta într-o după-amiază de duminică.

— Crezi că a... murit? întrebă Ayoola cu voce scăzută, blândă.

Funmi izbucnește în plâns. De parcă întrebarea Ayoolei ar fi ridicat un zăgaz pe care încercase din răputeri să-l țină bine zăvorât. Hohotele ei sunt intense și zgomotoase. Trage aer în piept cu nesăț și întregul corp i se zguduie. Ayoola mai linge puțină înghețată, apoi o îmbrățișează pe Funmi cu brațul liber. O mângâie pe spate, în timp ce fata plânge.

— O să fie bine. Până la urmă, o să fie bine, îi spune Ayoola.

Mai contează cine o consolează pe Funmi? Ayoola nu-l poate readuce la viață nici dac-ar vrea. Ce-a făcut e bun făcut. Acum e mai important că a reușit să pună degetul pe frica lui Funmi, în timp ce alții probabil că ocoliseră posibilitatea ca Femi să nu mai existe.

Ayoola se holbează la înghețata devenită inaccesibilă, care se scurge picătură cu picătură pe beton.

Secret (38)

— Korede, pot să vorbesc cu tine o secundă?
Dau din cap și-l urmez pe Tade în biroul lui.

Imediat ce ușa se închide, îmi zâmbește larg.
Inima mea începe un mic dans săltăreț.

Arată deosebit de bine azi – s-a tuns de curând.
De obicei, e destul de conservator cu părul, și-l tunde foarte scurt. De data asta însă, s-a tuns scurt doar în părți și l-a lăsat lung de câțiva centimetri pe mijloc. Îi stă bine.

— Vreau să-ți arăt ceva, dar trebuie să-mi promiți că ții secretul.

— OK...

— Promite-mi.

— Promit că țin secretul.

Se duce la sertar, de unde scoate ceva, și se întoarce la mine. Mă uit la ce ține în mână. E o cutie. O cutie de inel. El deschide cutia și-mi arată un inel.

— Pentru cine? întreb eu strident.

De parc-ar fi existat vreodată vreo urmă de îndoială pentru cine e și pentru cine nu e inelul.

— Crezi c-o să-i placă?

E un inel cu diamant de 30 de carate, tăiat în stil prințesă, înconjurat de pietre prețioase. Ar trebui să fii orb ca să nu-ți placă.

— Vrei s-o ceri de soție pe Ayoola, spun, ca să mă asigur că știm amândoi despre ce vorbim.

— Da. Crezi c-o să accepte?

În sfârșit, o întrebare la care nu cunosc răspunsul. Clipesc ca să-mi alung lacrimile fierbinți și-mi dreg glasul.

— Nu e prea curând?

— Când ești sigur, ești sigur. O să înțelegi într-o zi, Korede – când o să te-ndrăgostești.

Râd. Începe ca un oftat, care se transformă în chicotit, apoi într-un râs incontrollabil, cu lacrimi.

Tade mă fixează, dar nu mă pot opri. Când mă calmez, mă întrebă:

— Ce e așa de amuzant?

— Tade... ce-ți place la sora mea?

— Tot.

— Dar dac-ar fi s-alegi ceva anume.

— Păi... e... e foarte specială.

— OK... dar ce anume o face specială?

— E pur și simplu foarte... adică e frumoasă și perfectă. Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să fiu cu cineva.

Îmi masez fruntea cu degetele.

— Uită de inel, Tade.

— Ce?

— O să te rănească.

— Fac față...

— Nu. O să te rănească. Fizic. N-ar fi prima oară când rănește oameni – tipi.

Se lasă un moment de tăcere, timp în care el cumpănește la ce i-am spus, iar eu la faptul că am spus-o.

— Zici așa pentru că tu n-ai pe nimeni? Întrebă el.

— Pardon?

— De ce nu vrei ca Ayoola să-și vadă de viața ei? Parcă ți-ai dori să rămână toată viața dependentă de tine.

— Nu-i așa...

— Parcă nu-ți dorești s-o vezi fericită.

— A mai omorât și pe alții! strig, regretându-mi cuvintele aproape imediat ce le rostesc.

Tade clatină din cap, uluit că sunt capabilă de atâta josnicie.

— Mi-a zis de tipul care a murit. A zis că tu dai vina pe ea.

Sunt tentată să-l întreb la care tip se referă, dar îmi dau seama că e o bătaie pe care n-o pot câștiga. Chiar dacă Ayoola nu e prezentă, Tade e ca o marionetă, vorbește cu vorbele ei.

Dar ea mă prevenise: *Nu e profund. Vrea doar o față drăguță.*

— Ea nu caută altceva decât să-ți intre în grații, iar tu o judeci și o tratezi cu dispreț.

— N-am de ce s-ascult așa ceva.

Dau să plec, dar mă întorc.

— Numai să-ți păzești spatele.

Cu aceste cuvinte, ies din birou. Am senzația că e ultima oară când calc pe-acolo.

Prieten (39)

Când mă apropii de biroul asistentelor, Yinka ridică ochii.

— A, bine c-ai venit. M-am speriat că trebuie să umblu după tine. Nu merg telefoanele.

— Ce vrei?

— Ba s-avem pardon... *eu* nu vreau nimic, dar tipul de-a fost în comă întreabă de tine non-stop.

— Îl cheamă Muhtar.

— Mă rog.

Yinka se lasă pe spate și se întoarce la partida de „Candy Crush” pe telefon. N-am chef să-l văd pe Muhtar, dar am nevoie de ceva care să mă distragă de la discuția cu Tade, așa că mă îndrept spre camera 313.

Îl găsesc sugând dintr-un agbalumo^[10], dar nu în pat.

De data asta e așezat pe unul dintre fotoliile din cameră. Zâmbește când mă vede intrând.

— Bună!

— Salut.

— Ia loc, te rog, ia loc.

— Nu pot să stau prea mult, serios.

— Stai jos.

Mă așez. El arată mult mai bine. L-au ras și pare să fi pus pe el câteva kilograme. Parcă i-a mai revenit și culoarea în obraji. Ceea ce-i și spun.

— Mulțumesc. Incredibil ce bine face la sănătate să fii treaz!

Râde de propria lui glumă, apoi se oprește.

— Tu ești bine? Ești cam palidă.

— Sunt bine. Cu ce vă pot ajuta, domnule Yautai?

— Te rog, n-are rost să ne formalizăm. Spune-mi Muhtar.

— Bine...

Se ridică și ia o pungă de hârtie de pe măsuta de cafea; mi-o întinde. O deschid și văd că e plină cu

floricele de porumb stropite cu sirop. Arată delicios.

— Nu trebuia să faci asta.

— E plăcerea mea. Măcar atât să fac și eu ca să-ți mulțumesc.

Dau din cap și las deoparte floricelele. Spitalul ne interzice să acceptăm cadouri de la pacienți, dar nu vreau să-l jignesc refuzându-i tentativa de a-și arăta recunoștința.

— M-am mai gândit la amintirile mele și mi s-au mai clarificat puțin unele lucruri, începe el.

Sincer, sunt prea obosită pentru asta. Inima mea are și ea o limită, o să explodeze de la atâtea palpitații. Mă uit la el, dar tac. Poate c-o să-și aducă aminte tot ce i-am spus, inclusiv unde sunt cadavrele, și o să se termine toată povestea.

— Să presupunem, de dragul discuției, că știi pe cineva care a comis un delict cumplit. Cineva drag ție. Cum procedezi? întreabă el, apoi tace.

Trebuie să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Ai datoria să anunți poliția.

— Da, așa e, dar cei mai mulți dintre noi n-am face asta, nu-i așa?

— Așa să fie?

— N-am face asta pentru că ni s-a inculcat să-i protejăm pe cei pe care-i iubim și să le fim mereu loiali.

— Da. Asta-i adevărat.

— Mmm, face el, continuând să sugă din agbalumo.

Rămâne tăcut, așteptând să vorbesc eu.

— Ai de gând să spui cuiva... chestia asta?

— Mă îndoiesc că cineva o să pună preț pe spusele unui pacient ieșit din comă.

Împinge ușa cu degetele, separându-ne de lumea exterioară.

Niciunul dintre noi nu vorbește, dar am o senzație de ușurare. Chiar dacă abordăm problema pe ocolite, măcar o abordăm. Există cineva care

are idee cu ce mă confrunt și, totuși, acea persoană n-a luat-o la fugă urlând.

— Muhtar, știi destule ca să ne bagi după gratii pe viață. De ce păstrezi secretul?

El trece la alt agbalumo, a cărui acreală îl face să tresară.

— Nu știu ce să zic de sora ta. Am auzit că e superbă, dar n-am văzut-o cu ochii mei, așa că nu-mi pasă de ea. Dar pe tine te cunosc.

Arată spre mine cu fructul în mână.

— De tine îmi pasă.

— Nu mă cunoști.

— Te cunosc. Datorită ție m-am trezit – te aud și-acum în vise, îți aud vocea care mă cheamă.

Îmi vorbește exaltat – mă simt tot ca într-un vis.

Mi-e frică.

De ce?

Tipul cu care e acum... l-ar putea... Atunci salvează-l.

Arșiță

Ziua de dinainte ca el să cadă din picioare a fost duminică. O zi cu un soare necruțător.

Toate aparatele de aer condiționat din casă mergeau la capacitate maximă, dar tot se simțea căldura de-afară. Să Țineți minte, arșița topește orice urmă de judecată din mintea omului. Sudoarea mi se aduna în broboane pe cap, ca o spuzeală. Mă așezasem sub unul dintre aparatele de aer condiționat și-mi promisesem că nu mă mișc de-acolo. Ayoola a urcat târâș scările și m-a găsit în salonașul de la etaj.

— Tati are un musafir!

Ne-am aplecat peste balcon și ne-am uitat la bărbat. Purta o agbada^[11] care i se tot desfăcea, iar el și-o tot trăgea la loc peste brațe. Era dintr-un material luxos, albastru, și atât de largă, încât era cu desăvârșire imposibil să-ți dai seama dacă acei metri de material ascundeau un bărbat slab sau unul gras. Ayoola a imitat gestul și am râs amândouă. Nu ne era frică de tata când avea musafiri, atunci se purta întotdeauna exemplar. Puteam să râdem și să ne jucăm fără cine știe ce teamă de represalii. Musafirul a ridicat privirea spre noi și a zâmbit. Fața lui mi-a rămas întipărită în minte pentru totdeauna – o față lată, neagră, mult mai neagră decât a mea, și cu niște dinți așa de albi, încât probabil că avea numărul dentistului setat pe „Apelare rapidă”. Mi-am imaginat cum îi rămân bucăți de *shaki*^[12] între dinți și-l sună pe dentist, un gând care m-a înveselit și pe care i l-am împărtășit Ayoolei, care a râs în hohote.

— Korede, Ayoola, veniți să-l salutați pe oaspetele meu.

Ascultătoare, am coborât tropăind pe scară. Musafirul se instalase deja pe un scaun, iar mama îi oferea delicatese peste delicatese. Părea o persoană importantă. Am îngenuncheat, cum cerea

obiceiul, dar el a expediat vechea tradiție cu o fluturare a mâinii.

— O, nu-s așa bătrân!

A râs, a râs și tata, deși noi nu pricepeam unde era gluma. Aveam mâncărimi în tălpi, aș fi vrut să plec. Mă legănam de pe un picior pe altul, sperând ca tata să ne spună că au de discutat afaceri și să ne trimită la plimbare. Dar Ayoola era atrasă de bastonul bărbatului. Era îmbrăcat tot în mărgele multicolore. Culorile vii i-au atras întâi privirea, apoi întreg corpul.

Bărbatul și-a mutat privirea de la ceaiul pe care-l bea la sora mea, a văzut-o mai bine și a zâmbit. I-am surprins zâmbetul. Nu era același zâmbet generos pe care ni-l arătase mai devreme. Era rânjetul unui animal de pradă.

— Ai o fiică foarte frumoasă.

— Așa zici.

— Tare, tare încântătoare.

Și-a umezit buzele, iar tata a înălțat din sprâncene. Eu am luat-o pe Ayoola de mână și ne-am retras câțiva pași. N-aveam un motiv clar să mă tem, dar bărbatul arăta ca o căpetenie, iar de Crăciun, când mergeam în sat, bunicii ne țineau mereu departe de căpetenii – cică dacă vedeau vreo fată pe placul lor, o atingeau cu bastonul lor înzorzonat și o luau de nevestă, indiferent câte neveste aveau deja.

— Hei! Ce faci?

I-am făcut semn să tacă. Expresia din ochii bărbatului îmi declanșase o frică instinctivă. Sudoarea îi șiroia deja în voie pe chip, dar n-a scăpat-o pe Ayoola din ochi nici măcar cât s-a șters pe față cu batista. Așteptam ca tata să-l pună la punct pe individ. Tata s-a lăsat pe spate și și-a mângâiat barba pe care o îngrijea cu atâta osteneală. S-a uitat la Ayoola ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. El era singurul bărbat care nu comenta niciodată trăsăturile spectaculoase ale

Ayooli. Ne trata pe amândouă la fel. E un mister dacă-și dădea măcar seama de splendoarea ei.

Ayoola se tot foia, jenată de privirea lui. Rareori ne privea cu atenție. Iar când se întâmpla să ne privească astfel, niciodată nu se termina cu bine. Preferam să fim șobolani care-i alergau printre picioare decât păsări care-l sileau să-și ferească ochii de soare, ca să le vadă mai bine. Ea nu s-a mai zbatut, lăsându-mă s-o trag spre mine. Tata și-a îndreptat apoi privirea spre căpetenie. Ochii îi licăreau.

— Lăsați-ne, fetelor.

N-a trebuit să ne spună de două ori. Am ieșit în fugă din livingul principal și am închis ușa după noi.

Ayoola s-a repezit în sus pe scări, dar eu mi-am lipit urechea de ușă.

— Ce faci? a șuierat ea. Dacă ne prinde...

— Ssst.

Deslușeam cuvinte care pluteau prin ușă, cuvinte cum ar fi „contract”, „înțelegere”, „fată”. Ușile erau masive, așa că mai mult de-atât n-a ajuns la mine. Nu prea știam cum să interpretez cele auzite. Am urcat și eu pe scări după Ayoola și ne-am dus în camera mea.

La apusul soarelui, am ieșit pe balcon și ne-am uitat cum bărbatul se instalează pe bancheta din spate a Mercedesului său, iar mașina iese din curte. Groaza care-mi rămăsese cuibărită în gâtlee s-a risipit și am uitat de incidentul cu căpetenia.

Familie

Stau de vorbă cu Muhtar, vorbim despre mâncarea fără niciun gust din spital, despre așternuturile aspre și mirosul acru pe care-l lasă în urmă Mohammed.

Suntem întrerupți de o bătaie în ușă, apoi ușa se deschide și intră unul dintre fiii lui. Nu știu cum îi cheamă pe copiii lui, nu mi s-a părut important să aflu. Dar îmi dau seama că el e cel mai mare – e mai înalt și are barba atât de stufoasă că poți să-ți ascunzi păcatele în ea. E slab ca taică-său; așa sunt toți, ca niște trestii bătute de vânt. În urma lui vine o fată cu chipul proaspăt. Ochii lui se opresc asupra mea, probabil că se întreabă de ce stă asistenta asta pe scaun și freacă un pahar cu degetul.

Mă ridic.

— Bună dimineața, tată.

— Bună dimineața... Korede, pleci?

— Ai un musafir.

Muhtar pufnește și flutură din mână.

— Sani, ea e Korede, fata a cărei voce mi-a pătruns în vise. Sunt sigur că n-o să te deranjeze prezența ei.

Fiul se încruntă, nemulțumit de evoluția evenimentelor. La o privire mai atentă, nu mai seamănă cu tatăl lui. Are ochii mici și depărtați, așa că niciodată nu pare concentrat. Dă scurt din cap și se întoarce spre taică-său, uitând repede de mine. Mă așez iar.

— Tată, ea e Miriam, fata cu care vreau să mă însor.

Miriam se pleacă într-o *umma*, în semn de respect față de bărbatul pe care și l-ar dori ca socru. Muhtar își mijește ochii deja înguști.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată pe care mi-ai prezentat-o?

Fiul lui oftează, un oftat lung și dramatic.

— N-a mers, tati, tu ai fost pe dinafară atâta timp...

— Nu înțeleg ce înseamnă asta. Nu i-am cunoscut deja pe părinții ei?

Miriam a rămas în aceeași poziție incomodă, pe vine, cu palma dreaptă căuș peste stânga. Cei doi bărbați par să fi uitat că ea e încă acolo, ghemuită. Dacă e prima oară când aude că a existat altă femeie, chipul ei nu trădează nimic. Se uită la mine cu ochi lipsiți de expresie, nepotriviți cu tinerețea ei.

Îmi aduce aminte de Temi. Nu-i pot citi gândurile, dar nici nu mă interesează. Are fața rotundă și e toată numai rotunjimi și moliciune; pielea ei e chiar și mai închisă la culoare decât a mea, fiind aproape neagră, culoarea cu care suntem asociați cu toții. Mă întreb câți ani are.

— M-am răzgândit în privința ei.

— Și banii cheltuiți deja?

— Sunt doar bani. Nu e mai importantă fericirea mea?

— Asta-i nebunia pe care ai încercat s-o coci cât am bolit eu?

— Tată, aș vrea să m-apuc de organizare și am nevoie...

— Dacă-ți închipui că mai scoți vreun sfânt de la mine, ești mai tont decât credeam. Miriam, așa te cheamă, *abi*? Hai sus. Te rog să mă ierți, dar nu mi dau consimțământul pentru căsătoria asta.

Miriam se ridică în picioare clătinându-se, apoi se postează lângă iubitul/logodnicul ei.

Sani îmi aruncă o privire încruntată, de parcă m-aș face cumva vinovată pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Mă uit în ochii lui cu o expresie indiferentă. Un tip că el nu mă impresionează câtuși de puțin. Privisem la viața mea direct în gura iadului și uite că supraviețuisem ca să povestesc și altora. Dar Muhtar surprinde schimbul de priviri.

— Uită-te la mine, Sani, nu la Korede.

— Dar ea ce caută aici, de fapt? Asta-i treabă de familie!

Adevărul e că și eu mă întreb același lucru. De ce ține Muhtar să fiu și eu aici? Ne uităm amândoi la el, așteptând un răspuns, dar el nu pare grăbit să ni-l ofere.

— Am spus tot ce aveam de spus în chestiunea asta.

Sani o ia pe Miriam de mâini și se răsucește, ieșind din cameră cu ea târâș. Muhtar închide ochii.

— De ce-ai ținut să rămân și eu aici?

— Pentru forța ta.

Păcătoșii n-au somn

Când mă satur să mă foiesc și să mă sucesc, hotărâsc să mă duc în camera Ayoolei. Când eram mici, dormeam tot timpul împreună, ceea ce întotdeauna avea darul de a ne liniști pe amândouă. Împreună ne simțeam în siguranță.

Ea poartă un tricou lung, de bumbac și ține în brațe ursulețul maro. Stă cu genunchii la piept și nu se clintește când mă urc în pat lângă ea. Asta nu mă surprinde. Ayoola se trezește doar când corpul ei se satură de somn. Doarme un somn ca de moarte; nu visează, nu sforăie. Cade într-un fel de comă pe care nici măcar cei ca Muhtar n-o pot înțelege pe deplin.

O invidiez pentru pacea la care are acces atât de ușor. Corpul meu e extenuat, dar mintea face ore suplimentare, răscolește amintiri, ticluiește planuri și speculații. Faptele ei mă obsedează mai mult pe mine decât pe ea. Îmi vine s-o zgâlțâi, dar la ce bun? Chiar dac-aș reuși s-o trezesc, m-ar lua în brațe, mi-ar spune că totul va fi bine și ar adormi imediat la loc.

În loc s-o trezesc, mă pun pe numărat – oi, rațe, găini, vaci, capre și șobolani. Număr până uit de mine.

Tata

Ayoola primise o vizită. Era vacanța de vară, iar el venise în speranța că o va cuceri înainte de începerea școlii. Cred că-l chema Ola. Țin minte că era un băiat deșirat, care încă nu învățase să-și poarte statura. Țin minte că o sorbea din ochi pe Ayoola.

Tata l-a primit bine. A fost tratat cu băuturi și gustări. A fost încurajat să vorbească despre el însuși. I-a fost arătat cuțitul. Eu stăteam pe marginea scaunului, agățată de el cu toată puterea. Mami și Ayoola se lăsaseră în voia unui fals sentiment de siguranță.

Zâmbeau amândoi. Ola avea atâta minte cât să nu-i spună tatălui fetei de care era interesat că e interesat de ea; numai că se ghicea asta din privirile pe care i le arunca, din felul cum se așeza, întors ușor spre ea, din felul în care-i rostea mereu numele.

— O, ce papagal are băiatu'! a exclamat tata râzând, după ce Ola făcuse o remarcă idealistă despre cum ar vrea să-i ajute pe cerșetori să găsească de lucru. Sunt sigur că ai trecere la fete.

— Da, domnule. Nu, domnule, a răspuns el, confuz.

— Îți place de fetele mele, ai? Sunt drăguțe, ai? Ola s-a înroșit. Ochii i-au fugit iar la Ayoola. Tata a încleștat fălcile. M-am uitat în jur, dar celelalte două femei nu observaseră. Îmi amintesc că mi-aș fi dorit s-o fi învățat pe Ayoola un fel de semnal cifrat. Am tușit.

— *Pele*, ai grijă, mi-a zis mama, pe tonul ei liniștitor.

Am tușit iar.

— Du-te să bei niște apă.

Am mai tușit o dată. Nimic.

— Hai cu mine, Ayoola.

— Nu, mersi.

— Vino cu mine imediat, am şuiert.

Dar ea şi-a încrucişat braţele şi nu mi-a răspuns. Era prea bucuroasă de atenţia pe care i-o acorda Ola ca să mă bage în seamă. Tata şi-a întors capul spre mine şi a zâmbit.

După plecarea lui Ola, tata şi-a dat jos bastonul koboko de pe televizor. Bastonul stătea la 25 de centimetri deasupra televizorului, pe o policioară pe care i-o făcuse pe comandă un tâmplar. Era locul lui obişnuit, de zi cu zi. Îmi atrăgea mereu privirea. Dar pentru neştiutori, probabil că părea un obiect de artă – o reverenţă făcută istoriei şi culturii. Nu era un băţ improvizat, găsit pe drum şi care se dovedise a fi solid. Era gros, neted, cu nişte încrustaţii complicate şi capabil să facă prăpăd. Rămânea un simplu băţ, o simplă linie dreaptă, dar era băţul suprem. Ayoola se dusesse să-l conducă pe Ola, aşa că mama şi cu mine am fost singurele care am văzut ce face. Mama a scâncit. Ayoola s-a întors în cameră fredonând un cântec.

— Ayoola, vino încoace.

Ea a început să tremure. Tremura şi mama. Tremuram şi eu.

— Eşti surdă? Vino încoace, am zis!

— Dar nu l-am chemat eu, s-a tânguit ea, înţelegând imediat care era problema. Nu l-am invitat eu.

— Te rog, tati, te rog, am şoptit.

Plângeam deja.

— Te rog.

— Ayoola.

Ea a făcut un pas în faţă. Începuse şi ea să plângă.

— Dezbracă-te.

Şi-a scos rochia, nasture cu nasture. Fără grabă, cu stângăcie, plângând. Dar el a aşteptat-o cu răbdare.

— *Ni to ri olorun*, Taiwo, te rog. *Ni to îi olorun*. Pentru Dumnezeu, implora mama. Pentru Dumnezeu.

Rochia Ayoolei i-a căzut într-o cascadă la picioare. Purta o bustieră sport albă și chiloți albi. Deși eu eram mai mare, n-aveam de ce să port sutien. Mama îl trăgea pe tata de cămașă fără convingere. Nu reușise și n-avea să reușească niciodată să-l oprească. Nu ne puneam niciun fel de speranță în eforturile ei.

Am făcut un pas curajos în față, iar ea m-a luat de mână. Știam din experiență că dacă ajungi în raza de acțiune a unui baston, bastonul nu va face diferența între victimă și observator. Dar aveam sentimentul că, fără mine, ea n-ar fi scăpat cu viață din acea confruntare.

— Așa deci, eu te trimit la școală ca să te culci cu diverși, *abi*?

Mai întâi auzi zgomotul bastonului, apoi simți. Se schimbă ceva în aer. Ea a țipat și am închis ochii.

— De-aia cheltuiesc eu atâția bani pe tine, să te faci prostituată? Răspunde-mi *na*!

— Nu, domnule.

Nu-i spuneam „tati”. Niciodată nu-i spuseseam așa. Nu era un tati, cel puțin nu în sensul obișnuit al cuvântului. Abia dacă putea fi considerat părinte. El era legea la noi în casă.

— Asta crezi tu că ești, *abi*? Te învăț eu care cine e!

A lovit-o din nou, de data asta atingându-mă și pe mine cu bastonul. Mi-am ținut respirația.

— Crezi că băiatul ăla ține la tine? Vrea doar ce ai între picioare. După ce-și face pofta, o să-și vadă de drum.

Durerea ne ascute cumva simțurile. Parcă-l aud și acum răsuflând greu. Nu era cine știe ce sportiv. Obosea repede când bătea pe cineva, dar avea o voință puternică și o dorință puternică de a impune disciplina. Țin minte că generatorul s-a oprit și s-a făcut întuneric, dar bătaia a continuat. Pe atunci, în cartier se oprea generatorul la o anumită oră, pentru a face economii, și ne organizam viața în

funcție de acele ore. Îmi amintesc mirosul de sudoare și de frică. Frica are miros – unul acid, metalic. Dacă știți izul care însoțește mirosul de vomă, atunci ați simțit mirosul fricii.

În timp ce mânua arma, tata continua să împartă perle de înțelepciune. Pielea ei era suficient de albă ca să se vadă că se înroșise. Cum nu eu eram ținta, bastonul mă lovea peste umăr și ureche sau peste obraz. Răbdam cu greu.

— Dac-o mai bați, o să-i lași urme. Și lumea o să pună întrebări.

Cuvintele mele i-au oprit mâna. Și-a șters fruntea de sudoare și a pus bastonul la locul lui obișnuit.

Într-o zi, Ola a venit la mine, în clasă, să-mi spună părerea lui despre tata. (Era cu mine în clasă, nu cu Ayoola.)

— Taică-tu e foarte de gașcă, mi-a zis el. Aș vrea să fie și tati așa.

Ayoola însă n-a mai vorbit niciodată cu Ola.

Soție

— Dacă nu vă plac pantofii ăștia, mai am și alții în stoc. Pot să vă trimit poze.

Temi și cu mine ne uităm la pantofii pe care Chichi i-a împrăștiat pe podea. A ieșit din tură de cel puțin treizeci de minute, și-a schimbat hainele, dar n-a vrut să plece de la spital. Se apleacă și scotocește printre pantofii de pe jos ca să găsească perechea pe care trebuie s-o cumpărăm. Se apleacă atât de mult că-i vedem adâncitura dintre fese. Singura ei parte care rămăsese nerevărsată până acum câteva secunde. Îmi feresc ochii.

Îmi vedeam de treaba mea, programam un pacient, când m-am pomenit că-mi vâra sub nas niște pantofi decupați negri. Problema e că toți pantofii din oferta ei par ieftini; genul care nu sunt făcuți să reziste mai mult de-o lună. Mă silesc să afișez un zâmbet.

— Știi că încă nu ne-au intrat salariile...

— Eu abia mi-am cumpărat niște pantofi noi, îmi ține isonul Temi.

Chichi își îndreaptă umerii și ne flutură o pereche de pantofi argintii prin fața ochilor.

— O pereche de pantofi nu strică niciodată. Am prețuri foarte rezonabile.

Yinka vine alergând spre noi și se oprește chiar lângă biroul de la recepție. Trage aer în piept. Mă răsucesc cu tot corpul spre ea. N-o fi ea persoana mea preferată pe lumea asta, dar îi sunt recunoscătoare că ne-a întrerupt.

— E scandal în camera tipului ieșit din comă!

— Scandal *ke*?

Chichi uită de pantofi și se apleacă în față, sprijinindu-se cu cotul pe umărul meu. Îmi înăbuș impulsul de a-i trage una peste mână.

— Ei, eu mă duceam la pacientul meu și am auzit strigăte din camera lui.

— El striga?

— Nu, fosta lui nevastă. M-am oprit să... să văd dacă e în regulă... și am auzit-o zicându-i că e dracu' gol. Că n-o să ia banii cu el în mormânt.

— Hei! Urăsc bărbații zgârciobi!

Chichi pocnește din degete deasupra capului, respingând orice bărbat zgârciob care s-ar învrednici să se apropie. Deschid gura să-l apăr pe Muhtar, să le spun că n-are nimic de zgârciob în el, că e generos și bun. Dar mă uit la ochii inexpresivi ai lui Temi, la ochii lacomi ai lui Chichi și la pupilele negre ale Yinkăi și-mi dau seama că vorbele mi-ar putea fi răstălmăcite. Așa că mă ridic în picioare, iar Chichi se dezechilibrează.

— Unde te duci?

— Nu putem permite ca pacienții să fie hărțuiți de prieteni sau rude. Câtă vreme sunt aici, sunt în grija noastră.

— Ar trebui să-ți lipești asta pe mașină, răspunde Yinka.

Mă prefac că n-am auzit-o și urc scările câte două odată. La etajul al treilea sunt treizeci de camere – de la 301 la 331. Imediat ce ajung pe palier, aud strigăte. Aud vocea ei – a fostei soții. Aud o voce de bărbat, plângăcioasă, lingușitoare, așa că știu că nu e a lui Muhtar.

Bat la ușă, iar vocile amuțesc.

— Intră, strigă el.

Deschid ușa și-l văd. Stă în picioare, îmbrăcat într-o jalabia^[13] gri. Pare mai bătrân decât acum trei ore, când ne-am despărțit. Se ține strâns de grătarul patului și-mi dau seama că pe jumătate se reazemă de el. Încordarea corpului i se oglindește pe față.

Fosta lui soție se întoarce spre mine. E înfășurată într-un mayafî roșu, de dantelă. Îi stă drapat pe cap, acoperindu-i părul și coborând pe umărul drept. Poartă o rochie din același material. Are pielea strălucitoare, dar fața îi e schimonosită într-o grimasă de fiară. Fratele lui Muhtar stă lângă ea în picioare, cu privirea plecată. Presupun că vocea plângăcioasă e a lui.

— Da? mă întreabă ea.
— Muhtar?
— Sunt bine, mă asigură el.
— Vrei să stau cu tine?
— Cum adică dacă vrea să stai? Ești o simplă asistentă, haide, valea de-aici!

Vocea ei e ca zgomotul unghiilor pe o tablă. Tresar, dar altfel mă lasă rece.

— M-ai auzit? scrâșnește ea.
Mă apropii de Muhtar, care-mi zâmbește pierit.
— Cred c-ar trebui să stai jos, îi spun cu blândețe.

Dă drumul barei și-l ajut să se instaleze în scaunul cel mai apropiat. Îl acopăr cu plapuma de la brâu în jos. O aud pe femeie bolborosind în spatele meu, dar nu mă grăbesc.

— Vrei să rămână și ei? îi șoptesc.
— Ce-i spune? E o vrăjitoare! A făcut vrăji ca să-mi ramolească soțul! Din cauza ei a luat-o razna. Abdul, fă ceva. Scoate-o afară! O să te reclam. Nu știu ce fel de magie neagră faci...

Muhtar clatină din cap și n-am nevoie de alt semnal. Mă ridic și o înfrunt.

— Doamnă, vă rog să plecați, altfel va trebui să chem paza să vă conducă afară.

Buza de jos îi tremură și-i zvâcnesc ochii.
— Cu cine ai tu impresia că vorbești? Abdul!

Mă întorc spre Abdul, dar el nu ridică ochii ca să-mi susțină privirea. Deși e mai înalt decât Muhtar și cu siguranță mai tânăr, ține capul atât de plecat, mai să-i cadă de pe umeri, încât e greu să-ți dai seama. Îi masează brațul, încercând s-o calmeze, dar ea se scutură. Sinceră să fiu, și eu m-aș scutura de el. Poartă un costum scump, dar nu-i vine bine. Îi e prea mare la umeri și piept. Ar putea fi foarte bine costumul altuia, așa cum și femeia căreia îi masează brațul a fost cândva a altuia.

Mă uit iar la ea. Poate că a fost frumoasă cândva. Poate când Muhtar a văzut-o pentru prima oară.

— Nu vreau să mă port grosolan, îi spun, dar prioritatea mea e binele pacientului și nu permitem nimănui să-l pună în pericol.

— Cine te crezi? Îți închipui c-o să scoți bani de la el? Ți-o fi dat deja bani, *abi*. Umbli tu cu nasul pe sus, Muhtar, dar te ții după o asistentă. Te știu eu! Nici măcar n-ai fost în stare să-ți alegi una ca lumea!

— Ieși afară!

Ordinul vine de la Muhtar și ne face pe toți să tresărim. Abdul înalță capul, dar îl coboară iute la loc. Fosta soție începe să se smiorcăie, apoi se întoarce pe călcăie și pleacă, trântind ușa în urma ei. Abdul o urmează moale. Îmi trag un scaun și mă așez lângă Muhtar. Are ochii grei. Mă bate pe mână.

— Mulțumesc.

— Tu i-ai dat afară.

El oftează.

— Se pare că tatăl lui Miriam vrea să candideze la funcția de guvernator în Kano.

— Ea vrea să aprobi căsătoria.

— Da.

— Și o s-o aprobi?

— Tu ce-ai face?

— Se iubesc?

— Cine?

— Miriam și... fiul tău.

— Iubire. Ce idee năstrușnică!

După câteva secunde, începe să sforăie.

Noapte

Tade se uită fix la mine, dar are ochii goi. Fața îi e umflată, deformată. Se întinde spre mine și are mâinile reci.

— M-ai fi putut salva.

— Am încercat să te salvez. Nu m-ai ascultat!

Am început să plâng, dar lacrimile nu mă alină.

— Trebuia să te străduiești mai mult!

— N-ai vrut s-ascuți... n-ai vrut...

— Uită-te la mine... tu ai făcut asta... e vina ta!

Când mă trezesc, am fața udă de lacrimi.

Distrus

Haina îi atârnă pe spătarul scaunului. Îi scotocesc în buzunare și iau cutia cu inelul. Bijuteria e la fel de încântătoare cum mi-o aminteam. Îmi vine să mi-l pun pe deget. În loc de asta, îl apuc strâns și-l lovesc cu piatra de podea. Mă încordez până la ultimul strop de forță și-l lovesc iar. Presupun că diamantele sunt într-adevăr veșnice — orice încercare de a-l distruge e zadarnică. Dar montura nu e la fel de tenace. Bucăți din ea zac curând împrăștiate pe podea, iar diamantul rămâne un simplu diamant.

Mă uit prin birou. Dacă distrug doar inelul, Tade va fi nevoit să mă suspecteze. Așa că trebuie să fac tot posibilul să abat atenția de la inel. Las inelul și mă duc la dulăpiorul cu medicamente.

*

După douăzeci de minute, Tade vine val-vârtej ia noi, la recepție, iar eu îmi țin respirația. Se uită la mine, dar își mută rapid privirea, preferând să se adreseze Yinkăi și lui Temi.

— Cineva mi-a întors biroul cu fundu-n sus și mi-a făcut praf... niște lucruri.

— Cum? strigăm noi la unison.

— De ce să...

Îl urmăresc în birou, iar el ne deschide ușa cu emfază, arătându-ne halul în care-și găsisese camera, încerc să-l privesc cu ochii unui observator obiectiv. Arată ca și cum cineva ar fi căutat ceva, apoi ar fi pierdut controlul. Toate sertarele sunt deschise și aproape tot conținutul lor e împrăștiat pe podea. Dulăpiorul cu medicamente e larg deschis și răvășit și tot biroul e plin de dosare. Când am plecat eu, cutia distrusă a inelului era pe jos, dar n-o mai văd.

— E groaznic. Cine să facă așa ceva?

— L-am văzut mai devreme pe Mohammed când a intrat să facă curat, propune Temi.

Mâinile mi se răcesc și mă sprijin de ușă.
— Nu cred că Mohammed ar... începe Tade.
— Când ați ieșit din birou, arăta normal, da? spune Yinka, detectivul amator.
— Da.
— Și v-ați dus cu pacientul la ecografie și EKG. Cât ați lipsit?
— Cam o oră.
— Păi, în timpul ăsta Mohammed a fost la dumneavoastră în birou și să zicem că i-a luat 30 de minute curățenia. Mai rămâne un interval foarte scurt în care altcineva să intre, să facă toate astea și să plece.
— De ce crezi c-ar face cineva așa ceva? întreabă Temi.
— Droguri, normal, explică Yinka.
Mă silesc să vorbesc:
— Dar de ce să faci așa un dezastru?
— Probabil că tipul era în sevraj sau așa ceva. Când unul dintre ăștia trebuie să-și ia doza... cine știe de când o fura medicamente fără să-l prindă nimeni.
Yinka e mulțumită de concluzia trasă, iar Temi îi cântărește cuvintele.

*

Mohammed neagă vehement acuzațiile. Dar oricum e concediat. Îmi dau seama că lui Tade nu-i convine decizia, dar dovezile nu-l favorizează pe Mohammed. Mă îngrijorează că nu mi-a pomenit de inel. De fapt, nici nu mi-a căutat compania.
— Hei.
— Ce faci?
Nu ridică ochii, ci continuă să scrie în fișă.
— Am... voiam doar să verific dacă ești bine.
— Da, toate bune.
— N-am vrut să te întreb de față cu ceilalți... dar sper că inelul n-a fost furat...
— N-a fost.
Aștept să mai spună ceva.
— Mai dorești și altceva?

— Nu... nu. Absolut nimic.

Șarpe (40)

Ayoola se învârtește în fața oglinzii, iar fusta i se învârtește odată cu ea. Chicotește, mulțumită de cum arată.

— Mi-a vorbit așa ceremonios mai devreme, când m-a sunat...

— Mmm.

— Mă întreb despre ce vrea să vorbim...

Mai dau o pagină din revista „Casă și interioare” pe care o citesc și încerc să alung vorbele ei cu puterea minții. Simt șarpele verde târându-se peste mine și încolăcindu-mi-se în jurul inimii. Mai e și vinovăția. N-ar fi trebuit să-i spun lui că ea ucisese pe cineva. Ce sperasem să obțin? O parte din mine se bucură că nu m-a crezut.

În plus, ea pare foarte emoționată. Poate că m-am înșelat și chiar îl iubește. Intră menajera, să anunțe că a venit Tade, iar Ayoola coboară la el. Îi văd de la fereastra mea intrând în mașină. El îi deschide ușa, iar ea îi dă un sărut înainte să se așeze. Șarpele mă strânge și mai tare.

Mi-am dat seama că cel mai bun mod să nu te mai gândești la un lucru e să te uiți în prostie la seriale TV. Orele se scurg, iar eu stau întinsă în pat, îndopându-mă cu nucă măcinată și privind fix ecranul laptopului. Îmi vibrează telefonul și mă gândesc să-l ignor, dar totuși întind mâna și-l trag spre mine.

E Ayoola.

Inima mi se oprește-n loc.

— Alo?

— Korede.

Peter

— Korede, e mort.

— Ce?

— E...

— Ce dracu'? Ce-ai spus? E... ai... ai...

Ea izbucnește în lacrimi.

— Te rog. Te rog. Ajută-mă.

Sângele apă nu se face

E prima oară când voi intra în locuința lui Tade. Mi-am imaginat acest moment în mai multe feluri, dar niciodată așa. Bat tare la ușă, apoi mai bat o dată, fără să-mi pese cine mă aude sau mă vede, câtă vreme mi se va deschide la timp.

Aud țcănitul ușii și fac un pas în spate. Casc ochii la el. Tade stă în fața mea, cu sudoarea șiroindu-i pe față și gât, în ciuda rafalei de aer condiționat care mă lovește imediat ce se deschide ușa. Mă reped înăuntru pe lângă el și mă uit în jur. Îi văd livingul, bucătăria, scara. N-o văd pe Ayoola.

— Ea unde e?

— Sus, șoptește el.

Urc scările în fugă, strigând-o pe Ayoola; dar ea nu răspunde. Nu poate fi moartă. Nu se poate. Viața fără ea... Și e vina mea dacă ea nu mai e, pentru că m-a luat gura pe dinainte.

— Ia-o la stânga, îl aud spunând în urma mea.

Deschid ușa. Îmi tremură mâna. Se pare că mă aflu în dormitorul lui. Patul *king size* ocupă o treime din cameră și aud un geamăt de partea cealaltă. Mă reped spre ea.

Pe moment, sunt prea îngrozită ca să mă mișc. Ea zace pe podea, cam în aceeași poziție ca Femi, apăsându-și cu mâna într-o parte a corpului. Văd cum îi țâșnește sânge printre degete, dar cuțitul, cuțitul ei, e încă înfipt în ea. Mă privește și-mi zâmbește pierită.

— Ce ironic, îmi spune.

Dau fuga la ea.

— Ea... ea... ea a încercat să mă omoare.

Îl ignor și folosesc foarfecă din trusa mea de prim ajutor ca să-mi tai poalele cămășii.

— N-am scos cuțitul, îmi spune ea.

— Așa, fetițo.

Improvizez o pernă din jacheta mea și o ajut să se întindă de tot. Ea geme și simt cum mi se strânge inima. Iau din trusă niște mănuși fără latex în ele și mi le pun.

— N-am vrut să-i fac niciun rău.

— Ayoola, spune-mi ce s-a întâmplat.

Nu vreau neapărat să știu ce s-a întâmplat, dar trebuie să fac cumva ca să-mi vorbească în continuare.

— El... el... m-a lovit... începe ea când îi tai rochia.

— N-am lovit-o! strigă Tade, primul bărbat capabil să se apere de acuzațiile Ayoolei.

— ... și când am încercat să-l opresc, m-a înjunghiat.

— S-a repezit la mine cu un cuțit! Din senin! Căcat!

— Gura! îi spun. Nu ești tu ăla care zace cu sângele curgând șuvoi, nu?

Îi bandajez rana, fără să-i scot cuțitul. N-are rost să-l scot și să risc să-i ating o arteră sau un organ. Iau telefonul și sun la spital. Răspunde Chichi. Îi explic c-o aduc pe soră-mea, care a fost înjunghiată, și-i spun să-l cheme pe doctorul Akigbe.

— O duc eu, spune Tade.

Aș refuza, dar el e mai puternic decât mine și nu vreau s-o rănesc cumva tot chinuindu-mă să nu-mi pierd echilibrul.

— Bine.

El o ridică delicat, iar ea își sprijină capul de pieptul lui, ca și cum tot îndrăgostiți ar fi rămas, într-un fel sau altul. Poate că ea nu înțelege încă gravitatea celor întâmplate acolo.

Deschid ușa din spate a mașinii, iar el o așază înăuntru. Apoi sar pe locul șoferului. El îmi spune că vine după noi cu mașina lui și, cum nu pot să-l opresc, încuviințez din cap. E dimineața devreme, așa că traficul e lejer și nu se vede niciun polițist în jur. Profit din plin de situație, conducând cu 130

km la oră și luând-o pe străzi cu sens unic.
Ajungem la spital în 20 de minute.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Chichi.

— Unde-i targa?

Exact în acel moment apare un brancardier cu targa. O ia în brațe pe Ayoola și o întinde pe targă. Ea și-a pierdut cunoștința.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost înjunghiată.

— De cine?

Doctorul Akigbe își face apariția când suntem la jumătatea coridorului, îi verifică semnele vitale, apoi ne conduce în sală.

— Korede, tu va trebui să aștepți afară...

— Dar...

— Ai făcut tot ce-ai putut pe moment. Tu m-ai chemat, așa că ai încredere în mine.

Chichi mă împinge afară și-mi închide ușa în nas exact când ajunge și Tade într-un suflet, cu răsuflarea tăiată.

— E înăuntru?

Nu răspund. El întinde mâna spre ușă.

— Nu intra.

Lasă mâna să-i cadă.

— Știi că n-am făcut-o intenționat, da?

Mă întorc și mă îndrept spre distribuitorul de apă. El mă urmează.

— Chiar tu ai spus că e periculoasă.

Nici de data asta nu spun nimic. Nu mai e nimic de spus.

— Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

— Nu. Și nici tu n-o să spui.

— Cum?

— Dacă sufli o vorbă despre toate astea, o să le zic c-ai atacat-o. Și pe cine vor crede, după părerea ta? Pe tine sau pe Ayoola?

— Știi că sunt nevinovat, știi că m-am apărat.

— Știu că am intrat în casă și am găsit-o pe soră-mea cu un cuțit în ea. Atâta știu.

Clipește la mine, de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

— Ești mai rea ca ea.

— Poftim?

— Ea are o problemă... dar tu? Ce scuză ai?

Apoi se îndepărtează, mulțumit c-a avut ultimul cuvânt. Mă așez pe un scaun de pe coridor, în fața sălii de operație, și aștept vești.

Pacientă

Doctorul Akigbe iese din sală și-mi zâmbește. Răsuflu ușurată.

— Pot s-o văd?

— Doarme. O s-o ducem sus, într-o rezervă. După asta poți să-i faci o vizită.

Au pus-o pe Ayoola în camera 315, la două uși de Muhtar, care n-a văzut-o niciodată pe sora mea, dar știe mai multe despre ea decât aș fi vrut vreodată să-i spun.

Pare inocentă, vulnerabilă. Pieptul i se înalță și coboară ușurel. Cineva i-a așezat cu grijă codițele lângă ea pe pat.

— Cine i-a făcut asta?

E Yinka. Pare afectată.

— Eu mă bucur pur și simplu că e bine.

— Cine a făcut asta merită omorât!

Chipul i s-a schimonosit într-un amestec de furie și dispreț.

— Dacă n-ai fi fost tu, probabil c-ar fi murit!

— Eu... nu vreau decât să depășim momentul.

— Ayoola!

Mama dă buzna în cameră, fără îndoială cu inima cât un purice.

— Fetița mea!

Se apleacă peste trupul adormit al Ayoolei și-și apropie capul de gura ei, ca să-i simtă respirația. Când se ridică, îi curg lacrimile. Se clatină și o susțin cu corpul meu. Yinka își cere scuze și se retrage.

— Ce s-a întâmplat, Korede? Cine a făcut asta?

— Ea m-a sunat. Am venit s-o iau de unde era. Am găsit-o înjunghiată.

— De unde ai luat-o?

Ayoola geme și ne întoarcem amândouă spre ea, dar încă doarme și în scurt timp își reia îndeletnicirea de a inspira și a expira.

— Sunt sigură că Ayoola o să ne lămurească pe amândouă ce s-a întâmplat când se trezește.

— Dar unde-ai găsit-o? De ce nu vrei să-mi spui?

Mă întreb ce face Tade, ce-i în mintea lui și care va fi următoarea lui mișcare. O îndemn în gând pe Ayoola să se trezească, să ne putem sfătui ce poveste să spunem. În niciun caz adevărul.

— Era acasă la Tade... cred că așa a găsit-o el acolo.

— Ești sigură că nu minte? Ești sigură că n-a făcut el asta?

Ridic din umeri. Nu pot pretinde că știu prea multe.

— O întrebăm pe Ayoola când se trezește. Mama se încruntă, dar nu spune nimic. Nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

În două luni

Camera e ordonată, mai ales că în ultimele treizeci de minute, m-am ocupat eu să fac ordine. Ursuleții pe care i-am adus de-acasă sunt aranjați la piciorul patului după culoare – galben, maro, negru. Telefonul Ayoolei e încărcat la maximum, așa că am înfășurat încărcătorul și l-am pus în geanta ei – în care mi-am permis să fac de asemenea ordine. Era o nebunie acolo – șervețele folosite, bonuri, firimituri de biscuiți, monede din călătoriile ei, dulciuri supte, apoi învelite la loc în ambalaje. Iau un pix și notez lucrurile pe care le-am aruncat, în caz că mă întrebă.

— Korede?

Mă opresc din ce fac și mă uit la Ayoola, care mă privește cu ochii ei mari, strălucitori.

— Hei... te-ai trezit. Cum te simți?

— Ca naiba.

Mă ridic și-i dau o cană de apă. O ia din mâna mea și bea.

— Ți-e mai bine?

— Puțin... mama unde e?

— S-a dus acasă să facă un duș. Se întoarce curând.

Ayoola face semn din cap c-a înțeles, apoi închide ochii. Adoarme la loc în mai puțin de un minut.

Următoarea dată când se trezește, Ayoola e ceva mai vioaie. Se uită în jur și înregistrează unde este. Nu cred că a mai fost vreodată într-o cameră de spital. N-a suferit niciodată de altceva decât de răceli banale și toți cei din preajma ei muriseră înainte să ajungă la spital.

— E așa o plictiseală...

— Vrei să chemăm pe cineva să-ți decoreze pereții cu graffiti, o, tu, regina noastră?

— Nu, nu graffiti...

Râd și râde și ea cu mine. Simt că totul se va aranja. Se aud bătăi în ușă și spunem cui bate să intre.

E poliția. Altă echipă, nu cei care ne-au pus întrebări despre Femi. Inclusiv o femeie. Se îndreaptă glonț spre Ayoola, dar le blochez drumul.

— Scuzați-mă, vă pot ajuta cu ceva?

— Am înțeles că a fost înjunghiată.

— Da?

— Cine v-a înjunghiat, doamnă? întreabă femeia, privind peste umărul meu.

— Tade, răspunde Ayoola.

O spune așa, direct. Fără să stea pe gânduri sau să bâjbâie. Nu le-ar fi putut răspunde cu mai multă relaxare nici dac-ar fi întrebat-o cum e vremea. Parcă-mi fuge podeaua de sub picioare, așa că mă agăț de un scaun și mă așez.

— Și cine e acest Tade?

— E medic aici, adaugă mama, care pare să se fi materializat din văzduh.

Mă privește ciudat, probabil încercând să înțeleagă de ce arăt ca și cum aș fi pe punctul de a vomita. Ar fi trebuit să vorbesc cu Ayoola imediat ce se trezise prima oară.

— Ne puteți spune ce s-a întâmplat?

— M-a cerut de soție, i-am zis că nu mă interesează și a explodat. M-a atacat.

— Cum a ajuns sora dumneavoastră la dumneavoastră?

— Am sunat-o când a ieșit el din cameră.

Polițiștii se uită în direcția mea, dar nu mă întreabă nimic, ceea ce e bine, pentru că mă îndoiesc c-aș fi foarte coerentă.

— Mulțumim, doamnă.

Ies valvârtej, fără îndoială ca să-l găsească pe Tade.

— Ce faci, Ayoola?

— Cum adică ce face? Individul ăla a înjunghiat-o pe sora ta!

Ayoola dă din cap cu înflăcărare, îndesându-și în același timp în gură orezul adus de mama. O ignor pe mama noastră.

— Îi distrugi viața omului.

— Ori el, ori eu, Korede.

— Ayoola...

— Nu poți să stai la nesfârșit cu fundul în două luntri.

Sfârșit

Următoarea dată când o văd pe fosta lui soție, stă rezemată de un perete. Îi tremură umerii, dar de pe buze nu-i scapă niciun sunet. Nu i-o fi spus nimeni că e dureros să plângi pe tăcute? Nu așa îți mângâi rănilor.

Îmi dau seama când simte că nu mai e singură; umerii se opresc din tremurat, iar ea ridică ochii. Privirea i se asprește, iar buzele îi schițează un surâs disprețuitor, dar nu-și șterge muci care-i atârnă până la gură. Mă pomenesc că fac câțiva pași înapoi. Suferința ei ar putea fi contagioasă.

Își apucă rochia cu mâna, o ridică vreo doi centimetri și trece în trombă pe lângă mine, într-un vârtej de dantelă și L'Eau de la Jimmy Choo. Aerul din jurul meu rămâne încărcat de amintirea ei și dens de la lacrimile pe care le vărsase cu atâta stângăcie. Mă întreb unde e cumnatul ei și de ce nu e lângă ea. Încerc să nu respir acel aer în drumul meu spre camera 313.

— Intră.

Muhtar stă pe pat, cu telecomanda îndreptată spre televizor. Când mă vede, o pune jos și îmi zâmbește cu căldură. Și totuși, ochii lui – are ochii obosiți.

— Am văzut-o pe fosta ta nevastă când veneam încoace.

— Ah, da?

— Plângea.

— Ah.

Aștept să mai spună ceva, dar el preferă să ia telecomanda și să continue trecerea în revistă a canalelor. Nu pare nici surprins, nici tulburat de ce i-am spus. Și nici deosebit de interesat. Dacă i-aș fi spus că văzusem o șopârlă pe perete când veneam la el, ar fi fost totuna.

— Ai iubit-o vreodată?

— Odată ca niciodată...

— Poate că ea încă te iubește.

— Nu plânge pentru mine. Plânge pentru tinerețea ei pierdută, pentru ocaziile ratate și opțiunile restrânse. Nu plânge pentru mine, ci pentru ea însăși.

Se oprește la un canal, NTA. Calitatea imaginii ne transportă cu douăzeci de ani în urmă. Prezentatorul are o tentă cenușie, iar transmisia pâlpâie întruna. Ne holbăm amândoi la ecran, la autobuzele *danfo*⁽¹⁴⁾ care lunecă prin cadru și la trecătorii care întorc capetele ca să vadă ce se filmează. Ne holbăm amândoi la ecran, dar eu una nu aud ce se vorbește.

— Am auzit ce-a pățit sora ta.

— Veștile circulă repede la noi aici.

— Îmi pare rău.

Îi zâmbesc.

— Presupun că era doar o chestiune de timp.

— A... a atacat pe cineva.

Nu răspund, dar nici el n-o formulase ca pe o întrebare. Între timp, femeia de la televizor s-a oprit să intervieveze un trecător, a cărui privire alunecă întruna de la ea la camera de filmat, ca și cum nu s-ar fi hotărât în fața cui să pledeze.

— Să știi că poți.

— Ce anume?

— Să te eliberezi. Să spui adevărul.

Îi simt privirea asupra mea. Nu mai văd clar la televizor. Clipesc o dată, încă o dată, apoi înghit. Nu reușesc să articulez niciun cuvânt.

— Măine mă externează.

Mă întorc să-l privesc în ochi. Nu putea rămâne veșnic acolo. Nu era un scaun, un pat sau stetoscopul. Era un pacient, iar pacienții pleacă – vii sau morți. Și totuși, simt ceva care aduce cu surpriza, cu frică.

— A, da?

— N-aș vrea să pierdem legătura, îmi spune el.

Sună ciudat – nu l-am atins pe Muhtar⁽¹⁵⁾ decât pe când dormea pe pragul dintre viață și moarte,

când avea nevoie ca cineva să-i miște corpul. Acum își răsuțește singur gâtul înapoi spre ecran.

— Poate îmi dai numărul tău și-ți scriu pe Whatsapp?

Nu știu ce să spun. Oare Muhtar există în afara acestor pereți? Cine e el? În afară de bărbatul care-mi cunoaște cele mai obscure secrete; mie și Ayoolei. Ea doarme liniștită la câteva uși de noi și va trebui să mă întorc la ea.

— Sau îți pot lăsa eu numărul meu și mă poți suna oricând simți nevoia să vorbești.

Dau din cap. Dar nu sunt sigură că m-a văzut. Nu și-a desprins ochii de pe ecran. Hotărâsc să plec. Când ajung la ușă, mă întorc.

— Poate că ea încă te iubește.

— Cuvintele nu mai pot fi luate înapoi, odată spuse.

— Care cuvinte?

— Divorțez de tine. Divorțez de tine. Divorțez de tine.

Acuzată

Ayoola stă întinsă pe pat, căutând o poziție în care să-și expună rana pe Snapchat. O aștept să termine.

Lasă jos telefonul și-mi zâmbește. Chiar și acum pare la fel de neprihănită. Poartă pantaloni scurți de bumbac cu o cămășuță albă și ține în brațe unul dintre ursuleții de pluș din pat.

— Îmi spui și mie ce s-a întâmplat?

Alege o acadea, îi desface ambalajul și și-o bagă în gură, sugând la ea meditativ.

— Între mine și Tade?

— Mda.

Ea își vede în continuare de acadea.

— El a zis că mi-ai distrus inelul. A zis că m-ai acuzat de tot felul de chestii și că poate ești cumva implicată în dispariția fostului meu prieten...

— Ce... ce... ce i-ai răspuns?

— I-am zis că e nebun. Dar el a zis că tu ești foarte geloasă pe mine și că ai un fel de... ăă... furie latentă... așa că nu cumva...

Aici face o pauză pentru efectul dramatic.

— Nu cumva te-ai întors după ce-am plecat amândouă, ca să vorbești cu Femi, m-ai înțeles...

— I-ai zis de Femi?

— Noo! O fi văzut pe Insta. În orice caz, cred că voia să te toarne sau ceva de genul... Așa că am făcut ce trebuia.

Ridică din umeri.

— Sau măcar am încercat.

Ia un ursuleț, își îngroapă capul în el și tace.

— Și apoi?

— Apoi, când m-am prăbușit, începuse că aoleu, vai de mine, avea dreptate Korede. Ce *anume* i-ai spus, K-o-r-e-d-e?

— Că... i-am spus că ești periculoasă.

Ea oftează și întreabă:

— Acum ce crezi că se va întâmpla?

- O să urmeze un fel de anchetă.
- O să-l creadă pe el?
- Nu știu... e cuvântul lui împotriva cuvântului tău.
- Cuvântului nostru.

Tata

La noi, la yoruba, există obiceiul să botezi gemenii Taiwo și Kebinde. Taiwo e geamănul mai mare, cel care iese primul. Așadar, Kehinde e al doilea născut. Dar de fapt nu, Kehinde e geamănul mai mare, pentru că-i spune lui Taiwo: „Du-te tu primul și încearcă lumea, să-mi spui și mie cum e”.

Categoric, tata așa își vedea statutul de al doilea geamăn. Iar tușa Taiwo îi dădea dreptate. Nu ieșea din cuvântul lui și avea o încredere oarbă în tot ce făcea el.

Iată de ce, aflându-se la noi acasă în acea ultimă zi de luni, a început să țipe la mine să-i dau drumul Ayoolei.

— Nu, am țipat și eu.

Tata nu era cu noi și, chiar dacă știam că aveam să plătesc mai târziu pentru încăpățânarea mea, mai era timp până atunci. Pe moment, absența lui îmi dădea curaj. Chiar dacă eram înaltă pentru vârsta mea, tușa Taiwo părea uriașă pe lângă mine și avea fața schimonosită. Ayoola, care era între noi, a început să plângă. Plângea și mama. Am ignorat-o.

— O să te spun lui taică-tu, m-a amenințat ea.

Dar puțin îmi păsa. Deja ticluiam în minte planuri pentru Ayoola și pentru evadarea mea. Ayoola agățându-se de mine, în timp ce-i promiteam că n-o voi părăsi.

— Te rog, s-a văicărit mama dintr-un colț al camerei. E prea mică.

— Atunci n-ar fi trebuit să flirteze cu musafirul lui taică-su.

Am căscat gura a mirare. Ce fel de minciuni turnase tata? Și de ce insistase ca Ayoola să se ducă singură acasă la căpetenie? Probabil că mă întrebasem cu voce tare, pentru că tușa Taiwo mi-a răspuns.

— N-o să fie singură, o să fiu și eu acolo.

Ca și cum asta ar fi avut darul să ne liniștească.

— Ayoola, e important să faci asta pentru tatăl tău. E o perspectivă de afaceri foarte importantă pentru el. Când obține contractul, o să-ți cumpere ce telefon vrei tu!

— Nu mă siliți să mă duc, plângea Ayoola.

— Nu te duci nicăieri, i-am spus eu.

— Ayoola, încerca s-o convingă tușa Taiwo. Nu mai ești copil. Ai deja menstruație. Multe fete ar fi încântate de așa ceva. Omul ăsta o să-ți dea tot ce vrei. Tot.

— Tot? a întrebat Ayoola printre suspine.

I-am tras o palmă, să-și vină în fire. Dar mi-am dat seama. Jumătate din frica ei era, de fapt, a mea; ea nu-și dădea seama prea bine ce anume i se cerea. Într-adevăr, avea paisprezece ani, dar pe atunci paisprezece ani însemna mai puțin ca acum.

A fost ultimul dar al tatii pentru noi. Înțelegerea aceea pe care o încheiase cu alt bărbat. Dar el îmi transmisese și forța lui, iar eu am hotărât în sinea mea că nu le voi lăsa ultimul cuvânt.

Ayoola era responsabilitatea mea și numai a mea. Am înșfăcat bastonul de pe pedestalul lui și am început să-l rotesc în față.

— Mătușă, dacă te apropii de noi, o să te bat cu bastonul ăsta și n-o să mă opresc până vine el acasă.

A fost cât pe ce să nu mă ia în serios. Era mai înaltă și mai masivă decât mine. Dar m-a privit în ochi și a făcut câțiva pași înapoi. Îmbărbătată, i-am dat drumul Ayoolei și am alungat-o pe tușa Taiwo din casă, amenințând-o cu bastonul. Când m-am întors, Ayoola tremura.

— O să ne omoare.

— Nu și dacă-l omorâm noi primele.

Adevăr

— Doctorul Otumu afirmă că a acționat în legitimă apărare și că dumneavoastră puteți confirma asta. Vă citez ce-a zis: „Ea m-a prevenit că Ayoola a mai omorât și înainte”. Domnișoară Abebe, sora dumneavoastră a mai omorât pe cineva?

— Nu.

— Ce-ați vrut să spuneți când l-ați prevenit că sora dumneavoastră a mai omorât și înainte?

— Un tip a murit de la o intoxicație alimentară când era plecat într-o călătorie cu sora mea. Eram supărată pe ea că se dusesse cu el, om însurat. Am considerat că ei amândoi se fac vinovați de moartea lui.

— Și fostul ei prieten?

— Care?

— Femi, cel care a dispărut.

— S-a întors? A zis el ceva?

— Nu.

— Păi, atunci de ce credeți că e băgat în treaba asta?

— Bănuim că...

— O sută de bănuieli nu fac o dovadă. Ea are 1,55 m. Dacă l-a rănit, ce naiba credeți că a făcut cu el?

— Deci după părerea dumneavoastră, e posibil să-l fi rănit?

— Nu. Sora mea e cea mai drăguță persoană pe care o veți întâlni vreodată. Ați cunoscut-o?

Polițiștii se foiesc stânjeniți. Au cunoscut-o. Au privit-o în ochi și au avut fantezii cu ea. Cu toții sunt la fel.

— Ce credeți că s-a întâmplat în acea zi?

— Știu doar că el a înjunghiat-o și că ea era neînarmată.

— El spune că ea ar fi adus cuțitul.

— De ce să facă așa ceva? De unde să știe că el o va ataca?

— Cuțitul a dispărut. Asistentă Chichi spune că ea l-a înregistrat. Dumneavoastră știați sigur unde se află.

— Toate asistentele știu... și toți doctorii.

— De când îl cunoașteți pe doctorul Otumu?

— Nu de mult.

— A dat semne că ar fi violent?

— Nu.

— Deci recunoașteți că nu-i stă în fire.

— Cred că tocmai v-am spus că nu-l cunosc de multă vreme.

Plecat

Muhtar a plecat acasă, să înceapă o viață nouă. Camera 313 e goală. Și totuși, stau acolo, în locul unde stăteam de obicei pe când Muhtar șovăia încă la hotarul dintre viață și moarte. Mi-l imaginez pe pat și am o senzație intensă de pierdere, mai puternică decât cea față de Tade, care a plecat și el.

I-au retras permisul de liberă practică și o să stea câteva luni la închisoare pentru agresiune. Ar fi putut fi mult mai rău, dar a avut mulți martori care au declarat că e un om bun și că niciodată nu avusese vreo umbră de manifestare violentă. Și totuși, nu se poate nega că a înjunghiat-o pe Ayoola. Iar pentru asta, societatea cere să fie pedepsit.

Nu l-am mai văzut din ziua când a fost înjunghiată sora mea. A fost suspendat din activitate imediat după acuzațiile ei, așa că nu știu ce simte sau ce gândește. Dar nici că-mi pasă cine știe ce. Ea avusese dreptate. Trebuie să-ți alegi tabăra.

Muhtar mi-a lăsat numărul lui de telefon. Mi l-a scris pe o bucată de hârtie pe care am aruncat-o la toaletă și am tras apa imediat ce ne-am despărțit.

Cochetez în continuare cu ideea de a-i spune Ayoolei că există undeva cineva, liber și fără opreliști, care-i cunoaște secretul. Că faptele noastre ar putea fi făcute publice în orice moment. Dar nu cred că voi face asta.

Așternuturile de pe patul lui Muhtar n-au fost schimbate. Îmi dau seama de asta. Îi simt încă mirosul în cameră – mirosul de ud, de om proaspăt ieșit din dus. Închid ochii o vreme și-mi las mintea să zburde. După un scurt moment, iau telefonul din cameră și formez interiorul pentru etajul patru.

— Te rog să-l trimiți pe Mohammed aici, în camera 313.

— Mohammed a plecat, *ma*.

— Oh... da, sigur. Trimite-o pe Assibi.

Cinci

Privesc fix tavanul când aud bătăi în ușă.

— Intră.

Menajera crapă ușa și-și bagă capul în cameră.

— Doamnă, zice mami să vă chem. E un musafir jos.

— Cine?

— Un bărbat.

O pun pe liber când înțeleg că nu-mi poate da mai multe amănunte. Ținuta mea nu e prea potrivită ca să primesc musafiri – port bubu și un turban dar oricine-ar fi va trebui să mă accepte așa cum sunt.

Sunt cu toții în living – mama, Ayoola și bărbatul. Observ că în vaza noastră e un buchet de trandafiri. Nu sunt la fel de frumoși ca cei cumpărați de Tade, dar trandafirii tot trandafiri sunt, ce să zic. Privirile lor se ridică spre mine când mă apropii.

— Ea e sora mea, Korede.

El mă privește și-mi zâmbeste. Îi zâmbesc și eu.

virtual-project.eu

violin

- ^[11] TED (Technology, Entertainment, Design) – program de conferințe inițiat de o asociație americană, pe diverse teme de actualitate. TEDx sunt conferințe similare, organizate de către deținătorii unei licențe TED.
- ^[12] De la Monrovia, capitala statului vest-african Liberia.
- ^[13] Imprint al imensului grup editorial Harlequin, dedicat romanelor sentimentale.
- ^[14] Un fel de turtă din făină de manioc.
- ^[15] Bame.
- ^[16] Mary Ann Cotton (1832-1873) – ucigașă în serie britanică, bănuită că și-ar fi omorât trei dintre cei patru soți și 11 dintre cei 13 copii. Obişnuia să-și ucidă victimele cu arsenic, în special pentru a încasa asigurarea. A fost condamnată și spânzurată pentru uciderea unuia dintre fiii săi vitregi.
- ^[17] Îmbrăcăminte festivă pentru diverse evenimente în familie, inclusiv nunți.
- ^[18] Serial nigerian de tip *soap opera*.
- ^[19] Varietăți de ardei.
- ^[20] Fruct de pădure care crește în Africa tropicală.
- ^[21] Un fel de tunică lungă, cu mâneci largi, purtată de bărbați în Africa de Vest și de Nord.
- ^[22] Tocană de burtă.
- ^[23] Un fel de tunică lungă.
- ^[24] Vechi microbuze folosite pentru transportul pasagerilor în Lagos. Tradițional, sunt vopsite în galben.
- ^[25] Asocierea vine de la folosirea verbului „to touch”, a atinge și a expresiei „to lose touch”, a pierde legătura.

Table of Contents

<u>Cuvinte</u>	
<u>Dezinfectant</u>	
<u>Carnetulul (3)</u>	
<u>Poezia (4)</u>	
<u>Respirație</u>	
<u>Uniformă (5)</u>	
<u>Pacientul (6)</u>	
<u>Instagram (11)</u>	
<u>Recepție</u>	
<u>Muzică</u>	
<u>Tata</u>	
<u>Cuțit</u>	
<u>Efo</u>	
<u>Cântec</u>	
<u>Roșu</u>	
<u>Școală (8)</u>	
<u>Pată (9)</u>	
<u>Casă</u>	
<u>Pauză (10)</u>	
<u>Defect (12)</u>	
<u>Flapper (13)</u>	
<u>Rimel (14)</u>	
<u>Orhidee (15)</u>	
<u>Tata</u>	
<u>Brățară (17)</u>	
<u>Timp</u>	
<u>Pacientul</u>	
<u>Curățenie (20)</u>	
<u>Întrebări (21)</u>	
<u>Sânge</u>	
<u>Tata (23)</u>	
<u>Maga (24)</u>	
<u>Cercetare</u>	
<u>Inimă (25)</u>	
<u>Îngerul morții</u>	
<u>Naștere (27)</u>	
<u>Aniversare (28)</u>	

Comă (29).
Jocul (30).
Șaptesprezece (31).
Devoratoare de bărbați (31 b).
Treaz (32).
Piață (33).
Memorie (34).
Nebunie (35).
Adormită (35).
Înghetată
Secret (38).
Prieten (39).
Arșiță
Familie
Păcătoșii n-au somn
Tata
Sotie
Noapte
Distrus
Șarpe (40).
Peter
Sângele apă nu se face
Pacientă
În două luni
Sfârșit
Acuzată
Tata
Adevăr
Plecat
Cinci

Table of Contents

Cuvinte	2
Dezinfectant	3
Carnețelul (3)	5
Poezia (4)	6
Respirație	7
Uniformă (5)	11
Pacientul (6)	14
Instagram (11)	16
Recepție	19
Muzică	21
Tata	24
Cuțit	26
Efo	27
Cântec	30
Roșu	32
Școală (8)	36
Pată (9)	37
Casă	38
Pauză (10)	40
Defect (12)	41
Flapper (13)	44
Rimel (14)	46
Orhidee (15)	49
Tata	52
Brățară (17)	54
Timp	56
Pacientul	58

Curățenie (20)	60
Întrebări (21)	64
Sânge	67
Tata (23)	69
Maga (24)	71
Cercetare	74
Inimă (25)	76
Îngerul morții	78
Naștere (27)	80
Aniversare (28)	81
Comă (29)	85
Jocul (30)	88
Șaptesprezece (31)	90
Devoratoare de bărbați (31 b)	91
Treaz (32)	92
Piață (33)	94
Memorie (34)	95
Nebunie (35)	97
Adormită (35)	99
Înghețată	100
Secret (38)	102
Prieten (39)	105
Arșiță	108
Familie	111
Păcătoșii n-au somn	114
Tata	115
Soție	119
Noapte	123
Distrus	124
Șarpe (40)	127

Peter	128
Sângele apă nu se face	129
Pacientă	133
În două luntri	135
Sfârșit	138
Acuzată	141
Tata	143
Adevăr	145
Plecat	147
Cinci	149